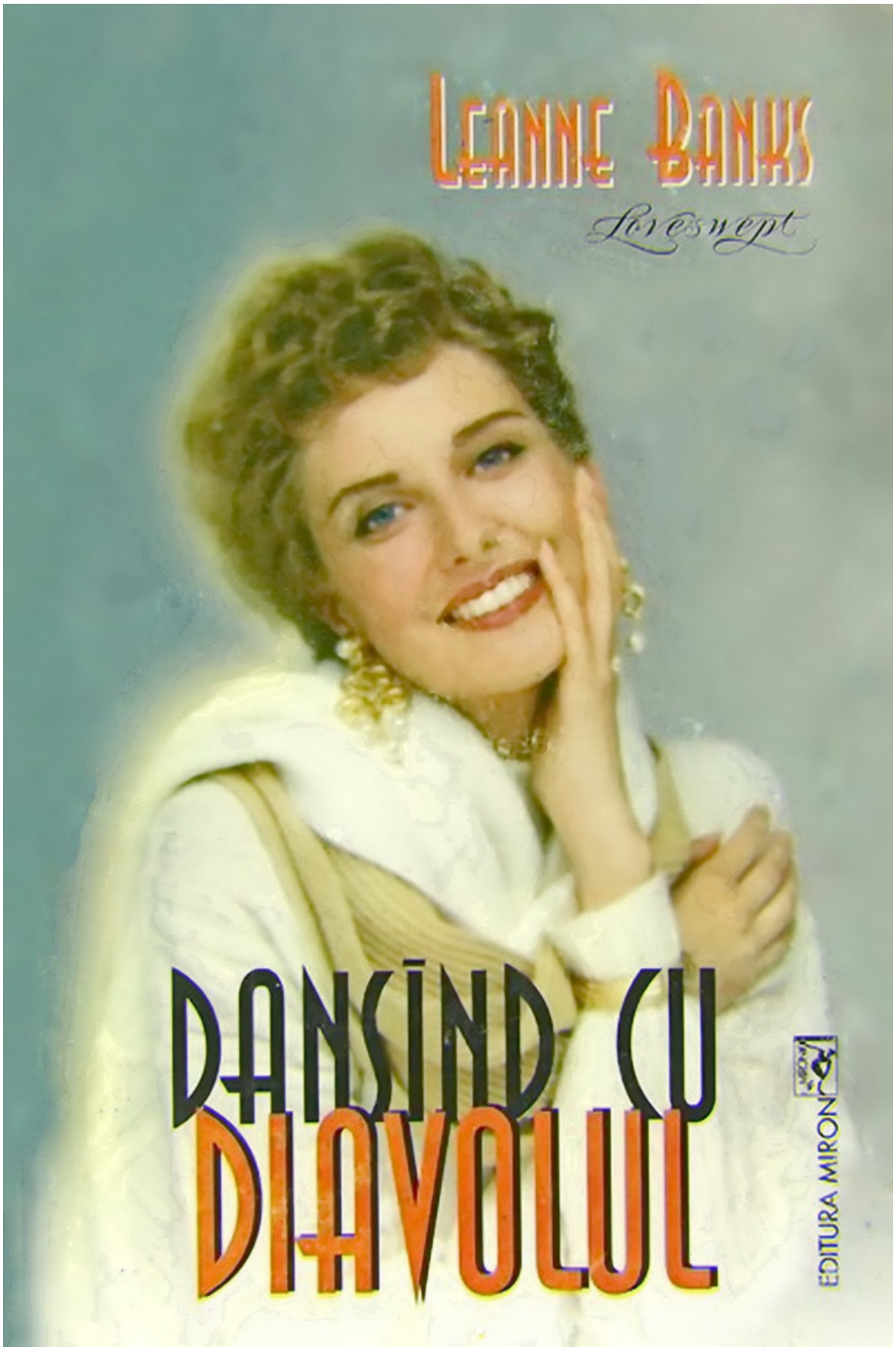
LEANNE BANKS
Loveswept
DANSÎND CU DIAVOLUL
EDITURA MIRON

Leanne Banks

Dansând cu diavolul

Dance With The Devil
by Leanne Banks
Traducere de Roxana-Ana Buricel

Editura Miron
Bucureşti 1996

ISBN 973 – 95059 – 8 – 7

Coperta IV

Garth – un tip irezistibil, care era clar diferit de lumea ei.

Totul în legătură cu Garth Pendleton era sfidare; de la privirea care o avertiza pe Erin Lindsey să nu se joace cu focul, până la vocea lui sexy, care îi ameţea simţurile şi o tenta să o ia pe o cale greşită!

Atingerea lui o făcea să se înfioare, amintindu-i că era femeie, că era un vulcan gata să erupă.

Garth îşi dorea ca ea să fie un pic perversă, întrebându-se dacă gustul gurii ei era la fel de bun pe cât arăta.

Ameţită de valul de plăcere pe care nu-l mai simţise până atunci, atinsă de afecţiunea lui pentru fiul ei, Erin tremura din cauza pericolului de a ţine la cineva, ale cărui secrete întunecate erau legate de trecutul ei.

Garth simte că ar aştepta-o pe Erin toată viaţa, vrând să-i înapoieze visurile pierdute, dar dacă ea ar şti secretul bine ascuns, oare l-ar mai păstra în sufletul ei?

Capitolul 1

În afară de bătaia grăbită a inimii ei, Erin Lindsey auzi din nou paşii intrusului, dar de data aceasta se auzeau pe veranda din faţă. Îşi încleştă mâna pe puşca de vânătoare. Mâinile îi erau lipicioase şi îi tremurau genunchii îngrozitor. Poate că fusese o prostie să se mute la o fermă de cai în Nowhere, Tennessee. Cum putea să se descurce o femeie singură cu un copil de şase ani, în toată dezordinea asta?

Uşa era veche, iar lanţul atât de fragil, că probabil şi un copil ar fi putut să-l rupă. Aranjase cu un lăcătuş să vină pentru a întări uşa şi a pune lacăte noi, dar asta de-abia pentru o săptămână. Şi probabil că şi reprezentanţii legii vor veni tot atunci.

În urmă cu o jumătate de oră, când a trezit-o un zgomot puternic, ea a chemat imediat poliţia, dar a aflat că şeriful era în vacanţă; ceilalţi ori vorbeau la telefon, ori erau prin oraş. Deci, nu găsise niciun ajutor acolo. Era singură şi trebuia să aibă grijă şi de ea şi de fiul ei.

Simţi o transpiraţie rece pe şira spinării, iar respiraţia i se acceleră. Erin era chiar mai speriată decât ultima oară când un intrus îi încălcase proprietatea. Dacă era aceeaşi persoană care-i tăiase pneurile, atunci era clar că devenise mult mai îndrăzneaţă. Cu puţin timp în urmă auzise zgomotul unei motociclete care oprise undeva, pe drumul

spre ferma ei. Acum pe semne că se apropiase de veranda casei. Dumnezeu ştie ce avea de gând să facă. Se ruga să-l poată speria cu puşca. Sigur se va speria, se gândi ea.

Când a auzit puternicele bătăi în uşă, şi-a înăbuşit un ţipăt, a strâns şi mai tare puşca şi s-a lipit de perete.

— Domnişoară Lindsey! tună o voce aspră de bărbat.

Erin nu spuse nimic; abia mai îndrăznea să respire.

Bărbatul a bătut din nou, repetându-i numele şi adăugând:

— Sunt unul dintre vecinii dumneavoastră şi…

— Am o puşcă, a ţipat Erin.

Merse pe furiş spre uşă, care avea pe o parte vitralii de sticlă acoperite de o perdea din dantelă. Trase perdeaua şi privi afară.

— Domnişoară Lindsey, spuse din nou străinul de pe verandă, locuiesc cu câteva mile mai jos. Un om al şerifului m-a rugat să trec pe la dumneavoastră…

Noaptea de octombrie era extrem de întunecoasă, fără lumina lunii sau a stelelor, dar ceea ce Erin putea vedea nu era deloc liniştitor. Străinul de pe verandă era un tip imens, o umbră mare şi întunecată.

O pală de vânt veni spre ea şi cu greu îşi înghiţi nodul de frică din gât.

Putea ăsta să fie cu adevărat un vecin?

Şi-a îndreptat umerii, amintindu-şi că nu numai la siguranţa ei trebuia să se gândească, ci şi la cea a fiului ei.

Ce s-ar întâmpla cu Luke dacă ar greşi crezând în acest bărbat?

Îşi drese vocea şi-l întrebă:

— Mai precis, cine te-a trimis aici?

— Ed Price. Şeriful nu este în oraş, aşa că toată lumea de la birou este ocupată ca naiba şi nici nu au vreun om ca să-l trimită aici.

El făcu o pauză.

— Sună-l pe Price, dacă asta o să te facă să te simţi mai bine.

Cuvintele lui erau tăioase şi trădau nerăbdarea.

— O să-l sun.

Erin se întoarse în bucătărie. Tremurând, strânse receptorul între ureche şi umăr, ţinând arma în mâna stângă şi reuşi să prindă biroul şerifului. În mai puţin de un minut a fost asigurată că într-adevăr fusese trimis vecinul ei. Simţindu-se uşurată, se întoarse grăbită şi deschise uşa. Bărbatul care-i trecu pragul era unul dintre cei mai seducători pe care îi văzuse vreodată. Avea o geacă neagră din piele peste umerii laţi şi blugi care i se mulau pe picioarele lungi şi musculoase. Trăsăturile dure şi severitatea întipărită pe chip au făcut-o, involuntar, pe Erin să se dea înapoi câţiva paşi.

— Este totul în regulă, domnişoară Lindsey? Vocea bărbatului era joasă şi mătăsoasă, dar ochii lui erau la fel de reci ca un iceberg.

— Da, a răspuns ea, dregându-şi glasul, încet, el a pus mâna pe puşca pe care Erin încă o mai ţinea strâns şi a îndepărtat arma dinspre el.

— Nu cred că mai avem nevoie de asta, spuse el, luându-i arma.

Erin a întins imediat mâna după ea, dar, văzându-l încruntat, şi-a strâns braţele la piept.

— Nu este încărcată, zise ea.

El se uită la ea ca şi cum ar fi fost nebună.

— Atunci de ce-o mai ţii?

— E mai bine s-o am, se apără ea. Oricine vede puşca îndreptată spre el nu are de unde să ştie dacă este încărcată sau nu.

— Dar dacă vine cineva la tine…

— Mami. Mami!

Luke se adăposti în spatele ei.

— M-am trezit şi nu te-am găsit nicăieri.

Erin se întoarse şi-şi luă copilul în braţe.

— E-n regulă. Dânsul este vecinul nostru şi a venit să vadă dacă suntem bine. Ea îl strânse în braţe şi, zâmbind, spuse: Şi suntem bine, nu-i aşa?

Luke se uită peste umărul ei, apoi o privi cu suspiciune.

— De ce ţine în mână arma aceea pe care mi-ai cerut să n-o ating niciodată? Mi-ai spus că o să mă baţi dacă pun mâna pe ea. O să-l baţi şi pe el?

— A venit să ne ajute, i-a explicat Erin.

— Pare un om rău, şopti Luke.

Ei bine, la asta n-a mai avut nicio replică, încercă să-l calmeze cu o mângâiere. Străinul verifică ţeava puştii şi apoi o puse lângă perete.

— Vezi, Luke, a lăsat arma din mână, spuse Erin. Hai să mergem la culcare. Trebuie să te scoli devreme mâine dimineaţă ca să te duci la şcoală.

— El când pleacă?

— După ce verific grajdurile, spuse străinul.

Nu zâmbea, dar vocea îi devenise mai blândă.

— Mai vrei să verific ceva?

— Pe Daisy Mae.

Erin îşi muşcă buzele ca să nu râdă, apoi îi explică străinului:

— Daisy Mae este puiul de găină al lui Luke.

— O să-i las un raport complet mamei tale, i-a spus străinul lui Luke.

— O.K. Atunci să te uiţi şi la Flugie şi la puişor şi…

— Ajunge, Luke. O să-l faci să scotocească prin tot coteţul.

Erin îi aruncă o privire bărbatului şi-i spuse:

— Vin imediaţi Şi-l împinse pe Luke spre patul lui. Îi dădu câteva sărutări şi îmbrăţişări liniştitoare, şi până la urmă băieţelul se culcă.

Erin se duse în bucătărie de unde luă o lanternă şi se

întâlni cu vecinul ei pe verandă.

— Hai să mergem la grajduri mai întâi, îi spuse el. Ea dădu din cap aprobator. Noaptea era rece şi întunecoasă şi Erin se concentra să vadă pe unde merge, frunzele foşnindu-i sub picioare.

— Avem opt iepe şi toate trebuie să fete.

— Cu terenul pe care îl aveţi puteţi să creşteţi de două ori mai multe.

— Ştiu, dar poţi s-o dai în bară cu un plan nesăbuit şi eu nu cunosc prea mulţi oameni pe aici.

Erin se împiedică şi se trezi brusc faţă-n faţă cu el. A fost ca şi cum s-ar fi ciocnit de un munte.

— Îmi pare rău, a mormăit ea şi s-a îndepărtat în grabă.

Aceasta fusese o greşeală. Mişcarea şi întunericul au dezorientat-o şi se opri brusc.

— Vii sau nu? o întrebă el, cu o voce nerăbdătoare.

Ea se hotărî să-şi ţină gura. Drăguţ bărbat.

Avea ciudata capacitate de a o face să se simtă ca o gumă de mestecat folosită şi aruncată pe trotuar; respiră adânc.

— Da, vin. Doar că am o mică problemă cu întunericul. Ea îl auzi mormăind ceva la adresaşi. Apoi a făcut un gest care a surprins-o punându-şi mâna pe spatele ei. Asta a făcut-o să-şi piardă de tot siguranţa.

Gestul nu i s-a părut deloc curtenitor, dar acceptă

şovăind ajutorul lui.

Acum, că nu mai vedea nimic, i se ascuţiră celelalte simţuri. Îţi trebuie o mână mare, se gândi ea, ca să se potrivească perfect cu restul corpului.

El răspândea un uşor iz de mosc, iar blugii mulaţi pe coapse erau doar la câţiva centimetri de ea. Simţea ceva tulburător, care-i amintea că este atât femeie, cât şi mamă şi proprietară a unei ferme.

El o apăsă uşor pe spate, ghidând-o. O atingere sigură, decise ea, întrebându-se dacă el ar putea fi gentleman cu o femeie.

— Sunt stupidă, mormăi ea.

— Ce-ai spus?

— Faţa ei se înfierbântă.

— Nimic… am ajuns la grajduri.

Ea îi dădu cheile şi se dădu la o parte.

— De când aveţi Silver Creek?

— Suntem aici din august, îi răspunse Erin cu multă reţinere. Învăţase deja să fie foarte precaută.

— Vă mai ajută cineva? Poate soţul dumneavoastră…

— N-am niciun soţ, i-o tăie Erin. Nedorind să-i explice ceva, continuă repede:

Ed Markham vine pe aici în fiecare zi.

Exceptând momentele când era beat. Înainte ca vecinul ei s-o mai întrebe şi altceva, Erin împinse uşa şi aprinse lumina.

În timp ce se îndrepta spre staule, el merse de-a lungul grajdului, verificându-l cu seriozitate până când se declară satisfăcut că nimeni nu fusese pe acolo şi că nimic nu fusese deranjat.

Apoi se sprijini de o grindă şi o privi pe Erin Lindsey mergând din staul în staul şi vorbindu-le cailor ca o mamă copiilor ei.

Delicată, a concluzionat el, tipul de femeie care te atrage cu feminitatea ei. Simţi o umbră de invidie în legătură cu planul ei pentru fermă. Dacă ar fi fost un tip de treabă s-ar fi oferit s-o ajute. El zâmbi în sinea lui. Toată lumea ştia că este un ticălos afurisit. Singurul motiv pentru care se afla aici în această noapte era că avusese ghinionul de a răspunde la telefonul din biroul şerifului, când se uita împreună cu fraţii lui la un meci. Aşa că se îndurase de domnişoara Lindsey, care, după părerea lui, nu avea nimic în comun cu o fermă de cai, mai ales că singurul care o ajuta era beţivul oraşului.

Când Erin se aplecă şi tricoul ei alunecă peste şolduri, el ajunse la o altă concluzie despre vecina lui: avea un fund superb.

Cu un instinct masculin natural, el privi fix linia blugilor pe picioarele ei lungi, apoi din nou în sus către coapse. Avu o presimţire că Erin Lindsey, cu genele ei întunecate şi dese şi cu ochii mari şi căprui, avea exact genul de picioare pe care majoritatea bărbaţilor ar implora

să le vadă goale. Era al naibii de ruşinos să renunţe la o astfel de femeie.

Ea stătea în picioare şi el îi observă sfârcurile conturate prin tricoul alb. Avea sânii mici, dar bine proporţionaţi, şi felul în care li se încreţiseră vârfurile îl făcu să i se încingă corpul. Scuturându-se, el răsuflă adânc şi se concentră asupra cailor. Fiecare nume era scris între staule.

— Rapunzel, Snow White, Tinker Bell, Cinderella. Aveţi cai de calitate, domnişoară Lindsey.

Surprinsă, Erin se uită la el, căutându-i fata. Primise o. Mulţime de complimente de la bărbaţi toată viaţa, dar bărbatul brunet o privea cu atâta dorinţă, încât, jenată, îşi mută privirea în altă parte. O făcea să se simtă ciudat şi să fie conştientă de calităţile ei.

— Mulţumesc, îi spuse ea. Am muncit din greu pentru ei.

— Dar de ce pe iapa aceasta o cheamă Lily când toate celelalte au nume de personaje din basme?

— Ceilalţi au fost botezaţi de Luke. Pe ăsta l-am numit aşa pentru că îmi plac crinii. Iar Rapunzel are cel mai bun pedigree.

Iapa nechează uşor când îşi auzi numele şi Erin zâmbi.

— Şi este şi cea mai temperamentală.

— Tipic pentru toate femeile, spuse el sec.

Erin făcea excepţie. Nu era foarte sigură de ce, dar îl

suspecta că o indusese şi pe ea în acea afirmaţie vulgară.

— Dacă tot discutăm despre temperamente, atunci ce-ar fi să vorbim despre hergheliile de cai? Sunt binecunoscute pentru dificultăţile pe care le provoacă.

Un rânjet diabolic apăru în faţa străinului.

— De ce, domnişoară Lindsey? Toată lumea ştie ce anume stârneşte un armăsar. Atâta timp cât obţine ceea ce vrea, el este fericit.

Aluziile sexuale care reieşeau din cuvintele şi din tonul lui îi măriră pulsul. Nu era nicio greutate să facă o asemănare între acest bărbat şi un armăsar. Respiră adânc şi, deşi se ştia vulnerabilă, îl privi hotărâtă.

— Îmi cunosc limitele. Nu va fi niciun armăsar la Silver Creek.

Sprâncenele lui se ridicară şi ceva sclipi în ochii lui. Poate că era respect. Dar poate că ”nu era respect, se gândi ea realistă. De altfel, se mândrea că este realistă, printre altele.

El îşi schimbă locul, apoi în mod, deliberat se uită prin grajd. Era un moment destul de delicat; el sesizase privirea ei ca pe o aluzie sexy. Intenţionat sau nu, era foarte seducătoare. Corpul lui se arcui într-un mod subtil, dar concludent, şi dintr-odată simţi un impuls de a se împrieteni cu această femeie…

— Pot să te prezint unui tip de încredere care ar putea să-ţi vândă o iapă sau două?

Erin îl studie. Era bine făcut, iar toate extremităţile bine conturate. Avea părul negru şi o tunsoare pe care nu dădeai doi bani. Ochii lui erau de un albastru ciudat, aproape violet, Iar gura exprima fermitate, neschiţând niciun zâmbet. Sexy, dar şi distant în acelaşi timp, el îi amintea de un motan arogant – sau de un armăsar posac. Alte femei ar fi fost poate tentate să încerce să înmoaie aura lui meditativă şi să-l domesticească – alte femei, acestea erau cuvintele.

Sistemul ei de avertizare intră deodată în alertă. Ar fi fost proastă să aibă încredere în el.

— De ce ai vrea să mă ajuţi? întrebă ea în cele din urmă.

— Eşti nou-venită aici, spuse el, ridicând din umeri. Şi pe urmă suntem vecini. O să-mi încep şi eu propriile afaceri într-un an sau doi.

În ciuda rezervelor şi a îndoielilor, era curioasă şi un pic fascinată, aşa că îndrăzni să-l întrebe:

— Şi de ce trebuie să aştepţi atât?

Maxilarul lui se încordă când îi răspunse:

— Fratele meu cel mare se ocupă de fermă. El vrea să mai aşteptăm puţin înainte să începem afacerile cu cai.

— Nu pari prea fericit în legătură cu asta.

— Nici nu sunt, spuse el sec.

Relaţiile lui cu membrii familiei, exceptând-o pe sora lui, erau de irascibilitate.

Dintr-odată el se mută de lângă perete.

— Deci cum rămâne, vrei să-l întâlneşti pe tipul acela sau nu?

Încuiară şi verificară hambarul cu fân. Apoi el reuşi să arunce o privire şi la pui fără să se audă vreun piuit.

— Dorm toţi, spuse el după ce închise coteţul. Care dintre ei este Daisy Mae?

— Cel mai gras.

El dădu din cap în semn de aprobare, apoi o luă de mijloc şi o conduse spre casă.

— Ar fi bine să-ţi verifici grajdurile mâine, îi spuse el. Şi să nu uiţi de terenuri.

— N-o să uit, spuse Erin, adăugând acest lucru pe lista ei cu alte trei sute de lucruri pe care trebuia să le facă.

— Mă întreb totuşi ce m-a trezit?

— Ai auzit vreo voce?

— Nu. Doar o bubuitură şi atât. Îmi pare rău că te-am făcut să…

Ea se împiedică din nou.

— Ţine-te!

O prinse uşor, mâna îi strânse torsul în timp ce o trăgea spre el, coapsa lui fixându-se între picioarele ei.

Inima îi bătea nebuneşte în piept şi se luptă să-şi ţină respiraţia.

— Ar fi trebuit să vin cu o foaie pe care să scriu:

„Feriţi-vă de neîndemânatici!”

Făcu un pas înapoi şi se împiedică iarăşi, proptindu-se până la urmă pe picioarele lui.

— Îmi pare rău, spuse ea.

El înjură printre dinţi şi apoi, cu o mişcare uşoară, o luă în braţe pe Erin, care suspină adânc. Lanterna din mâna ei se mişca într-un fel ciudat arcuindu-se întâi spre cer şi apoi spre pământ. Era conştientă de forţa braţelor acestui bărbat, de vigoarea pieptului pe care îşi sprijinea mâinile şi de căldura respiraţiei lui pe obrajii ei. Era un sentiment ameţitor, sentiment care îi făcu sângele să fiarbă. Ea se luptă să treacă peste ceea ce simţea.

— Asta chiar că nu trebuia s-o faci, spuse ea respirând adânc.

— Poate că nu, admise el. Dar, la naiba, e mai uşor aşa, decât să te culeg de pe jos la fiecare pas.

Stânjenită, ea îşi muşcă buzele şi-i replică:

— Am spus că-mi pare rău!

El ajunse la verandă şi-i aruncă o privire lui Erin. Ea simţi cum privirea lui intensă îi trece prin inimă, sperând că el nu era totuşi aşa de intuitiv cum părea. Îşi simţi corpul amorţind în braţele lui, iar el îi văzu obrajii îmbujorându-se brusc.

O lăsă jos, dar, când ea se întoarse, el o prinse uşor de bărbie.

— Nicio problemă, Erin, nu eşti o povară prea greu de

dus.

Ea îl privi fix, cu nervii întinşi la limită. N-avea nevoie de asta, se gândi ea. În mod clar n-avea nevoie de asta. Ridicându-şi hotărâtă bărbia, Erin plecă de lângă el.

— Mulţumesc că te-ai deranjat, îi spuse ea. Îmi pare rău că a trebuit să vii degeaba.

Mai făcu un pas înapoi, aşa că nu simţi căldura emanată de corpul lui.

El ridică din umeri la scuzele ei.

— Să-i dai raportul meu lui Luke.

— Bineînţeles, zâmbi Erin…

— O să ştie că bărbatul acela rău îşi ţine cuvântul, îi spuse el ironic.

Erin se crispă:

— Ştii, zise el, copiii pot fi foarte… Apoi se opri, căutând cuvântul potrivit cinstiţi.

— Da. Luke nu dă niciodată înapoi. Îşi aminti de cearta pe care o avuseseră după cină. Am aranjat o caserolă cu peşte şi mi-a spus direct ce crede despre el.

— Uau, pot să pun pariu că era ton!

— De unde ştii?

— Intuiţie masculină, spuse el cu o voce serioasă, dar expersia feţei îl trădă.

— Credeam că există numai intuiţie feminină, îl atacă ea.

— Dar eu nu sunt femeie, spuse el cu o voce moale şi

mătăsoasă.

Erin înghiţi în sec, amintindu-şi că se certa cu echivalentul uman al unui lup mare şi rău.

— Eu… deja mi-am dat seama de asta.

El se apropie încet şi o privi retrăgându-se cu încă un pas…

Dacă ar fi fost un gentleman, ar fi păstrat o distanţă între ei şi i-ar fi spus „noapte bună“. Dar el nu era un gentleman. Şi pe urmă devenise amuzant s-o provoace pe Erin.

— Deci, când ai de gând să-mi tragi o bătaie?

Erin rămase cu gura căscată. Omul acesta era exagerat de îndrăzneţ şi asta o călca pe nervi al naibii de tare.

— Regulile sunt un pic diferite pentru adulţi, reuşi ea să spună. Şi pe urmă tu nu mă impresionezi aşa cum ar face-o cineva de la care aş vrea tot ce-i mai bun.

— Domnişoară Lindsey, întotdeauna dau tot ce-i mai bun din mine, zise ei, cu acelaşi rânjet sexy pe faţă.

Ea putea chiar să parieze că el „dădea tot ce-i mai bun“, oricărei femei din oraş care dorea asta. Erin dădu din cap şi lăsă să-i scape un oftat slab.

— Sunt sigură că aşa faci. Mulţumesc încă o dată că ai trecut pe aici, spuse ea politicoasă, dar se vedea clar că a încheiat discuţia.

El o aprobă, cu o privire şireată.

— Bine ai venit în Beulah County, domnişoară Lindsey. O să mă opresc mâine pe aici ca să fixez o întâlnire cu proprietarul de cai despre care ţi-am vorbit.

— În regulă, zise ea, în timp ce-l privea îndreptându-se spre motocicleta neagră. El îşi puse casca pe cap şi se urcă pe motocicletă.

— Nu mi-ai spus cum te cheamă, strigă ea.

— Pendleton. Garth Pendleton.

Porni motorul, o salută grăbit şi dispăru apoi într-un nor de praf.

Aproape un minut Erin se uită după el. Garth Pandleton. Garth Pandleton. Nu putea să fie el. Scutură din cap şi se gândi la toate coincidentele din lume. Oare putea fi cu adevărat o coincidentă?

Cel mai groaznic moment din viaţa ei îi străfulgera prin faja ochilor cu toată claritatea. Simţi frica, mâhnirea şi mai ales vinovăţia, ca şi cum tocmai s-ar fi întâmplat. Era prea mult pentru ea. Închise ochii, încercând să se ferească de adevăr.

Garth Pendleton era omul care-l omorâse pe tatăl ei.

Capitolul 2

În după-amiaza următoare, Erin primi mai mulţi vizitatori şi telefoane într-o singură zi decât în tot timpul de când era în Beulah County.

Prima care a venit a fost o femeie brunetă, înaltă, energică, care s-a prezentat Carly Bradford. Carly venise cu o farfurie de prăjituri de ciocolată şi cu nişte bilete pentru o croazieră pe râu, special pentru copii, pe vaporul ei.

În timpul conversaţiei, Erin află că aceasta era cea mai mică dintre cei şapte fraţi din familia Pendleton, deci sora lui Garth. Dar pentru Erin nu era o surpriză deoarece fusese fascinată de la început de cât de identici erau ochii albastru-violet ai lui Carly cu cei ai lui Garth. Erin se întrebă dacă aceasta ştia că fratele ei omorâse un om. În legitimă apărare, îi reaminti conştiinţa.

Nici n-a plecat bine Carly, că o altă maşină opri în faţa casei. Doamna Whitman îi adusese o plăcintă cu mere şi se scuză că n-o vizitase până atunci. Îi vorbi despre orele de la şcoala duminicală pentru copii, care se ţineau la biserica din oraş, invitând-o acolo. Erin nu promise nimic, dar îi mulţumi.

Era deja foarte nervoasă când îi telefonă o doamnă, care se recomandă drept Augusta Winfree. Căldura cu care îi vorbi Augusta o puse pe Erin în gardă şi deveni

intrigată – dar receptivă – la invitaţia de-a-l duce pe Luke la un carnaval care avea loc în octombrie cu un grup special de copii, copii care îşi pierduseră unul din părinţi.

Erin privea îngândurată grajdul, încercând să decidă cum s-o scoată la capăt cu vizitatorii, cu telefoanele, dar şi cu invitaţiile lor bine intenţionate, când, deodată, Luke apăru în hambar.

— Hei, mami! Ştii, bărbatul acela care ne-a ajutat azi-noapte, acela despre care am crezut că e rău, ei bine, este aici. Şi are o motocicletă!

El ţopăia prin faţa ei, iar faţa îi strălucea de emoţie.

— L-am întrebat dacă pot să merg şi eu cu ea şi mi-a spus că trebuie să-ţi cer per… per…

— Permisiunea.

— Da. Acum pot să mă duc?

Erin scutură din cap, simţind că i se strânge stomacul la ideea de a-l vedea din nou pe Garth Pendleton.

— Nu cred că este o idee prea bună, Luke. Motocicletele pot fi periculoase.

Asta, fără a ţine cont de cel care o conducea.

— Dar, mami… protestă Luke.

Erin îşi scoase repede mănuşile, dar îşi înmuie vocea pentru că nu voia să-şi verse nervii pe Luke.

— O să vorbim mai târziu despre asta, dragul meu.

— Of, mami…

O rază de soare se strecură în hambar, în timp ce uşa

se deschise larg. Nu purta haină astăzi, observă Erin, aruncându-i o privire lui Garth, pentru că el era cel care deschisese uşa. Nu purta decât un tricou albastru, pantaloni albi şi cizme, iar în mână avea o revistă. Ar fi trebuit să-i spună ceva, se gândi Erin, dar nu-i venea nimic în minte. Nu putea să facă nimic altceva decât să se uite la ochii lui incredibili, care în mod clar nu păreau ochii unui criminal. Mai degrabă ai unui iubit.

— Eşti ocupată astăzi, spuse Garth, văzând mătura şi mănuşile pe care ea tocmai le aruncase deoparte. Unde este Ed?

— A plecat imediat după masa de prânz. Se întoarce mâine.

— Ed trage la măsea cam mult în ultima vreme.

— Sunt sigură că o să ne descurcăm.

Garth se încruntă când auzi tonul cu care îi vorbea. Îi fusese extrem de frică aseară şi ştia că fusese şi ea conştientă de asta. Dar azi părea distantă şi încordată.

— Nu mă lasă să merg cu motocicleta, îl anunţă Luke întristat.

Garth ridică din umeri şi se apropie de Luke.

— Ea e şefa. Poate. O să te lase să mergi la carnaval. Te-a sunat Augusta? o întrebă pe Erin.

— Da, m-a sunat, dar pur şi simplu nu…

— Un carnaval, o întrerupse Luke cu faţa strălucind. Când este? Putem să mergem şi noi?

Simţindu-se vinovată, Erin se aplecă spre fiul ei, căruia îi lipsiseră atât de multe lucruri până acum, şi-l prinse de umeri.

— De-abia azi am aflat despre carnaval, dragul meu. Este peste două săptămâni, dar are loc noaptea…

— Nu putem să mergem, se întristă Luke. Dezamăgirea lui o lovi drept în inimă, aşa că dădu din cap şi spuse:

— N-am spus asta.

— Da, dar noi nu mergem nicăieri. Noaptea. Şi nici nu cunoaştem pe cineva care să ne ducă.

Garth se gândi că n-ar fi o nenorocire prea mare dacă i-ar duce el. Putea să împrumute maşina lui Daniel.

— Aş putea să vă duc eu.

— Nu e nevoie, spuse Erin repede.

Dumnezeule, treaba asta se complică tot mai mult, se gândi ea. Cum ar putea să-l facă fericit pe Luke şi să-l evite şi pe Garth Pendleton, omul care ar putea să le distrugă şansele pentru un bun început? Erin oftă şi ciufuli părul lui Luke.

— Cred că dacă o sun pe Augusta, o să ne sugereze ea ceva.

— Deci mergem! Ural Ura! ţipă Luke.

— Cred că putem încerca. Acum du-te în casă şi termină-ţi laptele şi prăjiturile pe care ţi le-am pregătit.

După ce Luke plecă, se lăsă între ei o tăcere grea.

Garth o studia şi o făcea să se simtă conştientă de prezenţa lui. Stânjeneala o îndemnă să acţioneze, să facă orice, aşa că ridică mătura.

— Nu era o problemă să vă duc la carnaval, îi spuse el.

Era pur şi simplu amabil, dar ea n-avea nevoie de drăgălăşenia lui. Nu voia să creadă că el ar putea fi amabili Nu voia decât s-o lase în pace.

— A fost drăguţ din partea ta să te oferi, zise ea, închizând uşa unui staul. Dar sunt sigură că poţi să-ţi găseşti ceva mult mai plăcut de făcut sâmbătă noaptea.

Ea respiră adânc şi mai trânti o dată uşa staulului, după care se duse spre uşa grajdului.

— M-am gândit la ce mi-ai spus, să mai am două iepe. Am hotărât că ar fi mai bine să mai aştept. Oricum, mulţumesc pentru propunere.

Garth nu spuse nimic. Şi cum tăcerea se prelungea, Erin deveni atât de curioasă de reacţia lui, încât nu mai rezistă tentaţiei şi întoarse capul spre el. Era chiar la doi paşi în spatele ei şi îşi dădu seama că nu-l păcălise deloc. El ştia că se poartă ciudat. Se vedea după privirea sceptică de pe faţa lui.

— Cum doreşti, îi răspunse el, întrebându-se de ce părea Erin atât de supărată.

Oare o informase vreunul dintre cetăţenii de treabă ai oraşului că i se spunea „diavolul”? Sau poate îi spusese

cineva că este un afemeiat, sau că din când în când obişnuieşte să bea mai mult, sau că e în stare să rupă gâtul cuiva în numai cinci secunde? Dar nu, asta nu. Umblau o mulţime de zvonuri, dar nimeni din oraş nu ştia asta. El respiră adânc şi-i spuse:

— Se pare că cineva a umblat la cutia ta poştală, aşa că am reparat-o azi-dimineaţă.

— Cutia poştală? N-am observat.

Încrucişându-şi mâinile la piept, el se rezemă de zid şi de uită la ea.

— Trebuie să fi fost zgomotul pe care l-ai auzit aseară. A trântit-o cineva şi a spart-o.

Erin era mult prea tulburată ca să se mai gândească, pe moment, la cutia poştală sau la noaptea trecută sau la orice. La orice altceva în afară de Garth. Era absorbită de privirea alunecoasă, de mersul lui atrăgător şi de ochii aceia violeţi cărora nu le scăpa nimic.

Dar şi mai tulburător era modul în care îşi simţi sângele fierbând când el se apropie de ea. De ce acum şi, pentru numele lui Dumnezeu, de ce el?

Erin încercă să se concentreze şi-i adresă un zâmbet politicos.

— Se pare că iar îţi datorez mulţumiri.

O clipă ochii lui au devenit mai reci ca nişte cuburi de gheaţă. Ea simţi că-i sare inima din piept şi făcu un pas înapoi.

— Nu colecţionez datorii, spuse el, cu o voce dură, dar concesivă în acelaşi timp. Sunt un om obişnuit. Un „mulţumesc” şi o strângere de mână sunt de ajuns.

Ea simţi un pic de înţelegere pentru el, mai ales că nu voia să fie grosolană.

— Mulţumesc, şopti ea.

Garth dădu din cap, apoi îi întinse mâna, privind-o cu atenţie. Erin se uită la mâna lui ezitând. Palma lui era aspră, cu degete lungi şi subţiri. El s-a apropiat şi mai tare şi ea s-a simţit fascinată, îşi lăsă mâna să-i alunece într-a lui. Respiră adânc şi se uită la el, silită fiind să-i întâlnească privirea. Simţi forţa strângerii lui, iar degetul lui mare mângâie uşor interiorul încheieturii mâinii ei, făcându-i pulsul s-o ia la goană.

Era ciudat, se gândi Garth, cum această atingere uşoară îl făcu să-şi dorească să-i atingă corpul.

Erin avea mâinile mici, moi şi marcate de câteva zgârieturi. Delicate, dar ferme, ca şi firea ei, aprecie el. Văzu dorinţa femeii licărind în ochii ei căprui, ca şi lupta pe care o dădea ca să nu se observe şi simţi cum se naşte şi în el o încordare asemănătoare.

Dacă ar fi fost mai puţin egoist s-ar fi tras înapoi şi ar fi eliberat-o de vraja care se stabilise între ei, dar el se simţea mult prea lacom, într-un fel pe care nu-l mai simţise niciodată până atunci. Era dornic de cineva moale şi real. Aşa că-şi împinse norocul mai departe şi-şi înclină

capul într-o parte, privind-o în timp ce-şi împletiră degetele.

Erin percepea limita curajului lui. Atingerea mâinilor lui dure pe interiorul moale şi vulnerabil al degetelor ei era ciudat de intimă şi de excitantă. O făcea să se gândească la alte locuri unde el era dur, iar ea nu. Apoi, el ridică mâinile lor – aşa înlănţuite cum erau – până la buze şi sărută interiorul încheieturii ei. Erin suspină adânc şi se smuci înapoi. Ea avu sentimentul ciudat că tocmai dăduse mâna cu diavolul.

Al naibii să fie dacă mai călca pe la ferma lui Erin Lindsey. Înjurând, dar totuşi cu o umbră de melancolie în ochi, Garth se opri puţin lângă semnul pe care scria „Oprire”. După ce se uită în stânga şi-n dreapta, el porni motocicleta şi o luă pe drumul principal.

Era clar că tot ceea ce-i făcuse lui Erin o speriase şi habar n-avea de ce procedase aşa; poate pentru că voise să vadă dacă femeia caldă pe care o cunoscuse noaptea trecută exista cu adevărat. Se încruntă, întrebându-se de ce naiba îl interesa pe el acest lucru. Aducându-i revista aceea despre călărie fusese la fel de stupid ca şi cum i-ar fi oferit flori. După ce ea îşi trăsese mâna ca şi cum el ar fi avut de gând s-o atace, îi aruncase revista în grajd şi plecase.

Ambală motorul şi viteza se apropie de optzeci de kilometri pe oră. Nu-şi dădea seama de unde venea

interesul acesta subit şi silit pentru Erin. De la combinaţia de hotărâre şi teamă din ea sau din felul în care-şi liniştea fiul?

Poate că-i plăcuse modul în care-i simţise corpul plăpând în braţele lui, parfumul ei feminin. Şi deja începuse să gândească după cum îl îndemnau simţurile, în loc să raţioneze cu creierul, înjură din nou, încercând să îndepărteze atracţia sexuală. Erin era sinceră şi inteligentă, iar el considerase că femeile de genul ei nu au pic de suflet.

Singura femeie pe care a iubit-o îşi bătuse joc de el. Când a rămas însărcinată cu el, ea a preferat să avorteze, în loc să se mărite cu el. Garth îşi aminti cuvintele ei: „A fost amuzant, Garth, dar un copil mi-ar strica planurile”. Îi dăduse o lecţie pe care nu credea c-o va uita vreodată.

Cu durere în suflet renunţase la colegiu şi pornise spre Denver. Numai ideea oraşului îi întorcea stomacul pe dos. Şi toate începuseră din cauza unei femei.

Sora lui, Carly, ar spune că întotdeauna s-a încurcat cu femeia nepotrivită lui. Carly spunea că el are nevoie de cineva inimos. De multe ori îşi aducea aminte aceste cuvinte, apoi se contrazicea spunând că femeile inimoase se ascund după fustele mamelor când apare el. A ajuns la concluzia că îi simţeau sufletul negru.

Mergând pe alee spre casa lui Daniel, fratele lui, Garth a simţit un aer de familiaritate, dar şi că nu

aparţinea acelui loc. Marea fermă albă, mărginită într-o parte de trei stejari înalţi, şi de o vegetaţie luxuriantă în cealaltă, adăpostise patru generaţii de Pendletoni. El crescuse în această casă împreună cu sora şi cei şase fraţi ai lui, dar, cumva, casa aceasta nu-i aparţinea. Nimic nu părea să-i aparţină.

Garth a oprit Harley-ul, şi-a scos casca şi a savurat razele soarelui ce-i mângâiau cu blândeţe creştetul. Erin avea destul de mult pământ, o bază materială destul de solidă şi mult prea multe.pe cap. Dar ar fi ajuns să distrugă totul dacă nu primea un ajutor înţelept. El a încercat să se învinuiască spunând că ferma de cai este tot ce-l interesează la ea. Şi, oricum, obosise aşteptând ca Dainel să pornească afacerile cu cai.

Dar brusc s-a debarasat de Erin şi de problema ei. Avea şi el destule pe cap.

Erin luă o pauză de la curăţatul grajdului, se sprijini de lopată şi începu să fredoneze încet cântecul de dragoste de la radio, încercând să-şi mişte picioarele în ritmul muzicii.

Erin îşi petrecea fiecare moment liber în intimitatea casei ei, încercând să danseze. Era o străduanie care nu dădea niciun rezultat, dar ea continua să spere că într-o zi se va schimba, că picioarele ei vor urma ritmul muzicii din mintea ei, că îşi va putea mişca şoldurile cu graţie. Voia să-şi poată scoată din cap ce-i spusese vrăjitoarea aceea

bătrână care-i predase lecţii de dans la şcoală: „Eşti incorigibilă, zisese domnişoara Snyder. Nu ai absolut nicio speranţă”. Din nefericire pentru Erin, fusese adevărat. Crud, dar adevărat.

Dansul era escapada „ei secretă pe care o punea la cale atunci când se părea că toată lumea este împotriva ei.

Îşi aminti că la şaptesprezece ani, când era singură, şi însărcinată în luna a şasea, încerca să danseze în acel adăpost pentru femeile însărcinate şi necăsătorite. Şi în timpul naşterii, de câte ori sora o lăsa singură în cameră, Eric lupta cu frica încercând un foxtrot uşor. Apoi au fost nopţile nedormite când îl creştea pe Luke şi încerca să danseze în continuare ca să uite de colicii care-l deranjau îngrozitor.

Concentrându-se încruntată, Erin se mişcă atentă. Aplecându-se prea mult spre dreapta se călcă pe degete, iar frustrarea din ultima săptămână o lovi cu duritate.

— La naiba, ţipă ea, aruncând lopata de pământ. Îşi aminti de conversaţiile deprimante pe care le avusese mai întâi cu Ed Markham şi apoi cu fiul ei.

— Domnişoară Lindsey, mi-am rupt piciorul şi n-o să mai pot munci un timp, o anunţase el cu patru zile în urmă.

— Nu, mami, totul e-n regulă. N-ai de ce să-ţi faci griji, îi spunea şi Luke în fiecare după-amiază în staţia de autobuz.

Dar se simţea nesiguranţa din vocea lui şi evita s-o privească în ochi. Ceva nu era în regulă. Fusese prea liniştit în ultimele zile, iar Erin era prea obosită în fiecare seară încât acum se simţea vinovată că poate el fusese lipsit de ceva de care avea nevoie, cum ar fi un tată, sau poate de mai multă atenţie din partea ei sau de altceva ce nu-şi putea da seama.

Garth Pendleton o obseda de la o vreme încoace. Ea ştia toată povestea cu moartea tatălui ei; fusese într-o dispoziţie proastă şi împuşcase un om, apoi îndreptase arma spre Garth, care îl omorâse, fiind în legitimă apărare.

Fusese în stare să dea vina pe Garth, dar asta până să-l cunoască. El era un om inimos şi nu era deloc uşor să ai de-a face cu el.

Lui Erin i-ar fi plăcut să dea vina pe el sau pe oricine altcineva, dar pur şi simplu nu putea. Ea era de fapt cauza morţii tatălui ei. Simţi o durere în piept, când se gândi la asta şi deja se gândea prea des, dorindu-şi în zadar să fi făcut ceva care să prevină moartea tatălui ei.

Sunetul îndepărtat ai unui motor îi întrerupse gândurile şi ea se uită la ceas. Era timpul să-l ia pe Luke din staţia de autobuz, aşa că puse lopata lângă perete şi se grăbi să plece spre staţie. Dar era prea târziu. Garth Pendleton o striga de pe motocicletă, avându-l pe fiul ei la spate. Inima ei aproape că nu mai bătea.

Garth opri motocicleta, îl coborî pe Luke şi apoi o privi pe Erin. Părea îngheţată de frică. El scoase casca mult prea mare de pe capul băiatului şi acesta alergă spre mama lui.

— Mami! Motocicleta lui Garth este formidabilă!

Garth o văzu pe Erin luându-l în braţe pe Luke. Ochii ei aruncau cuţite spre el, aşa cum îl privea peste umerii băiatului. Colţurile gurii lui se întinseră ironic. Nu era mai fericit decât ea de prezenţa lui acolo. Ursoaica şi puiul ei, se gândi el, întrebându-se ce-ar fi dacă ar face-o pe ursoaică să-i dea şi lui ceva din mierea ei. Probabil că i-ar scoate ochii mai întâi. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama că Erin şi fiul ei erau foarte apropiaţi şi vederea celor două capete blonde alăturate îl făcu să simtă o ridicolă umbră de invidie.

Erin a ignorat intenţionat rictusul pe care Garth l-a schiţat şi, după ce l-a îmbrăţişat pe Luke, l-a întors cu faţa spre ea pentru a-l privi.

— Ţi-am spus că nu-ţi dau voie, spuse ea foarte autoritară; dar tonul dojenitor îi dispăru observându-i bluza ruptă şi ochiul umflat.

— Ce Dumnezeu ţi s-a întâmplat?

Fără să se uite la Erin, Luke începu să se legene pe picioare.

— Păi, m-a lovit Bobby Davidson!

— Te-a lovit?

Luke dădu afirmativ din cap.

— Da. Şi-a bătut joc de mine toată săptămâna.

— Dar de ce te-a lovit?

Îşi bătuse joc de el. Asta i-a rupt inima. Copiii pot fi atât de cruzi.

Erin se uită de la Luke la Garth. Acesta dădu din umeri văzându-i privirea care-i cerea o explicaţie. Nu voia să se amestece. Voia doar să plece. Jurase că nu va mai pune piciorul pe pământul lui Erin Lindsey, dar iată că era din nou aici.

Luke şi-a coborât vocea şi i-a explicat mamei sale:

— I-am spus că are un cap ca un dovleac spart!

Garth îşi muşcă buzele auzind exprimarea puştiului, iar Erin se îngrozi.

— Luke, tu ştii prea bine cum să vorbeşti. De ce te-ai purtat aşa?

— Mi-a spus că sunt neîndemânatic ca o fetiţă, mormăi el.

Erin se crispă; ar fi preferat să primească ea insultele şi loviturile în locul lui Luke.

— O, nu! şopti ea şi-l trase mai aproape. Dădu din cap cu înţelegere şi oftă. Nu eşti neîndemânatic, doar că semeni un pic mai mult cu mine. Hai să punem nişte gheaţă la ochiul acela, care probabil o să se învineţească. Cât despre ce-ai făcut o să discutăm mai târziu. Apoi îi aruncă o privire lui Garth, şi-i spuse: Aşteaptă-mă puţin,

mă întorc imediat.

Garth îi urmări cu privirea în timp ce plecau şi-şi băgă mâinile în buzunare. La naiba, ar trebui să se urce pe motocicletă şi să plece. Făcuse o faptă bună speriindu-l pe fraierul de Davidson şi aducându-l pe Luke în siguranţă mamei lui. Dacă ar fi continuat acest gen de fapte bune, cineva ar fi putut răspândi zvonul şi apoi s-ar fi aşteptat s-o ţină tot aşa. Ce ar face distinşii cetăţeni din Beulah County dacă ar auzi lucruri bune despre „diavolul” de Pendleton?

Aproape se hotărâse să plece când Erin se întoarse, frecându-şi fruntea. Garth o privi şi se gândi cât de extenuată trebuia să fie.

— Nu ştiu ce-aş putea spune în afară de mulţumesc, zise Erin, resemnată. Tocmai plecam după el când ai intrat în curte. Ori autobuzul a trecut mai devreme, ori ceasul meu a rămas un pic în urmă, nu ştiu.

Garth observă că lui Erin îi turuia gura când era supărată. A vrut să-i răspundă, dar a preferat să se abţină.

Erin îşi clătină capul agitată.

— Ştiam eu că nu este în regulă ceva. Trebuia să fi făcut ceva. Trebuia să…

— Vrei să-ţi aduc lopata? o întrebă el. Garth făcuse destule greşeli în viaţă ca să ştie cât de fără rost era sentimentul de vinovăţie. Da, chiar şi un diavol se putea simţi vinovat. Îşi petrecuse nenumărate ore reconstituind

cea mai oribilă hotărâre a vieţii lui, aceea de a lua viaţa unui om. Nu ştia de ce, dar nu-i plăcea s-o vadă pe Erin purtând o povară asemănătoare.

Ea tresări.

— Lopata?

— Ca să poţi săpa o groapă în care să intri tu şi sentimentul tău de vinovăţie!

Erin a respirat adânc şi a făcut o pauză.

— Dar poate aş fi putut să…

— N-ai fi putut să faci niciun rahat. Autobuzul a venit mai devreme, iar băieţii se băteau deja. El râse ironic. Având în vedere că Luke este în clasa întâi, sărit impresionat de imaginaţia lui.

Erin tăcu şi apoi buzele ei schiţară un zâmbet. Vădit încântat că reuşise să-i provoace un zâmbet, Garth continuă:

— Hei, a fost cu mult mai original decât Bobby.

Ea încetă să mai zâmbească.

— Dar Bobby avea dreptate în legătură cu Luke. De când a început să meargă, n-a existat zi în care să nu aibă o vânătaie. Este un călăreţ destul de bun, dar de îndată ce pune piciorul pe pământ… spuse ea ridicând din umeri.

Garth se sprijini de un stejar şi reflectă la problema ei. Erin avea părul desfăcut, iar vântul se juca prin el mângâindu-i obrajii. Părul blond părea la fel de moale ca şi pielea ei. Buzele îl duceau cu gândul la o prună coaptă şi

fragedă.

Pentru un moment el îşi dori ca Erin să fie una dintre acele femei fără suflet. Îşi dorea să fi fost o târfă. Apoi nu mai simţi nicio remuşcare în a dori să descopere că gura ei era tot atât de bună pe cât arăta sau cum i-ar fi plăcut unui bărbat să arate. Era o nebunie ce făcea, se gândi el şi clătină din cap.

— Ai încercat cu sporturi de performanţă?

Ea îşi dădu părul după urechi.

— Când eram la…

Erin realiză ce era să spună şi se opri brusc.

— Înainte să venim aici, Luke era prea mic. Am auzit despre fotbal prea târziu.

Rejinând pauza pe care o făcuse Erin, Garth se încruntă. O să se gândească la asta altă dată.

— Dar softball? întrebă el.

Erin se strâmbă.

— Am încercat să-l ajut, dar a fost ca şi când un orb este condus de alt orb. E o minune că nu ne-am rănit unul pe altul.

Un gând oribil îi trecu prin minte.

— Doamne, sper să nu aibă şi el aceeaşi problemă cu dansul pe care o am şi eu.

Se uită la Garth, şi, văzându-i curiozitatea, simţi un val de timiditate.

— Uită că am spus asta.

— Dansul? întrebă el.

— E o prostie lungă şi veche, spuse Erin, dorindu-şi să-şi fi ţinut gura. Ea prinse sclipirea de amuzament din ochii lui şi mormăi: Oricum, este o poveste lungă.

— Mi-ar plăcea s-o aud, zise el, cu o voce vioaie şi veselă.

Erin îşi roti ochii. Ar fi trebuit să-şi închipuie că nu va fi atât de politicos, încât să renunţe la acest subiect neplăcut. Strânse din buze şi-şi încrucişă braţele, negăsind altceva mai bun de făcut.

— Am avut o presimţire că n-o să scap de tine astăzi.

— Dar pot să afirm că tortura şi seducţia nu ţin la tine.

— Vrei să spui că nu înseamnă acelaşi lucru? întrebă ea fără să-şi dea seama.

Îi văzu privirea întunecându-se şi simţi un impuls sexual puternic.

— Depinde de cum defineşti tu tortura. De exemplu, diferite lovituri – se opri şi zâmbi cu subînţeles – pentru diferiţi oameni.

Apoi ridică din umeri ca şi cum n-ar fi fost nicio ameninţare.

— Oricum eu sunt maleabil…

Erin îşi întoarse privirea de la el. Garth Pendleton era el însuşi o ameninţare. O făcuse să roşească, o făcuse să spună lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spună. Când era

lângă el nu mai ştia dacă vine sau dacă pleacă. Şi „a pleca” suna foarte bine acum.

— Cred că…

Garth citi în ochii ei concedierea şi se opri.

— Să ne întoarcem la problema lui Luke. Ştii ceva despre artele marţiale?

Erin clipi, apoi dădu din cap.

— Nu. Nu vreau ca Luke să creadă că metoda cea mai bună de a rezolva o problemă este cu o lovitură de karate.

— Artele marţiale nu te învaţă asta. Un discipol învaţă să se autodisciplineze şi capătă încredere în sine. Şi sunt nemaipomenite pentru coordonare.

— Nu ştiu, spuse Erin, sceptică.

Încă nehotărâtă, se gândi la posibilitatea de a conduce seara, ceea ce era totuşi dificil din cauza problemelor pe care le avea cu vederea în timpul nopţii.

— Unde este clubul de karate? întrebă ea.

— Cel mai apropiat se află la treizeci de mile, dar profesorul este un tip grozav.

— Ştii cumva când se ţin orele?

— Probabil după-amiaza şi seara, răspunse el, întrebându-se ce o deranja.

Erin dădu din cap dezamăgită.

— După-amiază ar mai merge, dar seara nu pot să conduc. Şi nu mai avem şofer personal.

El încercă să zâmbească.

— Oricum, mulţumesc pentru sugestie.

— Poate că… spuse el, apoi renunţă imediat la ideea care-i venise pe neaşteptate.

Erin aşteptă continuarea, ochii căprui concentrându-se asupra lui.

— Poate că…?

Garth simţi că se scufundă în privirea ei. Putea ea să fie suplă ca o trestie şi o mamă afectuoasă, şi chiar dacă nu era o femeie fatală, când se uita la el aşa cum tocmai se uitase acum, simţea nevoia de a-şi scoate tricoul şi de a se bate cu pumnii în piept.

Erin arăta precum cineva cu multe visuri neîmplinite şi simţi că ar fi vrut să i le dea înapoi. Dar nu trebuia s-o facă. Trebuia s-o lase să-şi rezolve singură problemele.

— L-aş putea învăţa eu, se trezi el spunând. Erin se albi la faţă şi se dădu un pas înapoi. Se simţea ca şi când i-ar fi căzut o piatră în stomac. Comentariul lui de expert îi făcu silă. Pe de altă parte, se gândi ea, el ar fi putut să fi fost ucis dacă n-ar fi fost atât de expert.

Garth o privi ciudat, apoi ridică din umeri cu nepăsare.

— Ascultă, a fost doar o idee. Dacă te deranjează atât de mult…

— Nu e vorba de asta, îl opri ea brusc. Doar că…

Bineînţeles că o deranja. Dar cum ar fi putut să-i explice reacţia ei fără să-i spună cine e şi cine a fost tatăl

ei? Ea hotărâse la plecarea din Denver că va lăsa toate acestea acolo. Dacă voia ca ea şi Luke să înceapă o viaţă nouă, atunci trebuia să-şi ţină gura.

— A fost o săptămână grea, îi spuse ea, fără să explice nimic.

— Am auzit despre Ed Markham.

Nu era chiar „ţi-am spus eu că aşa se va întâmpla”, dar păruse ceva pe aproape.

Erin se simţi frustrată şi confuză. De altfel, confuzia părea să fie o stare permanentă atunci când se afla lângă Garth Pendleton.

— De ce te oferi să-l ajuţi pe Luke? întrebă ea fără menajamente.

Garth se încruntă, schimbându-şi atitudinea. Nu era deloc confortabil să-şi justifice acţiunile.

— O să-mi încep în curând afacerile. Dar până atunci mai am nişte timp liber şi Luke pare un puşti de treabă.

Deodată el se enervă.

— Dacă ai de gând să mă interoghezi în legătură cu faptele mele, mai bine las-o baltă.

Se pregătea să plece, când Erin îl opri.

— Poţi să aştepţi puţin?

Se uită la el cu o privire pătrunzătoare.

— Trebuie să recunoşti că nu este chiar o afacere. Nu vei obţine nimic din asta.

Garth îi aruncă o privire plină de furie şi Erin îşi

aminti cuvintele lui: un simplu „mulţumesc” şi o strângere de mână. Din mai multe motive însă, un „mulţumesc şi o strângere de mână” nu erau atât de uşor de realizat cu Garth.

— Dar tot nu este echitabil.

Garth se apropie până ajunse la un pas de ea. Erin îşi simţi inima bătând cu putere.

— Te contrazici cu oricine sau numai cu mine în mod special? o întrebă el. Dacă eşti atât de îngrijorată de ceea ce obţin eu din asta, atunci dă-mi puţin timp să mă gândesc la ceva.

Erin simţi că se pierde în privirea lui fierbinte şi magnetică.

Capitolul 3

Era înconjurată, observă Garth, privind mulţimea de bărbaţi din jurul lui Erin, care roiau ca şi când ar fi fost o floare care aştepta să fie polenizată. O umbră de gelozie pe care n-o înţelegea îl învălui brusc. Înjură printre dinţi, dar îşi aminti că este în biserică, pentru prima oară în ultimii şase ani, şi că ar fi putut fi trăsnit pentru ceea ce spusese. Dar nu se întâmplă nimic de data asta, rânji el, privind-o pe Erin, care-i zâmbea lui Ben Cantrell. Nu era decât o dorinţă carnală, se gândi el. Garth ignoră şoaptele ei şi se zgâi în continuare la Erin, deşi îşi putea imagina cu uşurinţă cam ce discutau ei despre, „diavolul” de Pendelton. Probabil se întrebau unde îi erau coarnele şi furca, se amuză el şi se îndreptă spre partea din faţă a bisericii, unde Erin tocmai se pregătea să se aşeze.

— De când eşti în Beulah County, Erin? îl auzi pe Ben întrebând-o.

— Din august. Dar tu?

— O, eu m-am născut aici, îi zâmbi Ben. Cunosc acest ţinut cum îmi cunosc buzunarele, aşa că, dacă ai nevoie de ceva, dă-mi un semn.

Garth se încruntă. Putea să parieze că Ben ar fi fost în stare să aibă grijă de tot ce avea ea nevoie, dacă Erin i-ar fi cerut ajutorul.

Cu ani în urmă, când avea cincisprezece ani, Garth

avusese stupida îndrăzneală de a lua maşina tatălui lui Ben, pentru o plimbare. Şi acum îi mai părea rău că n-o distrusese.

— Deci, de unde eşti? Ai o familie în Tennessee? De ce ai venit aici? o întrebă Ben pe Erin.

Pe Garth îl interesau bineînţeles şi răspunsurile, pentru că în ultimele două săptămâni Erin îşi cam ascunsese trecutul. Ardea de curiozitate să ştie mai multe despre ea.

— Am locuit în Vest, răspunse ea categorică.

N-am avut familie; doar Luke şi cu mine, caii şi puii.

În Vest putea însemna că locuise aproape oriunde, iar instinctul lui îi spunea că încearcă să ascundă ceva.

Când Ben păru gata s-o tortureze şi mai mult cu întrebările, Garth se amuză cu ideea de a-l lăsa s-o facă, dar un ciudat sentiment protector îl sâcâi şi decise să afle răspunsurile mai târziu… în particular.

— Ce mai face tatăl tău? îl întrebă Garth pe Ben; apoi se scuză şi se aşeză lângă Erin.

Ochii lui Ben se măriră de mirare.

— Să mă ia naiba, dacă nu este chiar oaia neagră a familiei Pendleton. Am crezut că ultima dată când ai venit la biserică ţi-a ajuns şi nu vei mai apărea decât la propriile-ţi funeralii.

— Ei bine, m-am hotărât să apar mai devreme, mormăi Garth.

Apoi se întoarse spre Erin.

— Unde e Luke?

— La biserica pentru copii.

Ben se aplecă spre ea.

— Te-a avertizat cineva în legătură cu tipul ăsta? o întrebă el, mai în glumă, mai în serios.

Lui Garth i-ar fi făcut mare plăcere să-i strângă de gât pe Ben, dar tăcu, aşteptând răspunsul lui Erin.

Ea se încruntă. Nu trebuia s-o avertizeze nimeni.

— Garth m-a ajutat cu caii de când Ed Markham şi-a rupt piciorul. A fost foarte amabil cu mine, spuse ea gândindu-se însă şi la timpul pe care Garth îl petrecuse cu Luke.

Ben clipi, apoi tuşi încurcat.

— Dacă aveai nevoie de ajutor trebuia să spui…

Orga începu să cânte, iar Erin, uitându-se când la Ben, când la Garth şi simţindu-se stânjenită, murmură:

— O, iată şi muzica…

Amândoi o deranjau, se gândi ea. Ben îi punea întrebări la care ea nu voia să răspundă, iar Garth o făcea să simtă lucruri pe cara. Nu voia să le simtă. Părea prinsă între ciocan şi nicovală.

— Cred că e timpul să ne aşezăm.

Cum niciunul dintre ei nu se mişca, ea ridică din umeri nepăsătoare.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, Ben.

Acesta îi aruncă o privire nemulţumită lui Garth, iar către Erin schiţă un zâmbet, apoi se îndreptă spre ieşirea din biserică.

Privirea stăruitoare a lui Erin îl descumpăni pe Garth.

— Îmi pare rău. Cum spunea şi Ben, n-am mai fost demult într-o biserică. Erin îşi încrucişă picioarele.

— Asta înseamnă că suntem doi, murmură Erin. Reţinând acest lucru, Garth se uită lung la ea. Erin avea o rochie albastră cu floricele, cu dantelă la gât şi la poale. Ultimul nasture al rochiei fiind desfăcut, lăsa o crăpătură de câţiva centimetri, iar privirea lui prinse o palmă din partea de sus a pulpelor îmbrăcate în ciorapi de mătase. Acestea erau suple şi feminine, iar Garth ştia că sunt foarte puternice, pentru că o văzuse călărind. Se întreba dacă purta dres sau ciorapi cu portjartier. Era atât de seducătoare. Muncea toată ziua, dar reuşea totuşi să-şi păstreze feminitatea. Era vorba de micile trucuri ale femeilor cum ar fi faptul că întotdeauna avea ruj pe buze şi un parfum cu aromă de flori, care atrăgea atenţia. Îşi prindea părul cu o bentiţă, etalând o coafură simplă. Se uită la coapsele ei şi crezu că vede o umflătură sub rochie. Era jartiera de la ciorapii ei.

Brusc simţi o anumită parte a corpului excitându-se. Ea îl atinse pe braţ cu mâna, iar capul lui se mişcă brusc.

Erin zâmbi.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

Asta pentru că am fost prea ocupat plănuind cum să-ţi scot ciorapii şi să pătrund între coapsele tale, se gândi el. Garth scutură din cap. Dacă nu ajungea în iad din cauza trecutului său, în mod sigur ajungea din cauza felului în care se gândea la Erin.

— Ce întrebare?

— De ce n-ai mai fost la biserică de mult timp?

Stânjenit dădu din umeri.

— Cred că a trebuit să mă împac cu mine însumi.

Erin tresări, un val de emoţie amintindu-i de propria ei nevoie de linişte sufletească. Dar lăsând la o parte ridicarea din umeri şi înfăţişarea lui posacă, oare se simţea vreodată vinovat că îi omorâse tatăl?

— Şi ai reuşit?

El îşi îngustă ochii.

— Încă nu, dar mă străduiesc să reuşesc.

Ea privi în gol, simţind o durere surdă şi dorind ceva ce nu putea avea, mai ales de la el: compasiune şi înţelegere. Îşi muşcă buzele şi, simţind intensitatea privirii lui, se uită din nou la el.

— Cred că şi eu la fel, şopti ea, concentrându-se apoi asupra slujbei.

Garth o privi, neînţelegând ce a supărat-o. Observă cum îşi frângea mâinile şi simţi nevoia să i le acopere cu ale lui. Cumva simţea starea de regret prin care trecea.

O legătură fusese făcută. Îl lua pe nepregătite pentru

că nu mai simţise niciodată aşa ceva. Ceva bun când întotdeauna fusese ceva rău. Simţi lovitura atât de tare, încât se întrebă dacă nu cumva a auzit-o şi ea.

Arătau ca nişte „laureaţi” ai filmului. Cu Laurel şi Hardy, se gândea Garth, privind-o pe Erin aruncându-i mingea lui Luke. Dar Luke era hotărât.

El a plonjat, însă un pic la stânga şi a terminat mâncând frunze căzute. Erin alergă să-l ridice.

Garth aproape râdea. Îi promisese lui Luke încă o lecţie de karate, dar Erin a considerat că i-ar fi de ajutor şi puţin baseball.

— Poţi să faci o schimbare de jucător? întrebă Garth, mergând în spatele lor.

— Nu ştiu. Asta e ora amatorilor, spuse Erin, zâmbind.

Garth observă amabilitatea ei. Această amabilitate era mereu prezentă şi irita diavolul din el.

— Nu sunt de acord, zise Garth, forţând-o să-l invite să mai rămână.

— Da, dar pun pariu că eşti mult mai bun decât noi, spuse Luke.

— Exact.

Erin înlătură o frunză de pe capul lui Luke. Doar stând în biserică lângă ea, astăzi, Garth i-a devastat sentimentele; şi-a dorit ca el să fie la sute de mile mai departe, dar ştia că Luke este fericit să-l vadă.

Tu ce crezi, ar trebui să-l lăsăm să joace? întrebă Erin

oftând.

— Desigur! strigă Luke. Îmi poate arăta cum să plonjez pentru că tu nu ştii.

Erin îşi ridică mâinile în semn de predare.

— În regulă. Ştiu când sunt învinsă. Eu o să arunc mingea, iar voi doi o s-o loviţi.

Garth îşi dori ca mama lui Luke să-i arate şi lui măcar jumătate din entuziasmul pe care i-l arăta fiului ei. Simţea nevoia s-o ia pe Erin pe după umeri, să-caute cea mai apropiată ascunzătoare şi să-i acrorde toată atenţia.

În loc de asta, stătea şi-şi pierdea timpul jucându-se cu Luke pe terenul din faţa casei.

— Eşti în stare să mă dai gata cu lovitura asta? Hai, înfundă-mă cu ea!

El se ghemui lângă Luke, arătându-i cum să ţină bâta.

— Aşa… Vrei să loveşti singur sau te ajut?

— Da, dar după aceea vreau să lovesc singur.

— E clar că e fiul tău, îi spuse Garth lui Erin…

Ea îl privi curioasă.

— De ce spui asta?

— Are acelaşi păr blond ca al tău, aceiaşi ochi mari şi căprui şi-l are pe „vino-încoace“ exact ca şi tine.

Garth îl ciufuli pe Luke.

— Şi este la fel de independent ca şi…

El se opri exact la timp. La naiba! Nu era obişnuit să-şi controleze vocabularul.

— Ca toţi bărbaţii, spuse generoasă Erin, clipind.

— Mda… răspunse el sugestiv, văzând că-i ocoleşte privirea.

Luke se foi nerăbdător.

— Atâta vorbărie… Când mai şi jucăm?

— Imediat. Erin, treci la locul tău.

Văzându-i împreună, Erin se gândi cât de mult îi lipsea lui Luke un tată. Îşi aminti că, după ce plecaseră de la biserică, ea făcuse cunoştinţă şi cu ceilalţi Pendletoni, iar Garth stătuse deoparte. Era clar că ţinea la ei, dar era ceva ce-l determina să fie un singuratic.

Imaginea i-a provocat o durere în suflet şi a înţeles că nu se potriveau.

— Hei, Erin, strigă Garth, ai de gând să arunci mingea aia odată?

— Sunt gata.

Ea aruncă mingea încet, iar ei o loviră cu toată forţa. Luke începu să ţopăie de bucurie.

— Am reuşit! Uite, am reuşit!

— Bravo, amice, spuse Garth zâmbind, dar mai ai multe de învăţat. Hai, mai loveşte o dată! Uită-te numai la minge!

După patru aruncări, Luke a reuşit în sfârşit să lovească mingea. Erin era mândră de el şi emoţionată.

— Grozav, ţipă ea şi se grăbi să-l îmbrăţişeze pe Luke. Te-ai descurcat bine.

Erin se întoarse spre Garth, încă emoţionată, gata să-l îmbrăţişeze şi pe el. Garth o prinse în braţe, simţind-o derutată, dar nevrând să profite de situaţie în avantajul lui. Şi totuşi diavolul din el îl îndemnă să-i miroasă părul şi să reţină senzaţia pe care o avu când Erin se lipi de El. Nu era o îmbrăţişare pasională, ştia asta. Erin era atât de emoţionată de felul în care jucase Luke, încât ar fi fost în stare să îmbrăţişeze pe oricine. De fapt, ea nu se lipise de el, ci doar îl lăsase pe el să facă asta. Îşi slăbi încet îmbrăţişarea şi o lăsă să se îndepărteze.

— Hai să mai încercăm o dată.

Erin îşi simţi pulsul crescând cu rapiditate.

— Ce să încercăm?

— Aruncarea şi lovirea, răspunse el, înclinându-şi capul. Ce altceva? întrebă el pe un ton maliţios.

— Nimic, şopti ea, îndepărtându-se spre locul de unde arunca mingea. Privirile lor se întâlniră şi lui Erin i se tăie respiraţia. Cu greu se concentră asupra jocului şi reuşi să arunce mingea. Luke a lovit-o şi aceasta a izbit-o în piept pe Erin.

— O, Doamne, spuse ea, simţind că se sufocă şi-şi duse mâna la sânul stâng.

În câteva secunde Luke şi Garth erau lângă ea.

— Ai păţit ceva? întrebă Garth.

— Îmi pare rău, mami, îmi pare rău. N-am vrut să te lovesc. Pe cuvânt!

Erin simţi tremurul fiului său şi-şi ascunse durerea.

— Bineînţeles că n-ai vrut, îl asigură Erin. A fost vina mea că am stat în faţa mingii. Ţinându-şi o mână pe piept reuşi să-i îmbrăţişeze: N-am nimic.

Luke o privi îngrijorat, dându-şi seama că nu spunea adevărul.

— O să-ţi aduc totuşi nişte gheaţă, aşa cum faci tu când mă lovesc eu, şi o zbughi spre casă.

— Nu este nevoie, Luke, strigă Erin, dar el era deja prea departe.

Crispată, îşi muşcă buzele, încercând să-şi ascundă ameţeala provocată de durere.

— Unde te doare? o întrebă Garth, luând-o de mână.

— Nu te îngrijora, spuse ea întorcându-se stânjenită.

Însă Garth, cuprins de grijă şi nelinişte, o întoarse spre el.

— Termină cu prostiile şi spune-mi ce te doare.

Erin înjură printre dinţi şi încercă să se elibereze, dar braţul puternic al lui Garth o ţinea prizonieră. Era atât de frustrată, încât nu ştia dacă să plângă sau să râdă, ceea ce era ridicol.

— Accepţi o sugestie, Garth?

Îşi coborî privirea spre pieptul ei, iar imaginea îi şterse încruntarea de pe faţă.

— Oh…

— Mda, oh! spuse ea indignată. Probabil că o să am o

vânătaie acolo.

El o eliberă, punându-şi mâinile în şolduri şi uitându-se în jos.

— Drace… Este un singur lucru la care mă pot gândi acum.

— Adică la ce?

— Vrei să-l sărut să-i treacă?

Capitolul 4

Erin aproape că simţea gura avidă a lui Garth sărutându-i şi mângâindu-i sânii. Uimită de dorinţa ce-o învăluise, uită complet de durere.

— E totul în regulă? o întrebă Garth pe un ton aspru.

Erin a dat din cap indecisă. Nu. Da. A respirat adânc pentru a-şi limpezi mintea, dar mirosul lui o făcu s-o ia razna.

— Vrei să te sărut, şopti el. Vrei ca gura mea să atingă gura ta.

Nu putea nega; se îndoia că ar fi putut măcar să vorbească în acel moment.

El se apropie, mângâindu-i urechea cu buzele.

— Vrei să-ţi sărut sânii, spuse Garth.

— Ştiu că nu sunt bine făcută, spuse Erin scuturându-şi capul. Sunt sigură că ai observat şi tu. Dă-mi drumul.

Când credea că a scăpat, braţul lui Garth o prinse de mână şi apoi îi ridică bărbia.

— Nişte ochi atât de frumoşi. Ce ar trebui să fac pentru a revedea acea privire blândă de acum câteva minute?

— Să încerci să-mi dai drumul.

— Nu ştii prea multe despre bărbaţi, Erin Lindsey!

— Nu am spus niciodată că ştiu! zise ea.

— Discutam despre gura mea pe sânii tăi!

Erin simţi un fior de dorinţă şi se uită spre cer, căutându-şi ajutor.

— Nu vreau să discut despre asta!

— Dură, spuse el calm. Nu vei obţine ceea ce doreşti, iar dacă mi te împotriveşti, vei vedea că nici măcar eu nu voi obţine ceea ce vreau.

Erin ştia că trebuia să existe un răspuns la asta, dar nu-l putea găsi.

Garth îi eliberă mâna şi în acelaşi timp o luă de mijloc. Cealaltă mână se opri pe unul din sânii ei.

— Numai gândul că-ţi ating sfârcurile mă face să-mi pierd controlul. Îmi doresc să se ating de când te-am văzut. Vreau şi acum, dar n-o voi face decât dacă şi tu vrei.

Privirea lui era blândă şi caldă, spulberându-i frica. Ea închise ochii, încercând să-şi deschidă inima.

— Garth, spuse ea, cu o voce tremurătoare, eu… El îşi mută mâna, iar Erin îşi muşcă buzele.

— Dacă te apleci un pic înainte, doar un pic, ai să mă găseşti, murmură el. Doar un pic, Erin, doar. Un minut!

Se simţea prinsă între ceea ce voia să facă şi ceea ce trebuia să facă, între ce este bine şi ce e rău, dar mai presus de orice era dorinţa. Unde era tăria ei? De ce alegerea părea că o depăşeşte?

Mâna lui caldă îi mângâie sânii şi-i simţi oftatul în obraji. El îi atinse sfârcurile şi Erin simţi cea mai dulce durere trecându-i prin sânge, din burtă până în coapse. Ea

îl privi şi citi dorinţa din el, văzu dorinţa în ochii lui şi, brusc, simţi că trebuie să-l albă.

Era de necrezut, dar Erin era condusă de ceea ce nu simţise până atunci şi de ceea ce nu văzuse niciodată în ochii unui bărbat. Ea îşi înlănţui mâinile în jurul gâtului lui, îi trase capul spre ea şi-l sărută.

Trecându-şi limba peste buzele ei; Garth o gustă de parcă ar fi fost înfometat şi Erin ar fi constituit prima lui masă. El o muşcă delicat de buză, apoi o supse uşor în gura lui fierbinte, convingând-o să-i dea ceea ce doreşte.

Ea-l simţea încins, îi simţea dorinţa puternică, atât de puternică, încât o lăsă fără vlagă. Genunchii i se înmuiară, dar când se clătină, Garth o strânse cu putere în braţe.

Intensitatea emoţiilor dezlănţuite de sărutul lui o speriară pe Erin.

— Luke ar putea să apară fără să ne dăm seama, mormăi el lângă gura ei, respirând greu şi apoi sărutând-o din nou. Mai bine ne-am opri.

— Am uitat de Luke, suspină ea trezindu-se încet la realitate.

Zgomotul unei uşi trântite o trezi de-a binelea.

— Uite că vine şi are o sacoşă de gheaţă. Ce te faci?

Încă încercând să se adune, Erin îl privi pe Luke alergând spre ei.

— O să-i spunem ce băiat de treabă este şi apoi o să-l întreb dacă nu putem să punem gheata în limonadă!

Garth o aprobă, nevrând însă să o lase să se mişte de lângă el…

— E totul în regulă? Mă refer la piept!

— Da, spuse ea muşcându-şi limba.

Aproape c-o vedea ridicând un zid de răceală.

Al naibii să fiu de n-o s-o facă, îl atenţionă diavolul din el.

— Dar nu l-am sărutat deloc, murmură el. Cred că va trebui să mă ocup de el altă dată.

Erin îl dezaprobă strâmbând din buze, dar ochii ei spuneau cu totul şi cu totul altceva.

— Vom vedea.

Într-adevăr va vedea, se gândi Garth. Între timp Luke, după ce a împărţit limonada şi prăjiturile, a fugit afară să prindă ultimele minute din ziua de joacă.

Între timp, Erin pusese vasele în maşina de spălat vase.

— Frumoasă bucătărie, spuse Garth.

— Mulţumesc. Aş vrea s-o mai înfrumuseţez, dar dacă am de ales între Luke, cai şi decorat, trebuie să-l aleg mai întâi pe Luke, apoi caii. Ea se întoarse spre Garth: Dar tu?

— Nu prea mă pricep la decorat, spuse aceasta dând din cap.

— Da, aşa e, zise ea făcându-i semn să i se alăture la masă, tu locuieşti cu fraţii tăi.

El se aşează, realizând că este prima oară oaspete în

casa ei.

— Locuiesc pe proprietate, dar nu în casa fraţilor mei. E casa lui Daniel. Eu stau într-o cabană.

— Dar mama ta?

— A murit când aveam doisprezece ani, iar tatăl meu s-a schimbat şi, între timp, s-a recăsătorit. Când mama mea vitregă s-a mutat la noi eram furios pe toată lumea, chiar şi pe Dumnezeu. El îşi scutură capul, resimţind durerea copleşitoare. Aveam de-a face cu iadul. Nu exista zi în care mama mea vitregă să nu-mi spună că sunt predestinat iadului.

Simţindu-se stânjenit de dezvăluirile lui şi de tăcerea lui Erin, Garth ridică din umeri şi spuse:

— Îmi pare rău. Nu voiam să-ţi povestesc mai mult decât voiai să ştii.

Apoi vru să se ridice, dar Erin îl opri, luându-l de mână şi trăgându-l înapoi pe scaun.

— Nu. Doar că trecutul tău seamănă foarte mult cu al meu.

El se uită la mina ei şi se gândi câtă compasiune poate exista într-un gest atât de simplu. Oare de ce reacţiona aşa când îl atingea?

— Şi tu ţi-ai pierdut părinţii? o întrebă el strângând-o de mână…

— Mama a murit când aveam unsprezece ani, iar tatăl meu s-a schimbat foarte mult după aceea, de asemenea.

Dar nu s-a recăsătorit.

— Când a murit?

— Înainte să se nască Luke. A fost un accident. Tot o mai deranja. Putea. Vedea şi simţi asta.

— Trebuie să fi fost dur pentru tine. Sora mea avea numai patru ani când a murit mama. S-a bâlbâit doi ani de zile şi nu mai ştiam ce să facem.

— A fost greu, recunoscu ea. Dar faptul că ai atâţia fraţi te-a ajutat să treci prin asta mai uşor?

— Nu ştiu. Nu prea mă pricepeam să discut problemele mele cu alţii. Nici acum nu mă prea pricep.

— Un om de acţiune? spuse Erin râzând.

— Da. Firea asta m-a băgat în bucluc de câteva ori.

Erin se întreba dacă Garth se gândea la tatăl ei. Şi-ar fi dorit să nu se gândească. Când mai stătuse ea la masa din bucătărie cu un bărbat, discutând, iar acesta jucându-se cu mâinile ei? Niciodată. El părea fascinat de degetele ei.

— Nu mai spui nimic? Sufletul meu negru te-a îngrozit?

— Nu, n-aş spune că e sufletul tău de vină.

— Dar eşti îngrozită!

— Nu ştiu dacă îngrozită este cuvântul potrivit. Mă pui în dilemă. Nu mai ştiu ce să simt.

El prinse mesajul şi-i luă mâna, trecând-o peste buzele lui.

— Dar când fac asta?

— Uh, e… este greu de respirat.

El îi sărută degetele.

— Te vreau, Erin Lindsey, şi te voi avea, iar dacă cineva are vreun drept asupra ta, mai bine spune-mi acum.

— Nu, n-am fost niciodată măritată, dar…

— Atunci Luke cum… Oh!

Simţind un aer de dezamăgire, Erin şi-a tras mâna înapoi. Şi-a adus aminte cum reacţionase tatăl ei la ceea ce numise el „purtare dezonorantă”.

— Da… aveam şaptesprezece ani când am rămas însărcinată cu Luke. Tatăl meu, însă, a murit înainte de a-l naşte. A fost un drum greu, dar ne-am descurcat. Şi, întrucât intenţionai să mă ai, nu-ţi face o impresie greşită. Doar pentru că am făcut o greşeală când eram adolescentă, asta nu înseamnă că sunt pierdută.

— Nu am spus că ai fi!

Imediat şi-ar fi dorit să nu fi avut încredere în el. Cum s-a întâmplat? Unde era prudenţa ei nativă? Ea nu intenţionase niciodată să-i dezvăluie atâtea.

Erin îşi împinse scaunul înainte şi se ridică.

— Oh-ul tău a spus foarte multe.

Garh o urmă, privind-o cu atenţie. N-o mai văzuse atât de supărată de când o întâlnise.

— Mi-ai spus cam multe!

— Ai dreptate, zise ea, şi aş aprecia dacă ai păstra

pentru tine toate acestea. Doamne, dacă Luke va avea de suferit pentru că cu un mi-am putut ţine gura, nu ştiu…

— La dracu, bineînţeles că rămâne confidenţial.

Braţul lui îi cuprinse mâna caldă, iar când Erin încercă să se îndepărteze de lângă el, o reţinu cu putere. Ea nu avusese încredere în el şi pentru moment asta conta foarte mult. El refuză să-i dea drumul.

— La dracu, Erin, te-ai gândit vreodată că aş putea fi surprins? Te-ai gândit vreodată că m-aş putea întreba ce idiot ar putea să te părăsească, odată ce te-ar avea? Te-ai gândit vreodată că m-aş putea întreba ce om nu şi-ar dori un fiu ca Luke?

— Nu, răspunse ea, după ce respiră adânc.

— Atunci gândeşte-te! Dragă, nu ştiu ce se întâmplă, dar sunt cam multe lucruri pe care nu le ştiu despre tine. Spui că eşti din Vest. Asta poate fi oriunde din Texas până în California. Poate însemna şi Hawaii.

— Ai dreptate, spuse ea cu o voce mai rece ca gheaţa. Acum te-aş ruga să-mi dai drumul.

Brusc îi dădu drumul la mână.

— Bine. Dar ocoleşti foarte mult răspunsurile la nişte întrebări foarte simple.

— Credeam că măcar tu înţelegi nevoia cuiva de intimitate, spuse ea, aruncând flăcări din ochi.

Lovitură corectă, iar Garth i-a simţit impactul.

— Da, înţeleg, zise el, un gust amar umplându-i gura.

Dar cum nu vom juca „Douăzeci de întrebări”, cred că va trebui să decizi de una singură ce este adevărat despre mine şi ce nu.

Erin simţi cinismul din vocea lui şi-i păru rău.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta. Eu, of, cred că sunt un pic cam sensibilă la subiectul ăsta. Nu este vina ta.

— Un pic? Mă bucur că nu ai un cuţit în mână. Hai să facem o înţelegere.

— Ce fel de înţelegere?

— Tu nu tragi concluzii despre mine, eu nu trag concluzii despre tine.

— O.K.

— Perfect, atunci hai să hrănim găinile.

Trei zile mai târziu, Erin continua să-şi spună că soluţia cea mai bună ar fi să se despartă de Garth, dar el se împotrivea. Chiar dacă îi găsise doi adolescenţi să se ocupe de cea mai mare parte de munca de la ferma de cai, tot venea să Verifice în fiecare noapte. Ea ajunsese la concluzia că Garth era gata s-o urmeze în dormitor oricând i-ar fi sugerat doar.

Erin era sigură că, dacă s-ar fi culcat cu Garth, relaţia dintre ei s-ar fi sfârşit prin a face pe cineva să sufere; cel mai sigur pe ea. Poate chiar pe Luke. A încercat din răsputeri să şi-l scoată din cap.

După o dimineaţă liniştită şi plină de succes, Erin a

verificat de două ori gardul. Totul părea în regulă, până a ajuns în partea de vest. Toate iepele erau acolo, în afară de una, aflată dincolo de gard. Sângele începu să-i alerge nebuneşte prin vene când îşi auzi iapa preferată nechezând cât o ţineau plămânii. Razele soarelui se reflectau în transpiraţia de pe coastele ei.

— O, Doamne! Gardul era rupt îndeajuns cât să ieşi, dar nu îndeajuns pentru Rapunzel să intre înapoi.

Erin intră în panică. Calul era destul de speriat, deci ea trebuia să rămână calmă şi lucidă. Mai întâi a mutat caii pe altă pajişte. Apoi a mai desfăcut gardul. Calmul ei ajunsese la limită. Cum se întâmplase? Când? Întrebările îi trecură prin cap, dar în acelaşi timp se gândi că Rapunzel putea face oricând un şoc. Păstrându-şi vocea calmă, a ghidat calul prin gaura din gard şi apoi până la grajd. Apoi Erin îi verifică gingiile.

— Doamne! exclamă ea, şi fugi la telefon să cheme un doctor veterinar.

Când secretara îi spuse că se poate rezolva abia seara târziu, Erin s-a ghidat după instinct. Şi primul a fost de a-l chema pe Garth, aşa că a sunat la un număr de telefon pe care i-l lăsase.

— Casa Pendleton, spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

— Aş dori să vorbesc cu Garth, vă rog.

— Ultima oară când l-am văzut, era afară şi-l ajuta pe

Daniel. Dar nu ştiu sigur unde e acum.

— Îi puteţi spune că l-a căutat Erin Lindsey? Am o problemă cu una dintre iepele mele. Şi veterinarul nu poate veni acum şi…

— Staţi un moment să mă lămuresc.

— Nu am timp. Dar spuneţi-i lui Garth că l-am căutat. Vă rog.

— Garth! Hei, Garth! Erin…

— Erin? Ce s-a întâmplat? A păţit ceva Luke?

— Nu. E vorba de una dintre iepele ei. Spunea ceva de un cai şi că n-a putut chema veterinarul. Am încercat s-o fac să-mi spună mai multe, dar a închis.

— Când a sunat?

— Chiar acum. Am alergat să te anunţ.

— Se pare că are probleme, spuse Garth. Daniel, crezi că te poţi descurca singur?

— Ai stat cam mult pe acolo, în ultima vreme, observă Daniel.

— Erin ne este vecină şi nu are familie. Ţi-am spus toate astea. Garth ştia că Daniel fusese dezamăgit când plecase pentru nouă luni în Vest, în loc să-şi termine studiile, dar el nu ştia toată povestea.

Capitolul 5

Garth o găsi pe Erin în grajd, mângâind cu blândeţe iapa aflată în suferinţă. Rapunzel era liniştită şi stătea culcată în fân. N-arăta bine deloc.

— Ai chemat veterinarul?

Surprinsă, Erin se mişcă brusc, ţinându-şi strâns tricoul. Respiră adânc şi aproape făcu o criză de nervi.

— M-ai speriat ca naiba. Niciodată nu faci zgomot când mergi?

El se apropie de ea şi-şi vârî mâinile în buzunare, de teamă că va fi tentat s-o ia în braţe.

— Cred că nu, îi răspunse el.

— Atunci încearcă s-o faci, data viitoare când mai vii pe neaşteptate.

În ciuda acestor împrejurări, el simţi un licăr de amuzament. Doamna devenea capricioasă când era nervoasă şi trebuia să ţină minte acest lucru.

— L-ai chemat pe Art Goldman?

Erin dădu din cap, concentrându-se din nou asupra lui Rapunzel.

— Cine-i ăsta?

— Medicul veterinar care s-a pensionat. O să vină sigur.

El dădu să plece, dar vocea ei îl opri.

— Garth! Mulţumesc că ai venit.

Garth ar fi vrut s-o sărute, dar în loc de asta îi spuse:

— Nicio problemă. Doar suntem…

— …vecini, termină ea repede în locul lui.

Ar fi vrut s-o corecteze, dar îi dăduse deja o lecţie, referitoare la ce se-ntâmplă când ceri prea mult.

— Mda, exact, suntem vecini, spuse el promiţându-şi în sinea lui: O voi avea pe vecina mea în pat, chiar de Ziua Recunoştinţei.

Câteva ore mai târziu, după ce doctorul Goldman o tratase pe Rapunzel şi aceasta se simţea mai bine, Erin pregăti nişte sandvişuri şi supă fierbinte pentru o cină târzie. Se uită la ceas şi constată că e timpul ca Luke să meargă la culcare.

— Luke, ţipă ea pe geamul de la bucătărie, e timpul să vii la masă!

Puse farfuria cu sandvişuri pe masă şi se gândi la ziua care trecuse.

— Miros ca un cai, mormăi ea.

— Ce-ai spus? se auzi vocea lui Garth în spatele ei.

Erin îşi dorea să fi arătat mai bine şi să fi mirosit mai frumos.

— Nimic, n-am spus nimic. Sandvişurile şi supa sunt gata.

— În regulă.

— Să ştii că nu am bere. Doar cola şi lapte, zise ea, uitându-se la el.

Simţi o dorinţă puternică să-şi lipească faţa de gâtul lui şi să-i simtă pieptul musculos presându-i sânii, iar coapsele lui ar fi dorit să fie între ale ei. L-ar fi plăcut să… dar oricum nu putea.

— O să beau lapte.

Erin scoase din frigider borcanul cu murături şi se aplecă să facă un cap de clovn puse două bucăţi rotunde de murături pentru ochi şi o banană în loc de gură.

— Mami, strigă Luke, intrând în bucătărie. Am găsit un ou stricat:

Erin nu apucă să spună nimic, pentru că băiatul i-o luă înainte.

— M-am spălat deja pe mâini. Mi-ai făcut capul de clovn?

— Sigur că da.

Îl sărută pe obraji şi-l aşează la masă.

— Ce-ai făcut cu oul acela stricat?

— L-am aruncat la gunoi, aşa cum mi-ai spus.

Luke se încruntă văzând laptele din faţa sa.

— Dar de ce nu-mi dai nectar?

— Pentru că este prea târziu. Dacă bei nectar noaptea o să te transformi într-un crocodil.

Ceea ce nu era prea departe de adevăr pentru că zahărul l-ar fi făcut irascibil. Erin se aşează pe scaun şi-i spuse fiului său:

— Şi atunci eu n-aş mai avea cel mai scump băieţel

din lume! Ce groaznic ar fi!

— Mami! exclamă Luke dându-şi ochii peste cap, dar chicoti când ea îi dădu un ghiont în coaste.

Garth îi privi şi se simţi penibil. Îşi dădu seama că Erin era obosită şi epuizată după cearcănele de sub ochi. Cu toate acestea găsise timp să-i pregătească cu cap de clovn şi să-l amuze pe fiul ei.

Admirata şi respectul pentru ea crescuseră din momentul în care văzuse cum face faţă problemei cu Rapunzel. Era clar că ascundea o inimă puternică sub un înveliş delicat şi feminin.

— Nu vreau să mă duc la culcare imediat după cină, spuse Luke. Vreau să văd mai întâi dacă Rapunzel se simte bine.

— Ştiu că Rapunzel ar fi fericită să ştie că eşti îngrijorat din cauza ei, dar doctorul Goldman a spus că şi ea şi mânzul vor fi bine. Trebuie să te duci la şcoală mâine, aşa că ai nevoie de somn, îi răspunse Erin.

Era clar că Luke nu era de acord cu acest lucru.

— Dar şi tu ai nevoie de somn.

Erin zâmbi.

— O să încerc să trag un pui de somn mâine.

— Dar tu de ce poţi să stai trează şi eu nu?

— Pentru că sunt mai mare decât tine, îi spuse ea pe un ton calm, dar care nu admitea replică. Acum du-te să-i urezi noapte bună lui Rapunzel. Mai ai cinci minute până

te culci.

— Dar, mami… protestă Luke.

— Patru minute şi patruzeci şi opt de secunde.

Băieţelul se ridică repede.

— Bine, dar poate să mă ducă Garth la culcare?

Ea făcu o pauză, privindu-l pe Garth.

— A… probabil că trebuie să se ducă înapoi la…

— Mi-ar face plăcere, Luke, îi spuse el, sesizând şovăirea ei.

— În regulă. Grăbeşte-te atunci s-o vezi pe Rapunzel.

După ce plecă Luke din cameră, Erin se întoarse către Garth.

— Nu vreau să te simţi obligat să…

— Nu mă simt, i-o tăie el, realizând cu mirare că tocmai obţinuse o victorie importantă. Aş putea la fel de bine ca şi tine să stau în grajd.

Erin îl privi confuză.

— Nu trebuie să faci asta. Deja m-am gândit să-mi pun un hamac acolo.

— O să iau eu hamacul, iar tu dormi în patul tău.

— Nu pot să te las. Rapunzel este calul meu şi, deci, responsabilitatea mea.

— N-o să mă plâng dacă vrei să mi te alături.

Deşi ar putea fi cam greu în hamacul acela mic.

Vocea lui se adânci.

— Probabil că ar trebui să te aşezi peste mine.

Imaginându-se aşa, Erin îşi simţi hormonii atingând cele mai sensibile locuri ale corpului ei. Jenată, îşi muşcă buzele şi se uită în jos.

— Nu asta am vrut să spun şi o ştii foarte bine.

— Dar tot o să stau în grajd în noaptea asta. Veterinarul a spus că cineva trebuie să aibă grijă de Rapunzel.

— Ai prea multă iniţiativă, îi zise ea.

— Şi tu ai prea multe argumente.

Erin deschise gura să spună ceva, dar îl privi pe Garth şi renunţă. Era murdar, obosit, dar mai ales insistent. Niciun alt bărbat nu i se păruse vreodată mai atrăgător ca el.

Situaţia în care se aflase astăzi fusese groaznică, iar el venise pentru ea. Erin simţi că n-o să mai fie în stare să se uite la el în acelaşi mod distant de până atunci. Se foi jenată de pe un picior pe altul. Cu toate acestea nu voia să-l lase să rămână peste noapte, nici măcar în grajd.

— Spune-mi un singur motiv real pentru care ai sta cu iapa mea în loc să stai cu mine.

El îşi încrucişă braţele peste pieptul musculos şi se întinse către ea, cu buzele aproape atingându-le pe ale ei.

— Pentru că sunt mai mare ca tine.

Erin adormi chiar în momentul în care puse capul pe pernă, gândindu-se că ar putea dormi până în ianuarie. Dar se trezi, totuşi, după miezul nopţii. Începu să se

gândească la Rapunzel, la Luke, la Garth şi îi fu imposibil să mai adoarmă. Se dădu jos din pat, îşi puse blugii şi şosetele şi se plimbă prin casă. Apoi renunţă şi se decise să arunce o privire în grajdul lui Rapunzel, doar un minut, îşi spuse ea în timp ce îmbrăca o jachetă. Va intra şi va ieşi atât de repede, încât Garth n-o să se trezească.

Înarmată cu o lanternă, se îndreptă către grajd în vârful picioarelor. Deschise uşa cu multă atenţie, ca să nu scârţâie, stinse lanterna şi intră înăuntru. Simţi un nod în gât din cauza întunericului care domnea acolo, dar păşi încet înainte, pe lângă perete.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă că mă trezeşti, Erin, spuse Garth chiar de lângă urechea ei. Nu…

— Dumnezeule, Garth! Ţi-am spus să faci zgomot. Fă zgomot, ce naiba! şuieră ea, întorcându-se să-l privească.

— Îmi pare rău, zise el, iar Erin îi simţi o oarecare notă de amuzament în glas. Am uitat.

— Exact, spuse ea tăioasă. Până te trezeşti tu, pot să aprind lumina?

— Mda, dar…

Erin găsi peretele cu întrerupătorul, dar când aprinse lumina îşi dori s-o fi lăsat aşa cum era. Tabloul care i se înfăţişă o lăsă fără suflare. Garth Pendleton stătea gol în faţa ei, în toată splendoarea bărbăţiei sale. Închise ochii, dar imaginea corpului gol al lui Garth i se întipărise deja în memorie şi presupuse că ar avea nevoie de ani de terapie

ca să uite. Umerii laţi şi puternici şi braţele vânjoase erau făcute să apere de primejdie şi să reconforteze o femeie într-o noapte lungă şi singuratică. Şi numai bunul Dumnezeu ştia câte nopţi singuratice petrecuse ea.

Pieptul lui musculos, cu fire mătăsoase de păr negru care ajungeau până la abdomen, era de-ajuns să stârnească dorinţa unei femei. Era foarte uşor să-şi imagineze că ea ar putea fi femeia care să stea sub corpul lui, să-l atingă şi să-l facă să geamă.

— Sunt chiar atât de urât? întrebă el. Erin deschise ochii largi şi imediat se uită în sus, ocolindu-i privirea.

— De ce nu m-ai avertizat?

— Am încercat, dar ai aprins lumina înainte să…

— Bine, bine. Crezi că ai putea să-ţi pui ceva pe tine?

— Mda, lasă-mă un minut.

Erin îl auzi întorcându-se, apoi, nu după mult timp, zgomotul unui fermoar.

— Arăt decent acum, îi spuse el, frecându-şi absent umărul drept.

— Eu… a… m-am trezit şi n-am mai putut să dorm, aşa că m-am gândit să-i arunc o privire lui Rapunzel.

— E-n regulă, spuse el venind lângă staul şi uitându-se la iapa adormită.

— Ei, se pare că totul e-n regulă aici! mai vrei o pătură? îl întrebă ea, dându-şi părul după urechi.

Garth clătină din cap şi-şi masă umărul din nou.

— Nu, nu suport prea multe pături pe mine noaptea. Mă fac să mă simt prins în cursă. De-asta nu eram îmbrăcat când ai intrat aici. Dar tu? o întrebă el.

Ochii ei se măriră.

— Vrei să spui dacă dorm învelită sau dacă dorm dezbrăcată?

— Şi una şi alta, zâmbi el.

Discuţia asta devenise ridicolă, aşa cum erau toate acelea începute în timpul nopţii.

— Cred că eu sunt tocmai invers. Mai multe pături mă fac să mă simt în siguranţă.

Garth se gândi că Erin n-ar avea nevoie de pături ca să se simtă ocrotită, dac-ar dormi cu el. Ar acoperi-o cu corpul lui. Îşi pusese multe întrebări în legătură cu Erin: cum arăta dezbrăcată, cum i-ar plăcea să fie îmbrăţişată, care erau secretele ei şi mai ales dacă l-a dorit vreodată măcar pe jumătate cât a dorit-o el.

— Am văzut că îţi masezi umărul, spuse Erin. Te doare rău?

Garth îşi privi mâna de pe umăr şi spuse surprins:

— Nici nu mi-am dat seama că fac asta. Cred că e deja un gest reflex.

— Dacă-l frecai, înseamnă că te durea undeva. Vrei să te masez eu? întrebă ea cu compasiune.

El simţi imediat un val de excitare numai la ideea de a simţi mâinile ei pe el. Apoi se gândi că Erin nu face acest

lucru ca să se joace cu el. Ce idiot era! Erin se oferise pentru că era o femeie atentă. Surprinzător, dar recunoaşterea acestui lucru nu-i micşora excitarea, ba chiar i-o mărise şi mai mult.

Ar fi trebuit să-i spună „nu, mulţumesc”, dar în loc de asta se auzi:

— Da, mi-ar plăcea. Vrei să stau jos? o întrebă şi se duse la hamac înainte să apuce să se răzgândească.

— Da, cred că ar fi mai bine să te aşezi.

Erin îl urmă, întrebându-se dacă nu cumva îşi pierduse minţile. Dar nu, nu era vorba de asta, ci despre blestemata de educaţie pe care o primise. Şi, în plus, ura să vadă pe cineva în suferinţă, mai ales dacă-i păsa de acel cineva. Şi, deşi n-o încânta deloc, ştia că-i pasă mai mult decât ar vrea de motanul ăsta sexy din grajdul ei.

Încet, Erin întinse mâna şi-i atinse umărul, căldura lui uimind-o.

— Ai umărul încordat.

El îşi mişcă umărul sub mâinile ei şi după puţin timp, respiră adânc şi se relaxă.

— Ai nişte mâini grozave, şopti el.

Îi simţi respiraţia pe gât şi masajul ritmic al degetelor. Îi inhală parfumul – o combinaţie de somn, flori şi moliciune feminină –, dar inspirând un pic mai puternic simţi un damf de la propriul său corp şi râse cu grosolănie.

— De ce râzi? îl întrebă Erin.

— Miros ca un cal.

— Ha, ha, ha, ha…

Sunetul veni ca un murmur leneş de amuzament. Nu reuşea să-i vadă faţa, dar putea să parieze că zâmbea.

— Ce vrea să-nsemne „ha, ha ha“?

— Şi eu am spus acelaşi lucru despre mine mai devreme în seara asta.

— Dar acum miroşi grozav. Ce parfum foloseşti?

— E doar săpunul şi parfumul pielii mele.

— Probabil că parfumul pielii tale m-a atras.

Erin îşi dezlipi brusc mâinile de pe umerii lui şi dădu să plece:

— Cred că e timpul să…

— Nu, o opri el, prinzându-i mâna şi lipindu-şi buzele de ea. Te rog, nu pleca!

Erin simţi o plăcere delicioasă la atingerea buzelor lui pe piele şi se abţinu cu greu să nu alunece în braţele lui.

— Erin, de ce ai venit aici?

— Ştii foarte bine de ce. Ca să văd ce face Rapunzel.

— Şi nu te gândeai deloc la mine, spuse el, şi vocea îi vibră pe pielea ei.

— Garth, nu face asta, spuse ea panicată.

— Ce să nu fac, iubito?

El se întoarse repede, o trase în braţele lui şi o aşează în hamac. O dorinţă puternică şi furioasă o cuprinse pe Erin.

— Nu mă obliga să spun asta cu voce tare, şopti ea disperată.

Un moment el văzu panica în ochii ei şi se simţi ca un nebun care e gata să violeze o prinţesă. Apoi se uită mai bine şi văzu altceva: dorinţă, forţă şi emoţie.

— Să spui ce? întrebă el, trecându-şi mâinile prin părul ei mătăsos. Ea îşi arcui gâtul spre mâna lui, într-o mişcare involuntară care spunea totul. Că te gândeai la mine în loc să dormi? Am dreptate, doamnă? Să spui că eşti mai mult decât curioasă în legătură cu Pendleton-Diavolul?

— Pendleton… Pendleton-Diavolul? spuse ea înghiţind cu greu.

Garth se trase deoparte când văzu mirarea de pe faţa ei.

— Să nu-mi spui că n-ai auzit despre asta.

— N-am auzit, recunoscu Erin, scuturând din cap.

— Este porecla mea, spuse Garth zâmbind.

— Cred că ştiu de ce, mormăi ea, uitându-se în altă parte.

El simţi cum îi îngheaţă zâmbetul pe buze. Fir-ar să fie, avea nevoie de încrederea ei. N-avea niciun sens, dar, în ciuda reputaţiei lui, dorea ca Erin să aibă încredere în el.

— Asta te sperie?

— Porecla nu, nu asta mă sperie.

Ochii lui se îngustară şi o privi cu atenţie. Jacheta ei se desfăcuse şi lăsa să se întrezărească sfârcurile întărite ale sânilor lipite de cămaşa albă de noapte.

— Felul în care mă doreşti, asta te sperie, nu-i aşa?

Îşi coborî mâna pe pieptul ei şi-i simţi inima bătând cu putere.

— Inimioara ta bate nebuneşte, Erin, spuse el pe un ton, în mod deliberat, sugestiv şi, un pic întărâtat.

Îşi pusese în cap să obţină ceva de la ea. Voia să obţină o mărturisire. Îi atinse sânii uşor cu vârfurile degetelor şi o simţi cum voia să se lipească de el.

— E aşa de bine, aproape că doare, nu-i aşa? şopti el şi mâna îi alunecă pe abdomenul ei rotunjit, cu o mângâiere blândă.

— Haide, Erin. Haide, iubito. Vreau să te aud.

Mâna lui se mişca încet, cuprinzându-i uşor sânii.

— Vreau să te aud, spuse el brutal în timp ce-şi apleca fruntea. Vreau să te aud că mă doreşti măcar pe jumătate cât te doresc eu.

Capitolul 6

Asta era prea mult. Garth îşi lipi corpul de al ei, mâna îi alunecă între picioarele lui Erin, iar vocea lui… dacă nu ar fi spus nimic, ar mai fi avut o şansă.

Erin de-abia mai respira. Fiori când calzi, când reci o treceau din cap până-n picioare. În cele din urmă a reuşit să ia o gură de aer, care a fost mai mult un suspin.

Încă o mângâiere de-a lui o înmuie de tot. Trupul îi clocotea de dorinţă, dar raţiunea se împotrivea; era o totală contradicţie. Şi-ar fi dorit să fie dezbrăcaţi, să poată simţi fiecare centimetru din el, să poată face dragoste.

Garth îşi coborî capul spre ea, iar Erin închise ochii. Respiraţia lui o înfierbântă. După ce o sărută îndelung, îşi trecu limba peste buzele ei.

— Spune-mi, şopti el, sărutând-o încă o dată, ce simţi?

Se simţea ca un vulcan gata să erupă.

Ea îşi lăsă capul într-o parte, dar gura lui înfometată îi găsi gâtul.

— Mă simt… spuse ea scuturându-şi capul. E prea mult pentru mine, zise ea neajutorată.

Garth văzu dorinţa din ochii ei, dar văzu şi frica. O simţi vulnerabilă şi neîncrezătoare faţă de el, ceea ce era o experienţă cu totul nouă.

Îşi luă mâna dintre coapsele ei şi simţi fiorul care O cuprinsese; continuă să se joace cu degetele prin părul ei,

cu o mişcare uşoară şi liniştitoare.

— Micuţa mea scumpă! Totul depinde de tine şi nu ştii ce să faci. A trecut mult timp de când n-ai mai făcut-o, nu-i aşa?

Afectată de ce-i spusese, Erin se trezi brusc.

— E-n regulă, adăugă el repede. Pot să-ţi spun că…

Vocea lui tremură când o văzu încruntându-se.

— Ştiu că ai mai multă experienţă ca mine, dar nu trebuie să-mi scoţi ochii cu asta. Trecutul meu nu te interesează, spuse ea arogantă.

Nu trebuia să-l intereseze chiar deloc. Aceste cuvinte nu-i căzură bine lui Garth. Se putea vedea clar că este sensibilă la acest subiect, adică la experienţa ei, sau, mai bine zis, la lipsa ei de experienţă, dar dorinţa ei de intimitate trezi ceva primar şi întunecat în Garth, ceva ce nu-şi putea explica nici lui însuşi. Puse stăpânire pe gura ei, fără ezitări, Fără prea multă vorbărie. Când se opri, amândoi respirau din greu, iar ochii ei străluceau de uimire.

— Dacă vreau să ştiu ceva despre trecutul tău, este pentru că vreau să fiu sigur că a face dragoste este şi pentru tine la fel de plăcut cum e şi pentru mine. Tot ce e în legătură cu tine mă interesează, Erin, spuse el cu voce joasă. Totul până în momentul în care o să fiu următorul bărbat care o să facă dragoste cu tine.

Furioasă, dar încă emoţionată de tot ce simţise, ea îi

comunică:

— În regulă. N-a fost decât unul singur.

Garth se opri, nevenindu-i să creadă. Se aştepta să fi fost doi sau trei.

Erin era prea frumoasă ca să nu se fi implicat decât într-o singură legătură, şi asta cu mult timp în urmă.

— Acum ar trebui să-ţi spun şi de câte ori am făcut-o? îl întrebă ea furioasă. De trei ori. De două ori în grajd şi o dată pe bancheta din spate a maşinii.

Garth simţi o undă de regret; era clar că era un subiect dureros pentru ea.

— Erin…

— Nu. Lasă-mă să termin. Vreau să-ţi spun şi ce-mi amintesc despre asta. M-a îmbrăţişat şi mi-a spus că mă iubeşte, iar eu eram atât de singură şi de proastă, încât aş fi făcut orice ca să-l aud spunând aşa. Şi cel mai potrivit cuvânt pentru a descrie asta este „viteza” cu care s-a petrecut.

El văzu durerea oglindindu-se în ochii ei şi se simţi ca un ticălos.

— Şi hai să ne întoarcem la corectitudine, Garth. Câte femei ai avut? Poţi să le numeri?

Vocea ei era plină de acuzaţii şi o durere rapidă îi tăie respiraţia.

— Ai lovit exact la ţintă, Erin. Exact unde trebuia. Ai dreptate; nu pot să le număr. Era o vreme când treceam

de la o femeie la alta, ca armăsarul la iepe. Dar m-am protejat şi pe mine şi pe ele, dacă asta te interesează. Dar dacă mă întrebi ce-mi amintesc despre toate acele femei…

— Nu, spuse Erin repede.

Chiar nu voia să ştie nimic despre celelalte experienţe ale lui, iar discuţia îi întorcea stomacul pe dos. Garth îi puse degetele pe buze.

— Dacă vrei să ştii ce-mi amintesc despre ele, nu pot să te ajut să afli, continuă el frustrat. Pentru că nu-mi pot aminti niciun blestemat de lucru când sunt cu tine.

Nu era un bun orator, se gândi ea, încercând să-l înţeleagă. El se mişcă şi razele lunii se opriră pe umerii lui, dezvăluind o cicatrice adâncă.

— Cicatricea aceea… Trebuie să fi durut când s-a întâmplat.

— Mda.

— De-asta te doare umărul?

— Cred că da, spuse el cu gura aproape încleştată.

— De… De când o ai? şopti ea.

— De şapte ani.

Răspunsul lui o lovi exact ca glonţul care-l rănise, probabil, pe el. Nu ştia că fusese împuşcat. Simţi un nod în gât şi brusc izbucni în lacrimi.

— Îmi pare rău. O, Doamne, îmi pare rău, spuse ea, şi se ghemui lângă el.

Surprins Garth o îmbrăţişă şi o strânse la piept.

Tandreţea ei îl şocase atât de tare, încât îl durea. Nu putea să spună nimic, nu putea să-i spună cum fusese rănit, cum fusese obligat să ucidă un om. Ea n-ar fi înţeles şi, uneori, nici el nu înţelegea cum de se-ntâmplase. Şi pentru că nu-i putea spune nimic, iar lacrimile ei îl dureau teribil, el o sărută, sperând să se liniştească.

Garth mângâie cu vârfurile degetelor buzele şi obrajii ei, apăsând uşor pentru a-i deschide gura, pe care voia s-o exploreze cât mai adânc. Mâinile ei alunecară pe umerii lui puternici şi se strânseră în jurul lor. Îi simţi sfârcurile acoperite cu cămaşa subţire lipindu-se de pieptul lui şi se gândi că deja era prea încins ca să mai suporte hainele. Îşi coborî mâna până la cămaşa ei, descheie nasturii şi i-o dădu jos, presându-şi apoi pieptul de sfârcurile întărite. Îi scăpă un geamăt de dorinţă.

— Am vrut să fac asta de prima dată când te-am văzut.

Prinsă de vraja pasiunii, Erin îşi simţi capul învârtindu-se. Genunchiul lui alunecă între picioarele ei şi, părăsindu-i gura fără tragere de inimă, începu s-o sărute pe gât şi pe bărbie până când

Erin simţi furnicături în tot corpul. Îşi sprijini bărbia pe coastele ei şi-i privi sânii ca şi când ar fi vrut să-i prade. Un tremur de excitare străbătu corpul lui Erin şi mişcarea nu scăpă atenţiei lui Garth. Îşi mută privirea şi se uită la ea cu ochii aceia violeţi şi pasionaţi.

— Am să-ţi arăt ce cred despre corpul tău, Erin

Lindsey. Şi după ce o să termin nu va mai exista nicio neînţelegere.

Privind-o cu atenţie, îşi coborî gura caldă până sub sânii ei care se înălţară, cerşind parcă atenţia lui. Dar Garth nu se grăbea. Erin îşi înăbuşi un geamăt de frustrare şi închise ochii, dar el îşi depărtă gura de a ei.

— Deschide ochii, iubito. Vreau să te uiţi. Şi vreau să te pot privi în ochi.

Privirile li se întâlniră şi dorinţa deveni şi mai puternică.

— Te vreau atât de mult, încât mă doare, şopti ea.

Ochii lui se întunecară şi-i mângâie buzele cu vârful degetului.

— Aşteptarea face ca totul să fie mai plăcut decât îţi imaginezi tul.

Uitându-se la ea, începu să-i sărute sfârcurile sânilor, dureroase de atâta aşteptare.

Erin se lăsă în voia pasiunii, trăind cea mai erotică experienţă din viaţa ei. Un şuvoi de căldură o învălui din cap până în picioare…

Din ce în ce mai aproape el se apleca peste sânii ei sensibili. Aşteptă o secundă şi apoi începu să-i lingă un sfârc. Se jucă uşor cu vârful lui întunecat şi apoi îl cuprinse cu gura, sugându-l. Erin simţi acest lucru până în partea de jos a abdomenului şi se arcui uşor către el, cu un ţipăt scurt…

— E-n regulă, iubito, mormăi el, trăgându-şi capul înapoi.

Apoi se aplecă spre celălalt sân şi-l linse până când se întări. În acelaşi timp, Erin simţi cum mâna lui reuşi să deschidă nasturele blugilor. Un semnal de alarmă bâzâi în capul lui Erin. Ar trebui să-l oprească, se gândi ea, înainte de a ajunge prea departe. Deschise gura, dar nu reuşi decât să ia o gură de aer. Degetele lui alunecaseră sub marginea ciorapilor ei. Un fior periculos o străbătu şi un instinct periculos şi primitiv o avertiză că ar putea sfârşi prin a pierde. Era irezistibil, dar absolut necesar să i se opună.

— Garth, reuşi ea să spună.

El o ciupi uşor de sâni şi-şi furişă mâna mai aproape de căldura dintre picioarele ei.

— Ce este? întrebă el.

Vocea ei se frânse în momentul în care el îi atinse cel mai sensibil loc al corpului ei.

— Opreşte-te! strigă ea. Te rog, opreşte-te.

El se opri şi-şi înălţă capul ca s-o privească.

— De ce?

Erin dădu din cap, neştiind cum să-i explice.

— Nu sunt pregătită.

El scoase un sunet adânc de neîncredere.

— Iubito, eşti exact atât de pregătită cât poate fi o femeie. Eşti udă, fierbinte şi probabil că nu mi-ar lua mai

mult de un minut ca să…

— Nu asta am vrut să spun. Nu sunt pregătită pentru tine.

El o privi un moment lung şi tensionat. Apoi, oftând din greu, îşi luă mâinile de pe ea, se ridică şi-şi balansă picioarele peste hamac. Lui Erin îi lipsi imediat căldura lui.

Garth îşi trecu mâinile prin păr şi se întinse către staulul lui Rapunzel, uitându-se în gol.

Ce porcărie, se gândi ea, încheindu-şi cămaşa şi coborând uşor din hamac. Probabil credea că e plictisitoare. Cel puţin putea încerca săi explice, aşa că se apropie de el.

— Îmi pare rău.

— Las-o baltă.

Corpul ei încă mai fremăta şi Erin râse scurt, cu modestie.

— Nu-i chiar aşa.

Garth se întoarse spre ea, rapid ca un şarpe.

— Lasă-mă singur, Erin. Du-te înapoi în pat, acolo unde ţi-e locul.

— Am spus că-mi pare rău şi am vorbit serios. A trecut mult timp pentru mine şi prezenţa ta mă copleşeşte.

Îşi întinse mâinile în faţa lui.

— Uită-te la ele. Încă mai tremură.

— O să mă scuzi dacă nu te compătimesc, dar corpul meu probabil că n-o să se liniştească până la Crăciun.

— Îmi pare rău.

— Şi ce-o să faci în legătură cu asta?

Ea simţi întrebarea ca pe un pumn în stomac.

— Nu mă întreba asta. Poate că, stând în hambar, mi-ai redeşteptat nişte amintiri. Sau poate că mi-e teamă să nu rămân însărcinată.

— Te-aş fi protejat.

Erin scutură din cap şi dădu părţile pe faţă.

— Da, probabil, că ai fi făcut-o. Fizic. Dar emoţional?

Întrebarea îl făcu să-i treacă furia, dar, în schimb, deveni îngrijorat.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că mă întreb ce fel de om eşti tu în realitate. În afară de porecla de „diavolul”, ce fel de om eşti?

Garth ridică din umeri. Îl conducea pe un teritoriu nesigur.

— Sunt exact ceea ce vezi. Nu chiar un înger.

— Nu sunt prea sigură că ai dreptate, oftă Erin şi-şi dădu la o parte părul de pe fată; el trebuise să se abţină să n-o facă în locul ei. Ea privi spre uşa staulului. Vreau să ştiu cine eşti cu adevărat, Garth Pendleton.

La naiba cu femeia asta care îl punea pe jăratic, apoi îl speria, se gândi el.

— Ai înnebunit.

— Poate, spuse ea, dar ochii ei încă aveau privirea

aceea care amintea de cineva sentimental şi expansiv.

— Nu-ţi promit nimic, zise el dulce.

Erin zâmbi forţat.

— E-n regulă. Sunt obişnuită cu oamenii care nu fac promisiuni dar nici nu şi le ţin pe cele făcute. Noapte bună, Garth, îi spuse şi se îndreptă spre uşă.

El încercă. Încercă cu adevărat s-o lase să plece. Dar se simţea atât de chinuit, încât nu putu s-o facă. Din doi paşi ajunse lângă ea, o trase în braţele lui şi o sărută. Ea îi răspunse, iar el o dori atât de mult, încât simţea că va muri dacă n-o va avea.

— Sunt un om infect, Erin, o avertiză el. Stricat până în măduva oaselor, îi spuse şi o sărută din nou. Nu există niciun pic de bunătate în mine. Îţi jur asta.

Ea se uită la el şi clătină din cap.

— Minţi. Dacă nu ai fi fost bun, nu m-ai fi avertizat.

Se îndepărtă de el în vârful picioarelor, dar se opri brusc şi-l privi drept în ochi.

— M-ai avertizat. Acum lasă-mă pe mine să mă conving.

În seara următoare, după cină, Erin îl urmări pe Garth dându-i prima lecţie de karate fiului ei. Era prima oară când Luke nu era intimidat ştiindu-se privit, ceea ce era un semn că devenea încrezător în sine. Lăsă vasele în chiuvetă, se aşeză pe unul din balansoarele de pe verandă şi le urmări fiecare mişcare.

Observă felul cum îl ţinea de umeri şi-l încuraja, dar mai ales modul în care Luke se străduia să-i facă pe plac lui Garth. Scena îi amintea de profesorul ei de călărie, care cu ani în urmă o ajutase să-şi învingă teama de sărituri, dar şi ea fusese o elevă rezistentă şi tenace.

Cei doi exersau acum un fel de lovituri. Mişcările lui Garth erau liniştite şi uşoare. Bărbatul acesta era senzual şi când se bătea, se gândi Erin. Îşi aminti de seara trecută şi simţi un val instantaneu de căldură. Nu era genul de bărbat care să lase o femeie să ghicească tot ce i-ar plăcea. Era în stare să-i spună în faţă ce dorea. În acel moment se uită spre ea şi-i întâlni privirea. Erin se simţi încolţită. Garth îi şopti ceva lui Luke şi-l împinse spre verandă.

— Mami, uită-te ce mişcare m-a învăţat Garth.

Luke execută o replică rapidă şi stângace a lui Garth, dar reuşi să se ţină pe picioare.

— Bravo! spuse Erin. Sunt impresionată.

Şi chiar era. De amândoi.

Luke se umflă în pene de fericire.

— Stai să auzi strigătul de luptă. Garth spune că ar putea speria şi un mort.

Luke se înclină respectuos către mama lui, apoi luă poziţia de luptă şi scoase un urlet care-i îngheţă sângele în vene. Erin sări în picioare speriată şi-i privi confuză pe Garth, care dădea aprobator din cap.

— Ce vrea să însemne asta?

— Este un strigăt de luptă, mamă. Este una dintre cele mai importante tehnici de autoapărare, spuse Luke cu importantă. Şi o să-l exersez în fiecare dimineaţă şi seară.

Apoi, schimbând brusc subiectul, întrebă:

— Pot să mă uit la desene animate înainte să mă culc?

— Ai uitat să spui „te rog“, îi aminti Erin.

— Te rog, zise el. Apoi se întoarse brusc spre Garth şi-l îmbrăţişă.

Aparent, gestul lui plin de afecţiune îl surprinse pe Garth, dar trecu peste surpriză şi-l îmbrăţişă şi el pe copil.

— Mulţumesc, domnule Pendleton. Ne vedem mâine, spuse el, şi intră în casă unde-l aşteptau desenele animate.

Erin simţi un nod în gât şi-l privi pe Garth, întrebându-se dacă şi el fusese la fel de afectat de gestul lui Luke.

— Stricat până-n măduva oaselor, nu? îl întrebă ea. Ai auzit că animalele şi copiii au cele mai bune instincte când se apropie de oameni cu suflet bun?

El îşi băgă mâinile în buzunare şi o privi tulburat.

— Poate că doar nu-şi dau seama prea bine.

— Of, Garth, oftă ea, neştiind ce să mai spună şi urmând metoda fiului ei.

Aruncându-şi braţele în jurul lui, îşi dori să găsească acele cuvinte magice care l-ar convinge.

El şovăi un moment, apoi o lipi de el. Erin se strânse

la pieptul lui.

— Mda… poate că ai dreptate. A fost aproape un fleac pentru tine să-i explici strigătul acela şi să-i spui să-l exerseze…

— E o tehnică importantă, chicoti el lângă obrazul ei.

Erin se trase înapoi aşteptându-se să găsească un rânjet meschin pe faţa lui.

— Deci, presupun că ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare.

— Mda…

El o sprijini cu spatele de perete.

— Foarte recunoscătoare…

Erin se simţea prinsă între o stare de excitare şi un acces de râs. Luându-şi cea mai solemnă expresie, îi spuse:

— Mulţumesc foarte mult, Garth.

— Vreau fapte, nu vorbe, doamnă.

— Ol Vrei să-ţi arăt ce simt despre faptul că l-ai învăţat pe fiul meu să mă trezească urlând?

— Vreau să mă săruţi, Erin.

Privirea lui se întunecă de nerăbdare.

— Acum, spuse el, presându-şi pelvisul de al ei.

— Cred că asta înseamnă că am depăşit faza strângerii de mână, reuşi ea să spună.

Era clar că Erin avea chef de joacă. Voia doar să-l întărite. Îşi înclină capul într-o parte şi-l sărută pe obraz.

Ochii lui străluciră ameninţători şi-şi lipi şoldurile de ale ei.

— Tu ai vrut asta!

— Asta? întrebă ea, cu nesiguranţă în glas.

El se aplecă spre ea şi-i prinse lobul urechii între dinţi, apoi îi dădu drumul.

— Nu fi îngrijorată. O să obţii ceea ce vrei. Şi eu voi fi cel care-ţi va da ceea ce-ţi doreşti.

Garth îşi lipi buzele de ale ei şi o sărută, vrând s-o facă să-şi scoată singură hainele şi să ceară îndurare. Şi, totuşi, când el a încetat s-o mai sărute, nu acesta a fost cuvântul de pe buzele ei, doar numele lui, repetat în neştire.

Ei bine, reuşise să strice totul, se gândi Garth săptămâna următoare la carnavalul de Halloween.

Începând cu noaptea pe care o petrecuseră în grajd, Erin fusese drăguţă şi relaxată cu el. Găsise o modalitate de a o săruta în fiecare seară. Reacţia ei îl făcea să ajungă acasă al naibii de excitat.

Totul mersese bine până în această după-amiază, când îi pusese câteva întrebări legate de trecutul ei. Erin de-abia deschisese gura în drum spre centru, doar un „mulţumesc” şi „ne vedem mai târziu”.

Garth privi posomorât decoraţiile pentru Halloween.

— O să sperii de moarte bietul dovleac, frăţioare.

Garth îşi ridică privirea şi-i zâmbi surorii sale, Carly

Pendleton Bradford, care avea în picioare nişte cizme impermeabile imense, iar în mână o undiţă.

— Ce faci aici? o întrebă el.

— A fost ideea lui Russ. L-am spus că-mi doresc să pot face mai mult pentru „Grupul copiilor care şi-au pierdut un părinte” şi mi-a sugerat să încep cu ceva simplu: O să iau pauză cu jocul „Ghiciţi semnificaţia”.

Garth o îmbrăţişă pe Carly.

— E totul în regulă cu tine?

— Da, sunt bine, spuse ea.

El simţi o umbră de invidie.

— Bine. Atunci, unde e Russ?

— Pe-aici, pe undeva. E îmbrăcat ca un…

— Nu-mi spune. Ca un somn, o completă el.

— Mda, zise Carly, trăgându-şi bretelele cu vârfurile degetelor, exact ca un pescar mândru de el. Este un om care nu se dă înapoi de la nimic.

— Eşti tu prea drăguţă, spuse Garth.

— Şi Erin Lindsey e la fel, îl tachină ea.

Apoi deveni serioasă.

— E deosebită. Să nu strici lucrurile.

— Deja am făcut-o.

Carly îl privi consternată.

— Ce-ai făcut?

— Asta nu-i problema ta, răspunse el iritat.

Când Carly strâmbă din buze dezaprobatoare, el

scutură din cap, simţindu-se frustrat.

— Doamna e puţin irascibilă în legătură cu trecutul ei. L-am pus câteva întrebări şi acum de-abia dacă mai vorbeşte cu mine.

— Ai chinuit-o.

— Ba nu.

— Cine a fost chinuit? întrebă fratele lor cel mai mic, apărând din spatele lor.

Garth se întoarse şi-i văzu pe Daniel şi pe Troy în apropiere. Exact de ce avea nevoie – se gândi el cu neplăcere – era intervenţia familiei.

— Nimeni.

— Erin Lindsey, spuse Carly.

— Oho! exclamă Troy şi în ochii lui apăru o sclipire. Garth îşi petrece tot timpul liber cu ea până târziu. Apoi vine acasă mirosind a parfum, cu ruj pe buze…

— Ţi-a spus cineva vreodată ce gură spartă ai?

Troy scutură din cap.

— Atins.

Garth o văzu pe Carly înăbuşindu-şi un zâmbet.

— Dacă tot vorbim de atins, spuse Daniel, cred că tocmai l-am văzut pe Ben Cantrell înghesuind-o pe Erin în sala de spectacole. Ai de gând să faci ceva în legătură cu asta?

Era deja prea mult. Prins între călăul de Troy, interogatoriul lui Carly şi sugestiile grosolane ale lui

Daniel, Garth se simţi ca şi cum intimitatea lui ar fi fost sfâşiată şi asta nu-i plăcea deloc.

Scos din sărite atacă şi el.

— Nu discut cu voi, clovnilor. Mai ales cu tine, Daniel. Tu, care nu-ţi dezlipeşti ochii de la Sara Kingston când e prin preajmă? Când o să-ţi dai sfaturi şi ţie şi o să faci ceva în legătură cu Sara?

Daniel îi aruncă lui Garth o privire ucigătoare.

— Eu nu vorbeam despre Sara Kingston. Nu eu sunt cel care vine seara acasă arătând ca un adolescent îndrăgostit.

— Ei bine, spuse Carly zâmbind, pe mine mă scuzaţi, dar trebuie să mă întorc la „Ghiciţi semnificaţia”. Şi cred că o să vă las să vă terminaţi singuri această… discuţie fără sens.

Le trimise tuturor câte un sărut din vârful buzelor şi plecă grăbită. Era ridicol, se gândi Garth, dar ceea ce simţea pentru Erin era ceva intim, încă de la început, iar el nu înţelegea de ce. Dar mai curând şi-ar fi tăiat gâtul decât să-şi împartă sentimentele cu altcineva în afară de ea.

Oftă şi se întoarse spre Daniel.

— Deci ai văzut-o în sala de spectacole?

— Da. Cantrell se întărâtase mult de tot.

— Ţi-ai cam pierdut calmul mai devreme.

Daniel se-ncruntă.

— Şi tu la fel. Şi nu înţeleg de ce, spuse el

încrucişându-şi mâinile la piept şi ridicând din umeri.

— O să-ţi spun eu de ce, interveni Troy, băgându-şi capul între ei. Sunteţi cam obosiţi, ar trebui să dormiţi un pic!

Capitolul 7

Ca să nu-l strângă de gât pe Troy, Garth preferă să plece să caute sala de spectacole. Auzi acordurile chitarelor şi văzu un afiş pe care scria Sala de dans.

Deşi nu era posesiv cu femeile, niciodată nu fusese şi nici nu va fi, era mai mult decât curios să afle ce se întâmplase cu Ben. Dar când o zări pe Erin înghesuită lângă perete cu Ben aplecat peste ea, raportul acela dintre el şi posesivitate dispăru ca şi cum n-ar fi existat şi îl cuprinse un acces de furie.

Pe deasupra capului lui Ben, Erin se uită disperată la el, cerându-i ajutor din privire. Instinctiv, el făcu un pas înainte, dar modul în care îl tratase mai devreme încă îl mai durea; aşa că se răzgândi şi se întoarse din drum.

Şi cine putea să apară lângă el într-un moment atât de nepotrivit, dacă nu Kendra Dillon, toată numai zâmbet şi invitaţii?

— Bună, Garth, spuse Kendra ţuguindu-şi buzele. A trecut mult timp de când nu ne-am mai văzut. Ai fost prea ocupat ca să mă mai vizitezi?

Garth se culcase cu ea anul trecut, aşa că, o cunoştea prea bine.

— Am auzit ceva despre logodna ta acum câteva luni.

— Am fost logodită, admise ea, luându-l de mână. Dar acum nu mai sunt şi mi-a fost tare dor de tine, spuse ea

lipindu-se de el.

— Serios? întrebă Garth, îndreptându-şi de-a binelea atenţia asupra ei.

— Mda… vrei să dansăm?

Ea voia mai mult decât să danseze şi Garth era în dispoziţia necesară pentru a-i da ceea ce-i ce rea. Simţi o insatisfacţie teribilă la gândul că nu era Erin, dar apoi scutură din cap ca să-şi alunge gândurile şi o prinse pe Kendra în braţe.

— Da. De ce nu?

Îi trebuiră aproape zece minute ca să-l facă pe Ben să-i înţeleagă refuzul. În cele din urmă scăpă de el şi se strecură prin mulţime, dar se lovi de o pereche. Aceştia dansau lipiţi unul de altul.

— Oh! exclamă ea, făcând un pas înapoi. Scuzaţi-mă. Nu mă uitam pe unde…

Se opri brusc, deoarece în faţa ei erau Garth şi o blondă voluptuoasă, pe care o ţinea în braţe. Erin stătea şi-i privea ca proasta, încercând să-şi recapete calmul. Nu mai auzea muzica din cauza tiuitului din urechi, dar de văzut vedea foarte bine. Mâna dreaptă a lui Garth învăluia umerii tinerei, cea stângă se sprijinea pe fundul ei, iar generosul decolteu al rochiei ei se oferea cu dezinvoltură privirii.

Nesiguranţa lui Erin în legătură cu propria ei sexualitate ieşi la suprafaţă. Furioasă – deşi ştia că nu are

niciun drept – îi aruncă o privire lui

Garth. O privea surprins, dar nu părea deloc vinovat. De ce ar fi fost? se gândi ea.

— Erin… începu el.

Dar ea nu voia să audă nimic din ce-ar fi spus el. Înghiţindu-şi nodul din gât, Erin scutură din cap şi se forţă să zâmbească.

— Îmi pare rău, trebuie să-l găsesc pe fiul meu.

Două ore mai târziu, Erin era întinsă în pat, cu ochii aţintiţi în tavan. Luke adormise, aşa că singurele zgomote care se auzeau erau foşnetele aşternuturilor sale când se răsucea în pat. Se uită la ceas, care arăta ora 23. Totul era în regulă. Atunci de ce simţea dezamăgirea aceea dureroasă, care nu dispărea sub nicio formă?

Era stupid.

Închise ochii şi câteva secunde avu impresia că aude bâzâitul unui motor. Se auzea din ce în ce mai clar, transformându-se în zgomotul familiar al motocicletei, se gândi ea. Ei bine, n-are decât să stea toată noaptea în faţa uşii şi să-ngheţe de frig, pentru că mie nu-mi pasă, îşi spuse Erin.

Era nebun să-şi închipuie că ar fi vorbit cu el la ora aceea.

Motorul motocicletei se opri şi se auzi un ciocănit puternic în uşă. Erin îşi ţinu respiraţia şi se rugă să plece. Din nefericire se auzi un alt ciocănit, de data aceasta, mai

puternic. Îşi trase pătura peste cap. N-o să deschidă uşa. Pur şi simplu n-o s-o deschidă.

— Erin!

La naiba, îşi spuse ea, aruncând pătura. Îşi trase halatul pe ea şi porni spre hol. Întredeschise uşa, fără să dea lanţul jos şi întrebă:.

— Ce vrei?

— Trebuia să vă aduc acasă pe tine şi pe Luke. V-am căutat peste tot şi nu v-am găsit. Eram îngrijorat.

— Ne-a adus Carly acasă, spuse Erin, uitându-se la uşă, fiindcă nu voia să-l privească pe Garth. Totul e-n regulă. Noapte bună!

Încercă să închidă uşa, dar o opri vârful pantofului lui.

— Lasă-mă să intru, iubito.

Dacă nu l-ar fi cunoscut prea bine, ar fi putut să spună că simţise o undă de căldură în cererea lui. Pe cine naiba prostea ea? Nu-l cunoştea deloc.

— Nu, spuse ea categorică.

— De ce?

Erin respiră adânc şi se uită în tavan. Existau un milion de motive pentru care nu-l lăsa să intre.

— Nu sunt îmbrăcată.

— Nu-mi pasă. Vreau să vorbim.

Ea începu să tremure şi nu pentru că îi era frig.

— Garth, e târziu. Stai în frig…

— Iubito, o să stau aici toată noaptea, dacă e nevoie.

Erin deschise uşa şi se trase înapoi. Voia să-i evite privirea cât de mult posibil.

Garth intră în hol şi Erin fu cuprinsă imediat de îngrijorare. El o privi un moment, aproape ţinându-şi respiraţia. Părul ei era răvăşit după somn, iar în picioare avea nişte şosete verzi, găurite. Ar fi izbucnit în râs, dacă atmosfera n-ar fi fost atât de tensionată.

— Nu te-am mai găsit după ce ai plecat din sala de dans, începu el liniştit.

— Am stat mult timp cu Luke în camera stafiilor, îi plăceau scheletele acelea care ţipau.

Distanţa dintre ei îl deranja pe Garth.

— A fost vorba că vă duc eu…

— Erai ocupat, spuse ea furioasă.

— Eram gelos, răspunse el, aruncând cuvintele ca pe o bombă.

— Pe cine?

El se apropie de ea.

— Pe tine şi pe Ben Cantrell. Nu mi-a plăcut deloc felul în care stătea lângă tine.

— Nici mie nu mi-a plăcut.

Se opri o clipă şi apoi clipi furioasă.

— Nu păreai deloc gelos când dansai cu acea, acea… scutură nervoasă din cap, negăsindu-şi cuvintele… acea femeie.

Garth îşi aminti de intenţia clară pe care o avusese de

a accepta invitaţia Kendrei.

— Mda, ei bine, nu mi s-a întâmplat de multe ori, dar sunt sigur că acum am fost gelos al dracului de tare.

— Bine, răspunse ea neîncrezătoare. O strângeai atât de tare în braţe, încât n-ai fi putut pune o foaie de hârtie între voi. Şi sunt sigură că îi plăcea.

— Nu vrei să te aşezi şi să taci câteva minute?

O apucă de umeri, o îndreptă către canapea, şi uşor, dar ferm, o aşează.

Îi văzu expresia nemulţumită şi îşi trecu nervos rriâna prin păr.

— Nu-mi place deloc ce se întâmplă între noi, domnişoară Erin Lindsey. Chiar când credeam că am ajuns la o înţelegere, te-ai supărat pentru că ţi-am pus prea multe întrebări.

Erin nu-i privea, aşa că se lăsă în jos şi-şi puse mâinile pe şoldurile ei.

— Aşa că acum nu mai vorbeşti cu mine. Cum o să-ţi dai seama cum sunt în realitate, dacă nu vorbim?

Erin deschise gura, încercând să spună ceva, dar el i-o luă înainte:

— Apoi l-am văzut pe Ben Cantrell când te înghiontea practic în văzul tuturor.

Amintirea încă îl mai înfuria.

— „Practic” este un cuvânt cu prea multe sensuri, replică Erin. Practic pentru tine nu avea prea mare

importanţă cum o cheamă pe femeia cu care dansai.

Ochii lui deveniră două linii subţiri. Scrâşni din dinţi.

— Te va durea mai puţin dacă îţi spun că am mai făcut asta în jumătatea asta de secol?

Erin îşi încleştă maxilarele pentru a nu mai rosti niciun cuvânt şi obrajii începură să-i ardă.

— Nu mai spui nimic? Aha!

— Cine era femeia? întrebă ea cu o voce tremurată.

Garth simţi că are plumb pe piept, respiră adânc şi spuse:

— Kendra Dillon. Am avut o relaţie cu ea anul trecut.

Erin rosti aproape imperceptibil privind în jos:

— E foarte frumoasă.

— Pe dracu’. Scutură din cap cu neîncredere.

Nemaisuportând distanţa dintre ei, Garth o ridică de pe canapea şi începu s-o sărute uşor.

— Nimic nu se compară cu tine, spuse el.

Sentimentele ei începură să-i învingă raţiunea, dar rosti:

— Mi-e greu să te cred.

— Oh, iubito, spuse el, aşezându-i tandru capul pe pieptul lui. Nu ştiu cum să-ţi explic. N-am mai fost gelos până acum. N-am mai simţit aşa ceva până acum. Îţi jur că nu ştiu să mă prefac şi nu-mi găsesc cuvintele. Nu pot să-ţi explic, crede-mă.

— Fii tu însuţi şi spune adevărul. E cel mai bine, spuse

ea, cu o voce catifelată şi tandră.

— O.K. Adevărul este că am vrut să mă culc cu ea.

Simţindu-i tensiunea, Garth se grăbi să-i explice:

— Mă amăgeam. N-aş fi putut s-o fac. Te voiam pe tine. Adevărul este că cu te doresc, chiar dacă tu nu mă doreşti. M-am îndrăgostit atât de tare de tine, încât nici nu mai ştiu unde începe şi unde se termină dragostea mea pentru tine. Nu m-am gândit niciodată că cu, „diavolul” de Pendleton, mă voi ruga la Dumnezeu să mă doreşti.

Inima începu să-i bată tot mai tare şi Erin se strădui să nu izbucnească în plâns.

— Deci, spune-mi, Erin, sunt singurul care simte asta?

Faţa lui cere îndurare, se gândea Erin. Arată de parcă s-ar fi încurajat pe sine pentru tot ce era mai rău.

Dar ea nu ştia că şi el era la Fel de confuz şi şopti:

— Nu. Nu eşti singurul. Ştii bine că te doresc.

O privi lung câteva clipe, apoi îi mângâie faţa uşor, după care începu s-o sărute tandru, cald. Sărutul era dulce, atât de dulce, iar Erin abia mai respira, totul îi vâjâia în cap. Limba lui era cercetătoare şi ea simţea tensiunea braţelor lui în vârfurile degetelor. Căldura începea s-o înconjoare, totul părea că devenise o flacără în momentul în care o atingea. Erin era atât de emoţionată de tandreţea lui, că aproape plângea. Abia se mai ţinea pe picioare, când, slavă Domnului, Garth sfârşi sărutul.

Erin îşi umezi buzele încercând să păstreze gustul

buzelor lui.

Dezmeticindu-se după sărut, ea îi descheie cămaşa, iar degetele ei îi atinseră pieptul şi părul moale, cârlionţat.

— Ce facem acum? spuse Erin în şoaptă.

Respiraţia lui Garth se acceleră datorită mişcărilor tandre ale degetelor ei şi abia că putu rosti:

— Eu fac ceea ce vreau!

Ea voia să-i cuprindă pieptul cu braţele. Putea simţi excitaţia lui şi pulsul i se acceleră precum un ceas stricat.

— Şi eu fac ceea ce vreau!

Ea simţi cum sânii ei răspundeau mângâierilor tandre ale lui Garth şi-i spuse:

— Vreau să fac dragoste cu tine.

Se uită la el şi privirea lui îi tăie respiraţia. Se adună cu greu.

— Dar nu vom face dragoste în seara asta.

În ochii lui se putea citi dezamăgirea.

— Se va întâmpla curând?

Erin îşi umezi buzele şi spuse hotărâtă:

— Nu chiar…

— Ţi-e teamă că s-ar putea trezi Luke? întrebă Garth, jucându-se cu părul ei.

Erin îşi scutură capul, eliberându-şi astfel părul din mâinile lui.

— Doarme dus.

Ochii lui Garth arătau confuzia pe care o trăia.

— Atunci, care este motivul?

Erin nu-şi dorea să cedeze acum. Dar, negăsind niciun alt motiv, readuse în discuţie un subiect la care nu mai voia să revină.

— Mai păstrezi încă mirosul ei.

Garth închise ochii. Erau atât de aproape, încât îi putea simţi căldura trupului chiar dacă mai avea hainele pe ea.

— Înotăm în ape tulburi, Erin. Să nu ne întoarcem la acelaşi subiect.

— Nu vreau asta. Şi cred că nici tu.

Îşi mişcă capul, scuturându-şi părul moale.

— Uneori mi-e frică, mărturisi ea.

— Ah!

Garth ştia exact ce voia Erin. Să spună. Şi el se temea uneori. Puse un deget sub bărbia ei, îi apropie gura de a lui şi încercă să-i alunge frica cu cel mai bun sărut al lui. Dar nu numai pe a ei, ci şi pe a lui.

A doua zi după prânz, Garth veni s-o ajute pe Erin s-o cureţe pe Lily, care părea să facă tot posibilul să-l mulţumească. Când iapa deveni prea temperamentală, Garth o calmă, cu o mână fermă.

Un motiv în plus să se îndrăgostească de el, se gândi Erin disperată. Îi era teamă de riscurile pe care şi le asuma într-o relaţie cu un bărbat cum era Garth. Îi era teamă, dar se simţea silită să rişte o parte din ea, aşa cum

nu mai riscase niciodată.

Privindu-l cum şopteşte ceva la urechea lui Lily şi o mângâie pe gât, Erin se simţi brusc conştientă de prezenţa lui. Bărbatul ăsta era seducător şi când se ocupa de cai?

Garth îi prinse privirea şi o plesni pe Lily uşor peste fund, lăsând-o să pască.

— Iapa asta are multă personalitate. Îmi place, spuse el zâmbind cinic.

— Spune-mi, ai aceiaşi efect asupra tuturor femelelor? Pocneşti din degete, le şopteşti ceva la ureche şi ele cad ca muştele în plasa ta? Nu trebuie să faci altceva decât să le prinzi?

Zâmbetul lui dispăru imediat şi-i luă locul o privire seducătoare şi înfometată. Se uită la ea ca şi cum ar fi spus: „Eşti a mea, iubito” şi pocni din degete:

— Vino încoace, Erin, o să te prind.

Erin fremătă de dorinţă. Totul în legătură cu el era dorinţă pentru ea. Vocea, corpul, personalitatea lui, toate păreau s-o întrebe dacă are curajul să meargă până la capăt cu el. El făcu un pas către Erin, care, instinctiv, făcu un pas înapoi.

— Uită că am spus asta.

El continuă să vină spre ea, având pe faţă o expresie serioasă. Erin se întoarse şi o luă la fugă. Uşa padocului era închisă şi pentru un moment se gândi să sară gardul. Chicotitul lui o călca pe nervii deja întinşi la maximum. O

luă din nou la fugă, fără să se uite pe unde merge şi sfârşi prin a-şi arunca un picior peste gard. El se opri în spatele ei fără s-o atingă, dar căldura corpului ei îl ardea. Era o prostie, dar nu voia să se uite la el. Se simţea excitată şi asta era cel mai ciudat. Poate era doar din cauza urmăririi. Sau poate era chiar el cauza.

Garth îi supse uşor lobul urechii, strângându-l uşor între dinţi. O luă apoi în braţe şi o lipi de gard, împingându-se între picioarele ei şi începând să se mişte Într-un ritm care dezmierda şi mângâia în acelaşi timp. Valuri ameţitoare de plăcere o străbătură pe Erin. Simţea nevoia să-l atingă şi voia s-o facă intim, cât mai intim posibil.

— Aş fi vrut să fii goală, iar eu să fiu adânc în tine.

Erin îl trase mai aproape, iar el se lipi de ea apăsându-i mâna pe sexul întărit.

— O, Doamne, spuse el, când Erin se arcui spre el şi gemu. La ce oră se întoarce Luke?

Erin încercă să se concentreze asupra întrebării. Îşi linse buzele şi se uită în gol la păşunea din faţă.

— La trei şi un sfert.

Garth se uită la ceas şi, brusc, se linişti. O tăcere lungă se lăsă în timp ce Erin continua să-l îmbrăţişeze.

— Douăzeci şi trei de minute, şopti el.

Înjură printre dinţi şi o luă pe Erin de mână câteva momente, apoi o îndepărtă de el. Genunchii ei cedară şi se

prăbuşi, simţindu-se ca şi cum ar fi mers cu şaizeci de mile pe oră şi s-ar fi lovit de un zid.

— Ce… De ce? întrebă ea confuză.

— Am nevoie de o noapte întreagă pentru tine, Erin. Douăzeci de minute n-or să rezolve nimic, îmi trebuie o noapte.

Se simţea vulnerabilă şi proastă. Se aşeză mai bine pe gard şi se prinse cu mâinile de stâlpul de susţinere.

Garth îşi puse mâinile pe umerii ei.

— De ce ai fugit? Nu ţi-e frică de mine, nu-i aşa? spuse el suflându-i uşor în ureche şi mângâind-o pe braţ.

— Ba da, puţin, murmură Erin.

Garth râse şi o prinse de mâini, împletindu-şi degetele cu ale ei.

— Nu ai de ce să te temi. Oricum ştiai că o să te prind.

Erin îl simţi excitat în spatele ei şi respiră adânc.

— Şi asta ar trebui să mă liniştească?

— Mda, spuse el, lingându-i marginile urechii.

Inima începu să-i bată repede.

— Garth…

El se lipi din nou de ea.

— Am o problemă, Erin. De câte ori sunt lângă tine încep să mă gândesc cum arăţi fără haine. Apoi mă gândesc că te ating şi imediat, în mintea mea, hainele zboară de pe mine şi sunt adânc în tine.

Erin închise ochii. Corpul ei era stârnit de la sfârcurile

sânilor până la vârfurile degetelor. Aproape că văzuse şi ea imaginea pe care o descrisese Garth. O văzuse şi o voia şi ea.

— Mă gândesc cum te-ai simţi, fierbinte şi udă, continuă el.

Putea să spună că încerca să se calmeze, dar corpul ei ardea de dorinţă ca şi al lui. Incapabil să se abţină, o luă în braţe din nou şi o sărută cu pasiune, apoi brusc se hotărî:

— Hai să mergem.

— Ce? Unde să mergem? întrebă ea, încercând cu greu să se întoarcă la realitate.

— Facem o plimbare, spuse el cu un zâmbet ironic, urcând-o pe motocicletă.

— Nu văd cum ar putea să mă ajute plimbarea asta.

— Ai încredere în mine, zise el, pornind motorul.

Erin simţi trepidaţia. Niciodată nu se mai urcase pe o motocicletă.

— Garth, nu-mi place să…

Motocicleta porni şi Erin tresări, agăţându-se instinctiv de el…

— E bine aşa, îi spuse el peste umăr. Ţine-te strâns de mine şi apleacă-te la curbe.

Înainte ca ea să mai poată zice ceva, Garth acceleră şi trecu pe proprietatea familiei lui.

— Nu-ţi fie frică, Erin încearcă să te relaxezi.

Cum naiba putea să se relaxeze pe maşinăria asta a

morţii? se gândi ea. Totuşi, după câteva mint deveni curioasă şi începu să se uite pe furiş locurile pe unde treceau. Cu toate că soarele strălucea, vântul îi biciuia obrajii şi frigul începu să pătrundă prin jacheta ei subţire. Dintr-odată Erin înţelese efectul terapeutic ăl plimbării cu motocicleta.

Garth încetini şi apoi opri motocicleta… Se întoarse spre ea şi-şi scoase casca.

— Ce părere ai?

— Cred că am îngheţat de frig.

— Asta şi voiam. E mai plăcut decât un duş rece, spuse el, şi dădu din cap. Recunoaşte, Erin. Ai vrut să te urci pe motocicleta asta când ai văzut-o.

Erin deschise ochii larg.

— Ba nu-i adevărat. N-am atins-o niciodată. Nici măcar nu m-am apropiat vreodată de ea.

— Da, dar ai vrut s-o faci.

— Se spune că oamenii îşi cumpără maşini ca să-şi satisfacă personalitatea. Asta pare să te atragă pe tine. Primejdia, puterea… şi viteza, spuse ea, aruncându-i o privire îngrijorată.

— Atunci de ce ai venit cu mine?

Ar fi putut spune că a obligat-o, dar nu era chiar adevărat.

— Bine, recunoscu ea. Mă fascinează. Vreau să spun puterea şi viteza.

— Mda…

Garth ştia că deja nu mai vorbea despre motocicletă şi poate că nici până atunci nu vorbiseră.

— Am vrut să văd cum e să mergi cu aşa ceva, continuă ea.

El respiră adânc, sperând că vântul o să-i răcorească părţile înfierbântate ale corpului.

— Casa mea este puţin mai înainte, peste stradă.

Faţa ei luci de fericire…

— Putem să mergem acolo?

— Nu astăzi. De fapt, un timp n-o să mergem acolo.

Apoi, văzând dezamăgirea clară de pe faţa ei, se răzgândi.

— Hai să ieşim sâmbătă noaptea!

— Să ieşim? Unde?

— La o întâlnire, râse Garth. O să luăm masa împreună, o să dansăm…

Erin deschise gura ca să refuze dansul, apoi tăcu brusc şi se uită la el. Nu era uşor să ai de-a face cu Pendleton-Diavolul. Sâmbătă. Sâmbăta asta. Carly îi spusese ceva când se-ntorseseră de la carnavalul de Halloween; despre apropiata zi de naştere a lui Garth şi despre faptul că nu lăsa pe nimeni să-l ajute să facă pregătiri. În ciuda furiei ce o cuprinsese atunci, totuşi ziua se apropia şi era chiar în acea sâmbătă.

Oftă şi se gândi că pentru o ocazie atât de deosebită

va trebui să fie în stare să înveţe câţiva paşi de dans.

— Sună bine, spuse ea. O să chem o baby-sitter pentru Luke.

Ezitarea şi rezistenţa erau lucruri noi pe care Garth le observa la Erin. Prefera femeile care cedau uşor pentru că acestea erau cel mai uşor de părăsit. Numai Dumnezeu ştia că niciodată nu lăsase o femeie să treacă peste zidul lui de apărare. Ce ironie era faptul că el voia ca apărarea ei să dispară, în timp ce a lui să rămână intactă.

Şi, totuşi, cu Erin nu voia secrete sau inhibiţii sau altceva. Şi îşi jură că se va întâmpla mai devreme sau mai târziu.

— Perfect, spuse el într-un târziu, dar deja se gândea la ce ar fi fost între ei mai devreme… dacă s-ar fi întâmplat.

Capitolul 8

— Un vals, îşi spuse Erin cu voce tare, uitându-se la picioarele care n-o ascultau mai deloc.

„Oricine poate să valseze”. Sau cel puţin aşa spunea domnişoara Snyder. Muzica de la radio îşi urma ritmul natural, numai picioarele ei nu puteau s-o facă.

Garth urmărea eforturile lui Erin, dintr-o fisură a uşii de la grajd.

— Haide, se îndemnă ea frustrată. Doar ai făcut-o acum două zile.

Erin stătea mai ţeapănă decât un baston, cu braţele întinse rigid către partenerul ei imaginar, încercând să păstreze ritmul de 1 – 2 – 3 al dansului.

Garth se crispă, întrebându-se cât timp îşi petrecuse ea în grajd, încercând să danseze. Îşi aminti ce-i spusese Erin despre dans cu câteva săptămâni în urmă. Şi, totuşi, iată că încerca să danseze, doar ca să-l mulţumească pe el. Când mai făcuse cineva ceva ca să-l încânte pe el? Cui i-a păsat îndeajuns de mult ca să încerce?

El o auzi pe Erin înjurând printre dinţi şi făcu asta atât de timorată, încât îi veni să deschidă uşa, să alerge spre ea şi s-o ia în braţe. Dar ştia că nu poate face asta, măcar din respect pentru intimitatea ei. Îşi aţinti privirea asupra ei, absorbind mica dramă pentru a o păstra pentru totdeauna în amintire – amintirea unei femei căreia i-a

păsat de el şi căreia îi păsa de el.

Se îndepărtă încet de uşă, masându-şi tâmplele. Inima îi bătea cu putere, dar mintea protesta. Of, Doamne, în ce se băgase?

Şi cum s-a întâmplat? se întrebă Garth. Cum de pătrunsese în inima lui acea frântură feminină de mister când el îşi petrecuse ultimii şapte ani întrebându-se dacă chiar avea o inimă?

Singura dată când lăsase o femeie să-i intre pe sub piele, s-a ars şi a fugit la Denver, oraş care i-a adus şi mai multe necazuri. Când a fost făcut răspunzător de moartea lui Tom Calloway, ceva s-a stricat în interiorul lui Garth. La o oră după ce-l văzuse pe Tom căzând pe podea fără viaţă, începuse să deruleze scena să vadă dacă nu ar fi reuşit procedând altfel. În mintea lui exista bănuiala că ar fi putut face o altă mişcare de karate şi atunci Tom n-ar fi murit. Ce ironie, se gândi Garth, că salvarea propriei vieţi a însemnat să ia viaţa altcuiva. Acum, tot ce îşi dorea era să uite că omorâse un om… chiar dacă o făcuse în legitimă apărare. Dar acesta nu era genul de lucruri pe care să le poţi uita.

Garth se gândi dacă nu era mai bine să renunţe la promisiunea de a se întâlni cu ea şi să stea naibii departe de Erin. Orice relaţie dintre ei era sortită eşecului. El nu era genul de bărbat care să rămână cu o singură femeie, iar ea era tipul de femeie fidelă. Şi, totuşi, nu-i plăcea

deloc ideea că Erin ar fi putut fi fidelă altcuiva.

O înjurătură puternică sparse tăcerea, apoi o auzi pe Erin lovindu-se de podea, sau de un perete? La naiba, trebuia să se decidă ce are de gând cu ea. Trebuia s-o ajute să-i apere mândria, se gândi el, în timp ce se întorcea spre grajd.

— Hei, Erin, strigă el destul de tare ca să trezească şi un mort. Eşti acolo?

Erin îngheţă. Ce făcea Garth aici? O auzise oare? Sau, şi mai rău, o văzuse? Ea gemu. O, Doamne, imploră ea. Nu-l lăsa să mă prindă.

— Da, reuşi ea să spună. Sunt aici.

El intră afişând un zâmbet larg şi aruncă o privire rapidă la obrajii ei îmbujoraţi. Era delicios de derutată, încât Garth simţi că se clatină pe picioare.

— M-am gândit la seara de sâmbătă… începu el.

— Oh, tresări Erin, citindu-se clar dezamăgirea pe faţa ei.

— Şi poate ar fi mai bine dacă nu ne-am…

Garth o prinse de umeri, o lipi de el şi o sărută. Mult prea lacom pentru a o lăsa să plece, el îşi cufundă limba în dulceaţa gurii ei, o dată şi încă o dată, până când îşi simţi corpul întărindu-se, iar pe ferin o simţi moale ca o cârpă şi supusă.

Îşi dezlipi buzele de ale ei, aprobând privirea uluită din ochii ei.

— Nu voiam decât să ştiu dacă 6:30 îţi convine.

— Da… îmi… îmi convine, murmură ea.

Garth o sărută din nou, ştiind că totuşi nu juca cinstit. Parcă-l şi vedea pe Sfântul Petre punându-i încă o notă proastă în carnetul lui cu recorduri de acest fel. Dar cum ar putea un diavol să fie cinstit, se întrebă el, când avea şansa de a ţine soarele în mână?

Restaurantul era fermecător şi degaja intimitate: feţe de masă albe şi apretate, lumânări şi vaze cu trandafiri pe fiecare masă, un cămin la un capăt ai camerei, care îi dădea fiori lui Erin ori de câte ori se uita la el, şi un ring de dans la celălalt capăt.

Amândoi aşteptau acum desertul. Dar, mai mult decât atât, Erin aştepta momentul în care trebuia să meargă pe ringul de dans.

Duse la gură paharul de Chablis şi luă o înghiţitură, sperând că vinul îi va calma crampele pe care le avea la stomac. Îl privi pe Garth, buimăcită de înfăţişarea lui.

— Iar mă fixezi, murmură el.

— Scuză-mă, spuse ea, luând încă o înghiţitură de vin înainte de a pune paharul pe masă. El se aplecă peste masă, făcând-o să se înroşească din cauza privirii lui intense.

— Vrei să-mi spui ce te deranjează?

— Nimic, e… costumul tău, spuse ea, uitându-se la umerii lui bine făcuţi şi scuturând din cap. Nu te-am mai

văzut în costum până acum.

— Şi e rău, ce zici?

Vocea lui îi atingea – ca o mână invizibilă – zonele erogene.

— Pentru mine e oribil. Când mă uit la tine am senzaţia că nu mai pot să respir.

Expresia lui se schimbă: mai întâi apăru surpriza, iar apoi un fior de dorinţă.

— Ţi-a trebuit mult timp ca să-mi spui asta, Erin.

Seara fusese groaznică pentru ea, mai ales pentru nervii ei. Nemaiputând să se abţină, izbucni:

— Îmi pare rău. Data viitoare îţi voi spune că eşti urât. O să-ţi placă mai mult?

— Nu, dar o să fie mai sigur aşa, zise el, luând-o de mână. Erin, suntem într-un loc destul de aglomerat. Dacă vrei să vorbeşti despre tăiatul respiraţiei, aşteaptă până când vom fi singuri.

— Iar o luăm de la capăt cu asta, îl acuză ea. Mă atingi, iar eu mă simt ca şi cum aş fi la volanul unui Ferris, spuse ea confuză şi frustrată. Şi nu-mi place.

— O să văd ce pot face ca să-ţi placă şi ţie. O sărută şi apoi îi eliberă mâna din strânsoare cu blândeţe. Dar mai târziu. Acum, hai să vorbim despre altceva.

Erin înghiţi în sec şi se gândi cu disperare la alt subiect, mai puţin periculos…

— Când ai învăţat karate?

— În colegiu. Am luat lecţii pe credit un semestru.

Garth o privi cu curiozitate.

— Dar tu? Când au început să te pasioneze caii?

— Am învăţat la o şcoală de fete şi orele de călărie făceau parte din program, zâmbi ea, amintindu-şi. La început a fost groaznic. Nu puteam nici măcar să mă ţin în şa. Dar instructorul n-a vrut să renunţe şi curând am început să-mi petrec timpul liber numai la grajduri. Îmi plăcea să călăresc, dar şi să antrenez un cal, şi să am grijă de el.

Lui Garth nu-i făcea plăcere să stea fără s-o atingă. În seara aceasta o asemăna pe Erin cu trandafirii roz, delicaţi, de pe masa lor; părea atât de sensibilă la atingeri, iar parfumul ei era atât de îmbătător. Îi luă mâna din nou şi începu să se joace cu degetele ei.

— Aşa l-ai cunoscut pe tatăl lui Luke?

O simţi cum se încordează brusc.

— Da, aşa l-am cunoscut. Eram singură şi se purta frumos cu mine. N-a fost un bărbat rău, dar imatur şi incapabil să aibă grijă de încă o persoană în afară de el.

Un fulger de mânie străbătu privirea lui.

— Atunci n-ar fi trebuit să aibă un copil.

— Ba eu mă bucur că a făcut-o. Sunt fericită că îl am pe Luke.

— Mda… Şi eu că îl ai pe Luke, spuse el, deşi îl deranja faptul că Erin trecuse de una singură prin asta. Şi

tatăl tău unde era când ai rămas însărcinată?

Ea se încruntă.

— Era ocupat. Avea o slujbă de răspundere. Şi după… după ce i-am spus că sunt… însărcinată, el… a murit.

Garth se opri, dându-şi seama că era ceva în neregulă în tonul ei.

— Vrei să spui că moartea lui şi faptul că tu erai însărcinată au legătură între ele? Nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

Ea se uită în altă parte. Părea pierdută în propria ei durere. Părea singură, iar el simţea o dorinţă ciudată de a împărţi durerea cu ea.

— Erin… începu el.

— A fost foarte furios când a aflat că sunt în sărcinată. A fost… foarte supărat şi pur şi simplu n-a putut să suporte asta.

Garth înţelese dintr-odată ce se întâmplase.

— S-a sinucis.

— Nu, spuse ea imediat, apoi păru că se gândeşte. Dar ar fi putut s-o facă.

Apăru chelnerul cu două porţii generoase de tort şi Garth se gândi că ar fi vrut să se afle în altă parte cu Erin, undeva unde să fie numai ei doi.

— Erin, nu poţi să te învinuieşti pentru…

Ea scutură din cap şi-l opri repede.

— Te rog. Nu ştiu cum am început să vorbim despre

tata, dar să ştii că ziua în care a murit a fost cea mai nenorocită zi din viaţa mea. Iar seara aceasta era una dintre cele mai fericite, spuse ea zâmbind. Şi, pe urmă, e ziua ta şi… Oh!

Ochii ei se măriră şi-l privi cu vinovăţie.

— Cine ţi-a spus? Carly, nu-i aşa? ghici el, ghidându-se după faţa ei.

Ei, dacă tot m-am dat de gol, nu trebuie să mai aştept să-ţi dau cadoul.

Erin scoase o cutiuţă împachetată într-o hârtie festivă şi i-o întinse.

— Nu e cine ştie ce, spuse ea înroşindu-se, dar mi-a trebuit mult ca să-l aleg, iar dacă nu-ţi place poţi să…

— Nu ţi-l dau înapoi. Ar trebui să ştii bine asta.

Odată ce-i dai „diavolului” un lucru niciodată nu ţi-i va înapoia.

Erin se înfioră, simţind tonul lui posesiv. Era clar că nu vorbea despre cadou şi nu ştia cum să se descurce cu avertismentul lui.

— Deschide-l.

Era un C.D. Cu muzică de jazz.

— Cum de-ai ales tocmai asta? întrebă el. Erin se foi pe scaun. Dacă ar fi ştiut cum îi alesese cadoul ar fi spus că e proastă. Genul ăsta de muzică îi amintea de personalitatea lui şi avusese sentimentul că îi va plăcea.

— M-am gândit că s-ar putea să-ţi placă.

Omul ăsta avea instinctul unui vânător, se gândi ea. Putea să miroasă o minciună de la distanţă.

— Şi m-am ghidat după propria mea intuiţie.

— Ai intuit perfect, spuse el zâmbind. Am chef să dansez. Ce zici?

Erin se simţi îngrozită.

— Eu…

Înainte ca ea să termine ce avea de spus, Garth îl chemă pe chelner şi-i spuse lui Erin:

— Termină-ţi tortul. O să cer nota de plată.

Erin zâmbi confuză. Nu spusese ceva de dansat? aruncă o privire către orchestra care cânta în celălalt capăt, al camerei.

— Şi?

— Nu aici, spuse el, răspunzându-i la întrebarea ei nerostită. Mergem la mine acasă.

Inima lui Erin începu să bată cu putere.

El se ridică şi-i întinse mâna.

— Gata?

Ea ezită. Gata pentru ce? se întrebă ea. Cu Garth nu putea fi vorba de orice. Nu se ştia niciodată. Îşi simţi nodul pe care-l avea în gât şi-şi urmă instinctul în loc să se gândească bine la ce face. Îşi strecură mâna într-a lui şi-i simţi puterea şi căldura.

— Eşti tăcută, spuse el, lăsând-o să intre în casă.

— E întuneric, răspunse Erin, încercând să se

orienteze.

Garth aprinse o veioză şi puse C.D.-ul în combină. Muzica se revărsă spre ei, învăluindu-i. Camera era sobră, chiar austeră, dar avea tot ce-i trebuia: Ăsta era paradisul lui şi o adusese aici.

Garth o luă pe după umeri.

— Nu mi-ai urat „aniversare fericită”.

— Aniversare fericită, spuse ea zâmbind.

El îi mângâie buzele cu vârfurile degetelor şi pe faţă îi apăru o expresie serioasă.

— Să ştii că anul acesta este fericită datorită ţie.

— Mă bucur să aud asta, reuşi ea să şoptească…

Gura lui se apropie de a ei pentru un moment şi Erin îi simţi respiraţia. Garth închise ochii şi încercă să se controleze. Era atât de mişcat de ea şi de tandreţea ei!

— Fă-mi o favoare, Erin.

— Ce anume?

— Ai încredere în mine, Erin. Ai încredere în mine în noaptea asta.

Ea dădu din cap şi inima începu să-i bată cu viteză din ce în ce mai mare. Saxofonul se auzea încet, ca un afrodiziac, deşi cu Erin ştia că nu era nevoie de aşa ceva. Îi dăduse C.D.-ul cu muzică de jazz tocmai pentru că voia să facă dragoste în timp ce acesta cânta. Se întrebă dacă ea îşi dăduse seama de asta.

— O să-ţi scot pantofii, spuse el, şi, aplecându-se, îi

trase pantofii negri cu tocuri înalte din picioare.

Erin nu putea să spună nimic. O mângâie uşor pe gambele bine făcute, îi contura genunchii cu vârfurile degetelor şi ajunse până la coapse, acolo unde dantela întâlnea pielea ei cea mai caldă şi mai mătăsoasă.

Erin suspină adânc, se întinse spre el şi-i cuprinse umerii.

— Garth…

Nevoia de a-i scoate ciorapii era stringentă, dar muzica aceea sexy îi aminti că avea mai întâi alte treburi de care trebuia să se ocupe.

— Mai târziu, vom face multe mai târziu, murmură el.

Îi sărută coapsa prin rochia subţire şi îşi trase mâna. Se ridică şi o susţinu ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Te simţi bine? o întrebă el.

— Mă simt puţin ameţită.

— Hm… O să fie şi mai rău, zâmbi el.

Erin nu-şi dădu seama cum de mai putea sta în picioare. Când îi atinsese coapsele, aproape se topise de plăcere. Îl privi cum îşi scoate cravata şi pantofii pe care-i duse în hol. Apoi o luă de mână şi o trase în mijlocul camerei.

— E timpul să dansăm, spuse el.

— În regulă.

Rugându-se să nu strice totul, ea îşi puse o mână pe umărul lui şi cu cealaltă se pregăti să-l ia de mână.

Garth îi luă mâinile şi i le puse, însă, după gâtul lui.

— O să te calc pe picioare, protestă Erin.

— Asta şi vreau.

O trase spre el şi se lipi atât de strâns de ea, încât nu avea altă alegere decât să stea pe picioarele lui.

— Ştiai, îi spuse ea acuzatoare. M-ai văzut.

— Când să te văd?

— Ştii când. Când încercam să dansez în grajd.

Râsul lui Garth o călca deja pe nervi.

— Asta făceai acolo?

Erin suspină şi se uită fix la el. Faţa lui era plină de afecţiune şi veselie.

— Credeam că mături. Aşa mi-ai spus… Şi ştii ce? Lasă pălăvrăgeala şi urcă-te pe picioarele mele. E ziua mea de naştere şi ar trebui să-mi îndeplineşti toate dorinţele.

Toate! Erin dădu din cap.

— Garth, nu pot să…

El îi puse un deget pe buze, făcând-o să tacă.

— Ssst… Pur şi simplu n-ai avut profesorul potrivit.

— Asta-i o prostie, mormăi ea. Mă simt ca o proastă.

— Trebuie doar să-ţi închipui că suntem un singur trup.

Urmă o clipă de linişte, apoi un alt cântec sexy răzbătu din boxele combinei.

— Gata?

— Cred că da.

— Închide ochii.

Erin se conformă şi el începu să se mişte cu ea în ritmul muzicii. Era ca şi cum ar fi transferat mişcările lui în corpul ei. Îşi ascunsese faţa între pieptul şi umărul lui şi-i inhala parfumul. Inima lui bătea cu putere lipită de a ei.

— Ridică-ţi capul, îi şopti Garth.

Când Erin îi întâlni privirea, simţi că inima i se opreşte. În ochii lui se vedea atâta nevoie de tandreţe, încât o duru să vadă asta.

— Eşti atât de frumoasă, Erin Lindsey, spuse el.

Erin nu avu timp să spună nimic pentru că el îşi apropie buzele de ale ei şi o sărută adânc, în timp ce mâinile îi mângâiau uşor sânii. Limba lui era caldă şi dulce când o atinse. Îşi trecu degetele prin părul lui, apoi le coborî, mângâindu-i umerii. Îl trase spre ea şi-şi împinse şoldurile în el, simţind duritatea sexului său.

— O, Doamne, Erin. Ce vrei să faci din mine? spuse el, cu o voce răguşită.

Respirând repede, Garth îi prinse şoldurile cu mâinile şi o lipi de el, sărutând-o pe gât cu buzele lui calde şi umede.

Erin auzi zgomotul făcut de un fermoar şi apoi simţi aerul răcoros pe spatele ei. Rochia îi alunecă pe un umăr, apoi, cu o mişcare uşoară şi rapidă în acelaşi timp, mâinile

lui Garth o eliberară de tot de materialul care o incomoda.

— Pune-ţi picioarele în jurul şoldurilor mele.

Erin nu ştia prea sigur ce voia el să facă, dar imediat gura lui coborî până la sânii ei, îi cuprinse un sfârc şi-l supse cu blândeţe. Ea simţi că i se taie respiraţia. Dorinţa de a fi goală şi de a se uni intim cu el deveni mai puternică decât orice. Trase de nasturii de la cămaşa lui, vrând să-i desfacă. El o luă în braţe, o duse în dormitor şi o sărută aşa cum nu mai sărutase o femeie până atunci. O aşeză în pat şi o privi lung, din cap până-n picioare.

Ea zâmbi timidă.

— Eşti uimit de ce poate să facă un body din corpul unei femei, nu-i aşa?

El clătină din cap, întrebându-se cum de-i mai ardea de râs când îşi dorea atât de mult să facă dragoste cu el. Atât de mult, încât o durea. Şi ştia că Erin îşi pusese body-ul acela dantelat special pentru el. Îl atinse cu degetele lui puternice şi ea simţi că se dezintegrează. În clipa următoare, sânii ei se odihneau în palmele lui, iar degetele mari alunecau în sus şi-n jos peste sfârcurile lor.

— Este foarte frumos, dar îmi place şi mai mult ce este sub el.

El se juca cu dantela body-ului, în timp ce Erin termină de descheiat nasturii cămăşii pe care i-o dădu jos imediat. Îşi îngropă apoi faţa în pieptul lui şi inhală adânc. El gemu.

În scurt timp, căzură pe pat înlănţuiţi, lipiţi strâns unul de altul. Se sărutau cu disperare, iar ea nu ştia ce să mângâie mai întâi: spatele goi, pieptul sau coapsele subţiri ale lui Garth. În schimb mâinile lui ştiau exact unde s-o atingă: pe sâni, abdomen şi între coapse, unde era caldă şi umedă. Îi atinse cu degetele pielea de sub părul pubian şi Erin se arcui către el semnificativ, dorind mai mult. Avea nevoie de sexul lui puternic şi dur, pe care-l simţea deja pulsând de dorinţă în mâna ei.

Garth respiră adânc.

— Opreşte-te. Lasă-mă un minut.

Erin îl sărută pe gât şi continuă să se frece de el.

— Un minut e prea mult.

El se întinse după prezervativul pe care-l avea întotdeauna la el şi-l rupse.

— Atunci zece secunde.

În tot acest timp mâinile ei erau ocupate să-l ţină de păr, iar buzele erau atente cu gura lui. Apoi Garth preluă controlul şi o împinse înapoi pe spate. Ea era fierbinte şi udă şi-l voia. Ochii ei căprui erau plini de dorinţă. Coapsele îi erau lipite de ale lui, dorind ca el s-o elibereze.

Îi desfăcu picioarele larg, privind-o în ochi cu atenţie. Nevoia de a o penetra deveni mai puternică decât orice. Îşi potrivi corpul între coapsele ei, iar ea şi-l ondula spre el. Mişcarea ei provocatoare îl termina. Garth îşi strecură mâna între picioarele ei şi-i desfăcu buzele umede ale

sexului. Apoi începu să-i penetreze cu putere feminitatea.

Erin se întinse către el gemând.

— Te aşteptam de săptămâni întregi, spuse ea.

— Iar eu te aştept de o viaţă, şopti el, continuând s-o pătrundă, retrăgându-şi complet sexul, pentru ca apoi să-l împingă şi mai adânc în ea.

— Oh, Garth, spuse ea neajutorată, arcuindu-se către el.

Primul val de plăcere care veni în scurt timp îl lăsă fără respiraţie. Apoi respiraţia lui se împleti cu a ei şi, pierduţi, se lăsară în voia plăcerii sublime pe care o trăiau amândoi.

În acel moment, el ştiu că văzuse paradisul pentru prima oară în viaţa lui.

Capitolul 9

Erin deschise încet ochii, aşteptându-se ca pereţii să se învârtească în jurul ei. Surprinsă, ea constantă că tavanul era la locul lui. Garth respira precipitat lipit de umărul ei. Începu să tremure când o sărută pe gât, sugându-i uşor pielea şi închise ochii din nou. Sexul lui încă mai era în ea şi picioarele ei încă îi mai ţineau strâns şoldurile. N-ar fi putut să mişte un muşchi, nici dacă ar fi vrut. Dar nu voia.

Picioarele ei se desfăcură în jurul lui, dar el şi le împleti intim cu ale ei.

— Rămâi aici în noaptea asta, şopti ei. Mâinile lui se plimbau pe corpul ei, iar limba îi mângâia sfârcurile întărite ale sânilor.

— Garth, şopti ea.

— Rămâi aici. Mi-e prea foame de tine ca să te las să pleci.

Erin se simţi din nou cuprinsă de dorinţă. Se umezi din nou, dar când gura lui coborî spre stomac şi apoi mai jos, simţi că i se usucă gura. Îl împinse deoparte.

— Opreşte-te. Trebuie să te opreşti.

El se opri şi se uită la ea întrebător.

— De ce?

Chiar aşa, de ce? întrebă impacientat corpul ei.

— Trebuie să fiu acasă până la ora 24:00. Fata care

stă cu Luke rămâne numai până la miezul nopţii.

El privi ceasul de pe noptieră.

— Este 23:30 şi o să ne ia cam douăzeci de minute ca să ajungem.

Pentru un moment el o privi ca şi când ar fi spus: „La naiba cu fata aia.“ În loc de asta, respiră adânc şi-şi îndreptă umerii, încercând să alunge tensiunea.

— Mai bine ne-am îmbrăca.

Coborî din pat şi-i întinse o mână şi lui Erin. Ea acceptă, întrebându-se pe cine costa de fapt cel mai mult această renunţare. Îl dorea atât de tare, încât se simţea stânjenită. Întoarse capul şi se feri de privirea lui intensă.

— Hei, ce se petrece în capul tău? întrebă el, lipind-o de corpul lui.

— Nimic.

— Nu minţi, Erin. Nu eşti bună la asta.

— Mă simt jenată, spuse ea, închizând ochii.

— De ce? Am văzut fiecare bucăţică a corpului tău şi poţi să fii sigură că mi-a plăcut tot ce-am…

— Nu din cauza asta, îl întrerupse Erin. Doar că… doar că… of, la naiba. Încă te mai doresc, spuse ea, privindu-l neajutorată. Vezi cum îmi tremură mâinile şi sânii? Şi sunt toată…

— Şi eşti toată fierbinte şi udă. Pentru mine, spuse el sărutând-o.

— Da, recunoscu ea. Mai rău decât înainte.

— Asta pentru că acum ştii cât de bine este totul între noi. Dă-mi mâna, Erin.

Erin făcu ochii mari, dar îi dădu mâna. El i-o puse în jurul sexului său întărit.

— Vezi ce-mi faci, iubito? Să nu fii niciodată jenată că mă doreşti, spuse el şi-i dădu mâna la o parte. Ai fost rănită, iar eu sunt cel care te va vindeca.

El ezită, apoi se îndepărtă de ea. Îi văzu expresia frustrată şi rănită şi-i explică:

— Te-aş săruta, dar încă mai eşti goală şi te mai vreau şi eu, Erin, aşa că mi-aş pierde controlul. Fă-mi o favoare şi îmbracă-te.

Un zâmbet înflori pe faţa ei, începând cu buzele şi apoi strălucindu-i în ochi.

— Dacă tot vorbim de goliciune… îi privi corpul cu o admiraţie neascunsă… nu vreau să închid ochii şi să nu te mai privesc.

— Erin, spuse el, cu un ton de avertizare.

— Dar sunt cinstită. Mi-e teamă că mi-ar putea scăpa ceva.

El gemu şi-i întoarse spatele.

Reuşiră să se îmbrace în trei minute şi ajunseră acasă cu cinci minute întârziere.

Garth o duse repede acasă pe fata care se ocupase de Luke şi se întoarse la Erin. Deschise uşa şi, auzind voci dinspre bucătărie, se îndreptă într-acolo. Erin şi Luke

stăteau în faţa unui tort, pus în mijlocul mesei.

— La mulţi ani, Garth! îi spuse Luke. Pe faţa lui Erin se citi o expresie comică de suferinţă.

— S-a trezit chiar când te-ai dus s-o duci acasă pe fată.

Cu energia specifică vârstei, Luke înfipse o lumânare în tort şi apoi sări de pe scaunul pe care era cocoţat.

— Nu-i aşa că-i drăguţ? Mami l-a făcut şi m-a lăsat pe mine să-l decorez.

Garth simţi un nod în gât. Poate pentru un alt om ar fi fost o nimica toată un tort aniversar, dar pe el îl lovi mai zdravăn decât o lovitură a unui cal sălbatic. Inima lui se contractă atât de dureros, încât se temu să nu facă un atac.

— Nu e chiar ca un tort Black Forest, murmură Erin.

— Ce părere ai? Nu este cel mai drăguţ tort pe care l-ai văzut vreodată?

Doamne, ce-ar fi putut să spună? Ultima oară când avusese un tort aniversar fusese cu mulţi ani în urmă. Din când în când, mai încercase Carly să-i serbeze ziua, dar de obicei Garth prefera să lipsească. Nimeni, cu excepţia surorii lui, Carly, şi a mamei sale care murise demult, nu mai făcuse vreodată ceva de genul ăsta pentru el. Şi se părea că Erin îi descoperea pe rând fiecare secret.

Îl ridică pe Luke în braţe.

— Da. Fără îndoială este cel mai reuşit tort pe care l-

am văzut vreodată, spuse el, şi apoi o privi pe Erin. Arată mai bine chiar decât Black Forest. Vă mulţumesc.

— Pentru puţin, zise Erin, zâmbind recunoscătoare.

Luke îl strânse în braţe pe Garth, apoi se dădu jos şi, cu nerăbdarea specifică unui copil de şapte ani întrebă:

— Acum putem să-l mâncăm?

— Aşteaptă puţin, spuse Erin, aprinzând lumânările de pe tort. Garth trebuie să-şi pună o dorinţă şi să sufle în lumânări. Eşti gata? întrebă Erin. Începură să-i cânte „La mulţi ani“ şi Garth îşi dădu seama că îşi dorea prezenţa lor mai mult decât pentru o noapte, mai mult decât pentru o zi.

„Asta n-o să se întâmple niciodată”, îi spuse diavolul din el. Îşi dorea foarte mult să fie cu Erin şi cu Luke, cu toate durerile de cap pe care i le-ar fi adus ei.

„Eşti nebun”, îl auzi pe spiritul său întunecat.

„După râs urmează întotdeauna plâns”, îi şopti din nou vocea diavolului. Erin îi uşură durerea.

— Pune-ţi o dorinţă, Garth, îi întrerupse ea şirul gândurilor.

El se uită în ochii ei căprui şi îşi puse o dorinţă.

O jumătate de oră mai târziu, după ce fiecare mâncase câte o felie de tort, Erin reuşi să-l ducă pe Luke la culcare. Copilul adormi repede.

Închise uşa camerei lui Luke şi vru să coboare la bucătărie, dar în faţa dormitorului ei o aştepta Garth. O

luă în braţe şi închise uşa cu piciorul. Îşi trecu mâinile prin părul ei şi o lipi de el.

Fără să mai piardă timp cu vorbele o sărută cu toată pasiunea de care era în stare. Sărutul lui o ameţi pe Erin şi se simţi pierdută când el se opri. Mâinile lui se mişcau repede şi în curând rochia lui Erin alunecă pe podea. Fără să se oprească îi scoase repede şi ciorapii, căutându-i sexul. Erin suspină adânc şi-i descheie nasturii de la cămaşă. Apropierea sânilor ei întăriţi de pieptul puternic al lui Garth o făcu să ţipe de plăcere. Degetele lui alunecară în sexul ei, iar ţipătul lui Erin se transformă într-un geamăt pasionat.

Erin se lăsă condusă spre un loc în care nu mai fusese niciodată, dar nu era nimic de făcut – nu voia să facă nimic – ca să se oprească. Era pregătită să fie posedată de Garth. Voia să-i dea tot ce i-ar fi cerut. Simţea dorinţa puternică începând cu vârfurile sânilor, apoi în stomac şi mai jos, acolo unde degetele lui îi provocau valuri de plăcere pură.

Erin trase nerăbdătoare de nasturii blugilor lui. El îşi retrase mâna şi Erin gemu frustrată. Îi atinse uşor sânii cu limba, ajunse la abdomen şi apoi se aplecă între genunchii ei, care tremurau. Gura lui o atinse între coapse, intenţia fiind foarte clară. Îi mângâie apoi coapsele uşor; dar asta făcu dorinţa lui Erin să crească în intensitate. Ea îşi muşcă buzele, prinsă între puterea dorinţei lui şi teama de

necunoscut. Îi simţi respiraţia mângâindu-i pielea. Capul lui se aplecă, iar Erin îşi simţi inima sărind din piept. Gemu adânc când buzele lui au alunecat pe coapsa ei. Apoi gura lui catifelată îi găsi miezul feminităţii şi Erin închise ochii. Ţinându-i strâns şoldurile, Garth îşi împinse limba în sus şi-n jos, între cele două falduri de carne desfăcute, mişcând-o înainte şi înapoi.

Erin simţea plăcerea crescând în ea cu fiecare împingere a limbii lui.

Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi crezut că o strângea în braţe ca şi cum ar fi fost cel mai important lucru din lume. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi crezut că fiecare atingere a limbii lui însemna cât de preţioasă este pentru el. Ar fi crezut că disperarea cu care face aceste lucruri îi spunea că are nevoie de ea mai mult decât de propria viaţă. Dacă nu l-ar fi cunoscut ar fi putut să creadă că o iubea.

Îl strigă pe nume şi se agăţă de umerii lui, simţind că picioarele n-o mai susţin. Fu scuturată de un fior violent, apoi, când valul de plăcere trecu, Erin începu să plângă.

Garth îşi scoase blugii şi-şi eliberă sexul proeminent, apoi luă un prezervativ din buzunar.

Inhibiţiile dispărându-i brusc, Erin îi luă prezervativul din mână şi-l rulă peste membrul întărit, uitându-se în tot acest timp în ochii lui. Garth gâfâia ca un alergător de maraton.

Se întinse pe pat şi-şi desfăcu picioarele. Erin i se

aşează pe genunchi, dar el o trase deasupra şi cu o mişcare scurtă o aşează în sexul lui. Erin oftă, iar Garth închise ochii pe jumătate, înjurând printre dinţi. Apoi începu s-o penetreze din nou şi s-au cufundat amândoi în ritmul vechi de când lumea.

Îşi petrecură toată noaptea făcând dragoste şi Garth îşi ţinu promisiunea de a învăţa fiecare bucăţică din corpul ei. Apoi se liniştiră epuizaţi de efortul făcut.

— N-am vrut niciodată să ştii acest lucru, dar s-ar putea să auzi nişte zvonuri, murmură el cu o voce joasă. Respiră adânc şi continuă: Am… am ucis un om când am locuit în Denver. E-adevărat că eram în legitimă apărare, dar…

Vocea lui spunea totul: chinul şi durerea încă mai existau în el. Lui Erin îi veni să plângă. Ar fi vrut atât de mult să-i elibereze de acea suferinţă. Dar deocamdată nu putea să facă asta.

— Bănuiesc că am vrut să crezi că sunt formidabil. Dar eu…

— Sst, reuşi să spună ea, cu o voce tremurată. Eşti formidabil, şopti ea, şi să nu uiţi asta niciodată.

El o strânse şi o sărută pe obraz, dar Erin avea sentimentul că n-o credea. Garth adormi şi Erin se gândi la ce-i spusese el mai devreme: „Niciun secret între noi“. Era imposibil. Ea întotdeauna o să aibă secrete. Nu era prea sigură pe cine proteja cel mai mult. Pe Luke, pe ea, pe

Garth? Cum ar fi putut să-i spună cine era de fapt? Era posibil ca el s-o urască pentru asta. Cum s-ar fi uitat la ea dacă ar fi ştiut?

Nu putea să-i mărturisească. Era laşă, dar pur şi simplu nu putea s-o facă.

Erin îl privi. Degaja forjă chiar şi când dormea, îşi aminti cum o posedase şi o trecu un fior. Puterea pasiunii lui o făcuse vulnerabilă, o făcuse să depindă de protecţia lui. Cum putea ea să se mai ascundă de el acum? se întrebă disperată.

O oră mai târziu simţi şi Garth prima rază de soare pe faţa lui. Chiar înainte de a se trezi complet, ştiu că Erin nu mai era lângă el. Auzi vocea lui Luke, apoi şuşoteala lui Erin. Pentru o clipă se-ntrebă cum s-ar simţi dacă Luke l-ar striga „tată”? Sau dacă ar fi ca oaspete permanent în casa lor? Sau dacă Erin l-ar striga „dragostea mea?” Întotdeauna îşi dorise ca cineva deosebit să-i spună „dragostea mea“.

Imaginea lui Luke ţâşnind în cameră ca să-i trezească pe el şi pe Erin în dimineţile de duminică îl făcu pe Garth să zâmbească. Erin ar fi putut să-i aducă o ceaşcă de cafea sau ar fi putut el să-i facă o surpriză şi să i-o aducă ei.

Uşa dormitorului se deschise şi obiectul fanteziilor sale intră cu o ceaşcă de cafea în mână.

— Bună dimineaţa! Sper că-ţi place cafeaua neagră, spuse ea, punând ceaşca lângă pat. Îmi pare rău că n-am

avut timp să-ţi pregătesc micul dejun, dar eu şi Luke întârziem la şcoala de duminică dacă nu ne grăbim.

— Mulţumesc, răspunse el, cu o voce joasă, care-i aminti lui Erin tot ce făcuseră cu o noapte în urmă. Respirând adânc, Erin deschise şifonierul, trase o rochie apoi deschise un sertar de unde scoase lenjerie şi ciorapi. De fapt, avea destul timp, dar apropierea de Garth o făcea un pic nervoasă. Tăcerea care se lăsase era enervantă, aşa că ea încercă s-o umple.

— Lui Luke nu-i place să întârzie, mai ales când profesoara le aduce gogoşi. Îi e teamă că nu-i vor rămâne şi lui. Mă întreb dacă vor fi mai mulţi adulţi decât cop…

Erin se opri brusc. Garth stătea chiar în faţa ei, complet gol. I se uscă gura şi pentru prima oară în viaţă aprecie expresia „bun ca păcatul de duminică dimineaţa”. El se apropie de ea cu un zâmbet indolent întipărit pe faţă şi o sărută!

— Lasă-mă să te ajut.

— La ce?

— Să te îmbraci, spuse el, ridicând un ciorap cu bandă elastică. Pe ăsta ţi-l pui mai întâi?

Capitolul 10

Am spus că vreau să mă îmbrac, nu să mă dezbrac.

— Ştiu, spuse el calm, luând hainele din mâinile ei şi punându-le pe pat.

— Garth, mă grăbesc şi pot să mă îmbrac foarte bine şi singură.

— Ştiu.

Se apropie de ea şi o sărută pe obraz.

— Dar chiar vreau să te ajut.

Rezerva ei se mai topi puţin.

— De ce?

— Pentru că e intim, e ceva personal. Şi vreau să fim intimi în dimineaţa asta.

— Nu putem să…

— Ştiu ce vrei să spui. Stai liniştită.

Se uită la lenjeria roz din mâna ei, apoi o privi ridicând din sprâncene.

— Mai întâi asta?

Ea oftă resemnată.

— Da.

Garth îngenunche în faţa ei pentru ca să poată păşi în body-ul ei roz.

— Acum sutienul? întrebă el cu o voce răguşită. Ea dădu din cap aprobator.

Îi dădu jos capotul şi-i privi sânii obraznici.

— Doar o atingere, şopti el şi Erin simţi gura lui mai întâi pe un sân şi apoi pe celălalt. Un val de plăcere urcă spre ea şi începu să tremure.

— Garth, şopti ea.

— E-n regulă. Ce urmează?

Erin deschise ochii.

— Ciorapii. O să mă îmbrac eu mai departe. Pot să…

— Lasă-mă pe mine.

Erin gemu.

— O să-mi fie foarte greu să mă concentrez la ceea ce o să spună preotul.

— De ce faci asta când ştii că n-o s-o poţi duce până la capăt? îl întrebă Erin. De ce te chinuieşti singur?

— Dacă să te ating înseamnă să mă chinuiesc, iubito, atunci află că nimeni şi nimic n-o să mă oprească să mă chinuiesc.

Ea nu avu ce să-i răspundă şi de fapt realiză că nici nu voia ca el să se oprească.

Îi rulă un ciorap şi i-l trase peste picior.

— Te pricepi al naibii de bine la asta, îi spuse ea încruntată. Ai mai făcut-o până acum?

— Să îmbrac o femeie? La naiba, nu. Niciodată.

Îi îndoi piciorul şi-i puse şi celălalt ciorap.

— Oricum, o faci foarte bine, spuse ea sceptic.

— Mulţumesc, răspunse Garth.

Imaginea mâinilor lui mari şi pline de bărbăţie

alunecând pe lenjeria ei delicată o făcea să se simtă ca şi cum intimitatea ei fusese violată – şi asta îi plăcea la nebunie. El reuşea cumva să facă din situaţia asta nebunească cel mai obişnuit lucru din lume.

O ridică în picioare şi-i trase rochia peste cap.

— Întoarce-te ca să pot închide fermoarul. Unde ţi-e peria de păr?

Ea scutură din cap.

— Pot să mă piep…

— Ştiu, dar…

— Dar vrei tu s-o faci, oftă Erin. E pe măsuţa de toaletă.

El o pieptănă cu grijă, apoi o privi cu căldură şi afecţiune.

— Perfect. Nu mai ai nevoie decât de pantofi.

— Mă simt destul de ciudat să fiu îmbrăcată de tine, care eşti…

— Gol ca un nou-născut, termină el.

— Nu era chiar comparaţia la care mă gândeam, izbucni Erin în râs. Eu mă gândeam că dacă guvernul ar şti ce bine arăţi gol, ai avea nevoie de aprobare federală, spuse ea, încercând să fie spirituală.

— Cu atât mai bine pentru tine.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Erin, mângâindu-l pe obraz. Niciodată nu m-am simţit aşa până acum.

— Vreau să fac parte din viaţa ta, Erin. Nu mă goni, îi

ceru el sărutându-i palma.

Erin îşi muşcă buzele. Era singurul lucru pe care nu i-l putea da. Îşi dori ca lucrurile să fi fost diferite; îşi dori ca ea să fi fost altcineva.

— Mami!

Vocea lui Luke o trezi la realitate şi privi ceasul.

Uitându-se la Garth simţi nevoia, ridicolă, să plângă. Se uită într-o parte şi clipi furioasă.

— Hei, ia vino încoace, spuse el, trăgând-o în braţele lui. Ce este?

Pentru o clipă Erin absorbi puterea lui şi îi inhala mirosul parfumat al trupului. Doar pentru o clipă se desfătă în îmbrăţişarea lui. Apoi momentul trecu şi se trase înapoi, simţind că-l pierde cu fiecare pas pe care-l făceau – sau pe care-l făcea, mai bine zis.

— Nu ştiu dacă pot să-ţi explic.

Şi era adevărat, se gândi ea, simţindu-se cu conştiinţa „împăcată”. Erau atât de multe lucruri pe care nu le putea explica!

În timpul săptămânii următoare, Erin se simţi prinsă între impulsul de a trăi clipa acceptând ceea ce îi oferea Garth şi acela de a renunţa, pentru a se proteja pe sine şi mai ales pe el.

Şi nu era singura frustrată de această situaţie. Garth mersese atât de departe, încât o întrebase dacă nu cumva este înainte de ciclu. Erin ar fi vrut să poată folosi

tensiunea premenstruală ca pe o scuză pentru comportamentul ei.

Luke o chinui şi el cu întrebări despre starea ei şi îi dădu şi lui aceleaşi răspunsuri fără sens. Ce-ar putea să facă? se întrebă ea. Ar putea să renunţe la legătura ei cu Garth. Nu, asta ar fi fost ca şi cum şi-ar fi scos inima din piept.

Luă două aspirine şi se vârî în pat, încercând să doarmă.

„Bang!” se auzi din nou.

Bubuitura a fost urmată de zgomotul geamurilor sparte.

„Târfă ce eşti!“ se auzi de afară vocea unui bărbat.

— Mami!

Vocea lui Luke o puse pe Erin în alertă.

— Stai în pat, Luke. Vin imediat.

Deschise uşa camerei sale şi porni spre camera băiatului.

Gloanţe, se gândi ea. Trebuie să fi fost gloanţe. Auzi o altă împuşcătură şi alte geamuri spărgându-se. Speriată îl dădu pe Luke jos din pat şi-i strânse în braţe. Tensionată, aştepta să se mai audă şi alte împuşcături, dar singurul lucru pe care-i mai auzi a fost motorul unei maşini pornind şi scrâşnetul roţilor pe nisip. Simţi gustul amar al fricii cum îi umple gura.

Luke începu să plângă. Erin îl strânse la piept şi-l

mângâie, încercând să-i liniştească.

Doamne, ce să fac? se gândi ea.

Un sfert de oră mai târziu, sosiră şeriful şi ajutorul lui. În timp ce ajutorul de şerif inspectă încruntat geamurile sparte, Erin îi dădu o declaraţie şerifului John Blackwell şi-i povesti despre celălalt incident.

— Vrei să chem pe cineva? Un vecin sau pe cineva anume? întrebă şeriful.

Erin respiră adânc şi încercă să se oprească din tremurat.

— Garth… Garth Pendleton.

Şeriful îi făcu semn ajutorului său şi acesta dispăru discret în bucătărie. Blackwell îşi împinse pălăria spre ceafă.

— Domnişoară Lindsey, nu locuieşti aici de multă vreme. Unde ai stat înainte să vii la Beulah County?

— Am venit din Vest.

Blackwell trase un scaun şi se aşează în faţa ei.

— De unde anume din Vest?

Erin ezită, dorindu-şi într-un fel să poată evita cumva mărturisirea asta.

— Domnişoară Lindsey, trebuie să cunosc totul dacă vrei să-i prind pe cei careţi fac necazuri.

— Ştiu, spuse ea, întorcând capul în altă parte, informaţia aceasta va fi confidenţială?

— Vrei să spui să nu fie dată presei?

— Oricui, nu numai presei.

— Singurii oameni care vor şti vor fi cei care au legătură cu biroul meu.

Dându-şi seama că nu avea nicio şansă, Erin respiră adânc şi spuse:

— Am locuit în Denver. Înainte mă chema Calloway.

El îşi îngustă ochii.

— Are vreo legătură numele tău cu Tom Calloway?

— Da. Era tatăl meu.

— Garth ştie?

Erin simţi un nod în gât şi nu putu să scoată nici măcar un cuvânt. Nu putea nici măcar să dea din cap.

Din tăcerea ei prelungită, şeriful înţelese totul, îi scăpă un şuierat lung, îşi scoase pălăria de pe cap şi începu să-şi facă vânt cu ea.

— Domnişoară, dă-mi voie să-ţi spun că te-ai băgat singură într-un bucluc al naibii de mare.

Dar Erin ştia asta. Doamne, cât de bine ştia!

Blackwell o chestionă repede despre viaţa ei din Denver şi-i dădu de înţeles că vor mai ţine legătura. Când Garth intră pe uşă, şeriful schimbă vorba. Pendleton arăta ca un înger al răzbunării, iar în ochi i se citeau grija şi furia. Se duse drept la Erin şi o îmbrăţişă.

— Aţi păţit ceva, tu şi Luke? Vă simţiţi bine?

Erin se simţi deodată în siguranţă în braţele lui.

— Da, spuse ea, reuşind să zâmbească… Speriaţi, dar în rest totul e bine.

— M-a luat în braţe, zise Luke, ieşind de sub pătura cu care îl învelise Erin. Când oamenii ăia au început să tragă, m-a luat în braţe.

— Serios? spuse Garth, mângâindu-l pe obraz.

Erin îl culcă la loc pe Luke şi-l înveli uşor cu pătura. El se încruntă ca şi când ar fi încercat să-şi aducă aminte de ceva.

— Mami, spuse el până la urmă, de ce a strigat bărbatul acela cuvântul „târfă“?

Garth o privi pe Erin şi aceasta păli brusc. Simţi un val de furie cumplită alergându-i prin vene.

— Cineva a spus asta chiar înainte de ultima împuşcătură, reuşi ea să rostească. Oricum, uitasem.

— A mai spus şi altceva? Ai mai auzit şi altceva?

Erin dădu din cap că nu.

— Dar mai e ceva. Motorul maşinii pe care o conducea nu funcţiona bine. Făcea mult zgomot.

— Poate că avea ţeava de eşapament spartă.

— Nu ştiu.

Erin se întoarse spre Luke, căruia îi rămăsese datoare cu o explicaţie.

— Dragul meu, cred că a strigat cuvântul acela pentru că era rău şi fioros. E un cuvânt pe care oamenii educaţi nu-l spun unei doamne.

Semnele de oboseală începură să apară pe faţa lui Erin.

— Puteţi veni la mine acasă… spuse el. Şi totuşi nu era sigur că se va. Simţi prea relaxat ştiind-o pe Erin la el.

— Mulţumesc, murmură ea, masându-şi fruntea.

— Încă o întrebare, domnişoară Lindsey. Ai mai văzut ceva, orice?

— Nu, nimic, îi spuse Erin şerifului, care se pregătea de plecare. Am stat în camera lui Luke încă cinci minute după ultima împuşcătură.

— Hai să mergem de aici, zise Garth în cele din urmă.

Erin şi Luke se urcară în maşina şerifului, iar Garth îi urmă cu motocicleta, superbul lui Harlley Davidson.

Ajunseră la el şi Garth făcu focul. După ce bău o ceaşcă de ciocolată fierbinte şi inspectă casa lui Garth, Luke se hotărî în sfârşit să se culce.

Garth o privi pe Erin care stătea în faţa şemineului uitându-se fix la el. Îşi încrucişase braţele şi părea neajutorată şi obosită. O luă pe după umeri şi o duse pe canapea.

— Hai, aşază-te. Eşti terminată.

Erin aproape se prăbuşi lângă el şi se ghemui la pieptul lui. Mâna i se încordase pe umărul lui şi Garth se simţi plin de tandreţe când Erin se lipi atât de strâns de el, ca şi când ar fi vrut să-l absoarbă.

— Vrei să vorbim? Vrei să vorbim despre ceva anume?

o întrebă Garth.

Ea dădu din cap în semn de negaţie şi Garth îşi dădu seama de ce avea nevoie Erin. Îi dădu la o parte părul de pe frunte şi începu să-i maseze uşor pleoapele şi tâmplele. Ea oftă adânc şi se relaxă.

— Se apropie Ziua Recunoştinţei, iar Crăciunul va veni curând, spuse el, încercând să găsească un subiect de conversaţie şi să-şi păstreze vocea joasă şi calmă. Când trăia mama, continuă el, obişnuiam s-o numim „Luna curcanului” din cauza tuturor curcanilor pe care îi mâncam toată luna. Ar trebui să ne strângem cu toţi anul acesta. Gemenii

— Ethan şi Nathan – şi-au terminat lucrarea de doctorat primăvara trecută. Ţi-am povestit despre ei?

— Nu, murmură Erin, lipindu-se de el şi mai mult.

— Mă întreb cine va avea curajul să-i lege pe Brick şi să-i taie. Ştii, Brick e curcanul nostru.

El continuă să vorbească despre lucruri fără legătură până când o simţi perfect relaxată.

La un moment dat se opri şi-i ascultă respiraţia. Adormise.

O luă în braţe şi, deşi ar fi vrut s-o ţină lângă el toată noaptea, o duse în pat lângă Luke. Erin îi promisese băieţelului că va dormi lângă el. Ea oftă când îi scoase pantofii. O înveli şi se aplecă asupra ei un moment. Erin era cel mai frumos vis pe care-l avusese vreodată; îi

îndeplinise toate dorinţele lui secrete. O sărută încet pe obraz şi îşi ţinu respiraţia când un val de emoţie îi străbătu corpul.

Erin îşi întoarse capul spre el, oferindu-i buzele. Gura ei o atinse pe a lui şi apoi se trase repede înapoi.

— Nu te merit, murmură ea, pe jumătate adormită.

Apoi, îşi întoarse capul şi căzu într-un somn adânc.

Garth a stat mult timp lângă ei, gândindu-se la ce-i spusese Erin, frământându-se să înţeleagă. De ce ar crede ea că nu-l merita? El n-o merita pe ea. Nu merita pe cineva aşa de bun ca ea. Dar o avea acum şi n-o va lăsa să plece. O să afle el cine a tras în geamurile ei. O să afle şi o să se asigure că n-o s-o mai facă încă o dată.

Erin turnă nutreţul dulce în găleata lui Rapunzel, care tocmai terminase de mâncat fânul proaspăt. Zgomotul liniştitor pe care-l făceau caii îi aduceau lui Erin puţină pace după noaptea trecută. Şi-n plus mai era şi bărbatul de lângă ea, care o urma pas cu pas şi care îi sporea starea de nervozitate. Garth scutură din cap.

— Cred că nu-i o idee prea bună să stai aici la noapte. Dacă se întoarce nenorocitul la noapte?

— Şeriful nu crede că se va întoarce la noapte. O să-mi repar geamurile astăzi. Şi pe urmă, ţi-am explicat, nu vreau ca Luke să stea prea departe de casa lui mai mult decât trebuie.

Garth se încruntă.

— Luke nu a avut nimic împotrivă să doarmă la mine azi-noapte. Şi nici tu, nu-i aşa?

— Nu, îl asigură Erin. Şi îţi sunt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut pentru noi.

Se apropie de el încercând să-l facă să înţeleagă.

— Dar este casa ta, nu a noastră. Asta e. N-am de gând să fug de aici. Nu mai vreau s-o fac încă o dată.

— Ce vrei să spui cu „încă o dată?“

— Vreau să spun că acum ăsta este căminul meu şi nu vreau să fiu ţinută departe de el. Pentru niciun motiv.

— Asta nu-mi place. Nu-mi place deloc.

— Atunci, îmi pare rău pentru tine.

— La naiba, Erin. Ascultă-mă, puteai să fii rănită azi-noapte. Îţi dai seama ce-ar fi însemnat asta pentru mine. Asta e o treabă serioasă. Înţelegi, Erin?

— Ştiu că e serioasă. Ştiu că aş fi putut fi rănită azi-noapte. Şi Luke de asemenea. Dar nu ni s-a întâmplat nimic. Viaţa merge înainte. Şi trebuie s-o trăiesc în felul meu, iubitule.

Garth o privi fix, şocat. Îi spusese „iubitule”. Îi trebui un minut ca să-şi amintească să respire. Ar fi trebuit s-o roage, s-o implore să-i mai spună o dată aşa, dar nu găsea cuvintele. Îi spusese „iubitule”.

Când reuşi în sfârşit să vorbească, vocea lui sună ciudat chiar şi pentru urechile lui.

— Nu vreau să fii rănită. Vreau să te ştiu în siguranţă.

— O să fiu.

— Dacă nu pot sta cu tine tot timpul, atunci vreau să fiu sigur că ştii ce să faci în caz de urgenţă.

— Ştiu să formez 911.

— Nu asta am vrut să spun. Dacă te atacă cineva… vreau să fii pregătită.

Erin clipi din ochi zăpăcită.

— Nu cred că aşa o să se întâmple. Şi dacă se întâmplă, ştiu că o femeie de 1,70 m şi 55 kg nu poate face prea mult…

— Ba da, poate. Poţi să-i scoţi ochii, poţi să-l strângi de gât, poţi să-i smulgi…

Erin îl privi îngrozită.

— Garth!

Simţind că se enervează, Garth se încruntă.

— Poţi să lupţi, Erin. Trebuie să-l răneşti. Şi poţi s-o faci. Doar să nu aibă armă.

— Dacă are armă, ce e de făcut?

— Nimic din ce-ai putea să încerci, oftă el. Erin, e important pentru mine. Aşa că, chiar dacă nu-ţi place, trebuie să-ţi atrag atenţia.

— Dar…

— Te rog.

— O.K., spuse ea nesigură.

Garth îi puse mâinile pe umerii lui.

— Să presupunem că vin după tine. Să presupunem că

vreau să te rănesc.

— Garth…

— Fă-o, Erin.

Respirând din greu, Erin îşi repezi pumnul spre faţa lui. El îi prinse încheietura mâinii atât de repede, încât o lăsă perplexă.

— Poţi s-o faci mai bine decât atât, o stimulă el, iar inima ei începu să bată cu putere.

Erin încercă să-i dea alt pumn, mai tare şi mai repede, dar el tot îi prinse mâna.

— Ce-o să faci acum? întrebă el cu o voce nu prea plăcută. O să ţipi? O să plângi?

Îşi jucase foarte bine rolul de atacator. Lui Erin nu-i plăcea să fie prinsă şi ţinută împotriva voinţei sale. Îi plăcu şi mai puţin când realiză că atacatorul ei nu va fi Garth. Înfuriată la maximum, îl lovi în fluierul piciorului.

Garth se îndoi de durere, dar îşi reveni şi cu o mişcare rapidă îi prinse mâinile la spate, iar corpul lui era atât de strâns lipit de al ei, încât nu avea cum să-l mai lovească. Ea se luptă cu toată puterea să se elibereze.

— La naiba! strigă ea.

— Hai să încercăm din nou. Dar cum îţi spun eu, de data asta. Mai întâi nu încerca să lupţi cu un bărbat. Vei pierde.

— Ăsta e misoginism.

— E realitate, spuse el şi-i prinse pumnul. Ce crezi că-i

poţi face unui bărbat cu pumnul ăsta? îl loveşti în faţă, în piept sau în stomac şi nici măcar nu va simţi nimic.

— Cred că tocmai ţi-am explicat că nu pot face nimic.

— Ei bine, aici greşeşti. Pur şi simplu nu poţi alege metodele tradiţionale.

Erin îl aprobă.

— Perfect. În sfârşit, mă iei în serios, spuse el satisfăcut.

— Întotdeauna te-am luat în serios.

Un zâmbet plin de sine apăru pe buzele lui.

— Vorbim despre asta mai târziu. Acum trece-ţi degetele prin părul meu de cealaltă parte a tâmplelor. Să pară ca şi când ai trece pe lângă mine. Mă urăşti, dar renunţi.

Erin făcu aşa cum îi ceru, trecându-şi degetele prin părul lui aşa cum făcuse de multe ori până atunci. Gustul îi aduse o mulţime de amintiri plăcute.

— Acum pune vârfurile degetelor pe ochii mei. Ezitând, ea le fixă pe pleoapele lui, observându-i genele lungi şi negre. Nu avusese niciodată timp până acum s-o facă. Fuseseră prea ocupaţi cu alte treburi.

— Gândeşte-te la poziţia mâinilor. Trebuie să simţi asta şi să memorezi. Dar dacă s-ar fi întâmplat cu adevărat, ar fi trebuit să împingi degetele în ochii mei şi să apeşi tare. E ca şi cum ai împinge degetele chiar în mijlocul unui pepene.

Stomacul ei se revoltă şi-şi retrase repede mâinile.

— Foarte drăguţ, spuse ea.

Garth o ignoră.

— A treia posibilitate, continuă el, este să-ţi încrucişezi vârfurile degetelor unul peste altul cam aşa.

Îşi ridică mâinile, arătându-i poziţia corectă şi-i aruncă o privire sugestivă.

— Fă şi tu la fel.

Erin se strâmbă, dar o făcu.

— Asta e o modalitate de a lupta cu vampirii?

— Nu chiar. Apasă cu degetele chiar la baza gâtului meu.

— Chiar trebuie?

— Da, vreau să simţi unde trebuie să apeşi. Aşa vei şti ce să faci dacă vei avea nevoie.

Ea făcu o tentativă de a apăsa cu degetele. Gâtul lui.

— Puţin mai jos, spuse el cu o voce calmă, stând foarte liniştit.

Erin îşi corectă poziţia mâinilor.

— Exact acolo trebuie să apeşi. Nimeni nu te poate lovi atâta timp cât nu poate respira.

Garth ar fi vrut s-o ia în braţe şi să-i explice că nu va avea nevoie niciodată să ştie toate astea, dar ceva dinăuntrul lui îi spunea s-o protejeze, chiar dacă nu va putea fi el întotdeauna cel care o va apăra.

— Încă două lucruri, Erin.

— În regulă. Ce urmează?

— Îl apuci de…

Se opri, căutând un termen care să n-o ofenseze.

— Îl apuci de ce are el mai preţios. Ochii ei se măriră, apoi se uită în tavan.

Garth se încruntă.

— Ai auzit ce…

— Da, am auzit. Trebuie să-l apuc de ce are el mai preţios. Vrei să-mi arăţi tehnic?

— Îl apuci strâns şi-l loveşti cu putere.

— Trebuie să practic şi asta cu tine?

— La naiba, nu.

— De ce, nu? întrebă Erin şi se apropie de el. Doar am exersat cu toate celelalte mişcări. De ce nu şi cu asta?

Capitolul 11

Incapabil să-şi dea seama dacă glumeşte sau nu, Garth se schimbă la faţă din cauza schimbării subtile care se produsese cu Erin. Emana o putere feminină care-l excita şi-l speria în acelaşi timp.

— Cred că eşti familiarizată cu anatomia masculină.

Ea aprobă, dar Garth văzu licărul din privirea ei şi înţelese în cele din urmă. Împinsese lucrurile prea mult. Astăzi.

— Ştiam unde-ţi sunt ochii, gâtul, dar tot ai vrut să exersez.

Când ea se mai apropie cu un pas, Garth se simţi prins între nevoia de a o trage în braţele lui şi aceea opusă, de a se da înapoi. Cumva, nu ştia cum, lucrurile îi scăpaseră de sub control.

— Nu e nevoie să simt unde trebuie să lovesc, acolo jos? Nu trebuie să exersez? întrebă ea uitându-se cu subînţeles la partea de jos a corpului lui.

Instinctele primare ale lui Garth ieşiră la suprafaţă, deşi ştia că n-o să-l lovească. Lecţia de autoapărare putea să mai aştepte. Devenea din ce în ce mai încins şi mai curios, cu fiecare secundă care trecea. Oare cât de departe va merge Erin?

— În regulă, iubito. Vrei să exersezi? o întrebă el cu o voce gravă. Aştept.

Erin se apropie de el fără ezitare, ajungând destul de aproape de corpul lui ca să-i simtă inima bătând cu putere. Ultima săptămână fusese pur şi simplu mult prea mult pentru Erin. Prinsă între relaţia ei şerpuitoare cu Garth şi teroarea actualului vandalism, ea se simţi cu nervii la pământ. Emoţiile ei fuseseră zdruncinate atât de tare, încât voia, ba nu, simţea nevoia să lovească pe cineva. Lecţia de autoapărare a lui Garth îi accentuase neputinţa, chiar dacă el încercase să-i dea armele de care avea nevoie. Sentimentele ei de vulnerabilitate, frustrare şi nevoie explodară la fel ca şi conţinutul din cazanul unei vrăjitoare.

Îşi puse mâinile pe coapsa lui şi merse în jos, până aproape de ţintă. Tremurul lui îi dădu putere şi-i prinse penisul în palmă.

El respiră adânc.

— E bine aşa? îl întrebă Erin.

— Da, dar dacă aş fi un atacator ar trebui să apuci mai strâns.

Erin strânse uşor.

— Aşa?

— Da, spuse el cu ochii larg deschişi. Şi ar trebui să tragi tare în jos.

Erin se opri o clipă, gândindu-se ce vulnerabil era Garth acum. Şi o făcuse intenţionat ca şi cum ştiuse ce se petrecea în inima ei. Îi studie faţa încercând să-i citească

sentimentele, dar nu observă decât neliniște.

— Dar nu asta vreau să fac acum, nu-i așa?

— Sper din toată inima că nu, chicoti el.

Eliberându-l își întinse degetele în formă de „V“ și le mișcă în sus pe penisul lui rigid.

— Și dacă aș vrea să fac altceva?

El se lipi de mâna ei.

— E jocul tău, iubito. Tu tragi sforile.

Erin simți că se excită, sânii i se întăriră și strânse din nou în mână penisul lui Garth. Apoi se ridică pe vârfuri și-i șopti, cu gura aproape lipită de a lui:

— N-am știut că Pendleton-Diavolul poate primi ordine.

— Numai de la Erin Lindsey, spuse el, lipindu-și gura de a ei.

Erin îl sărută și o lăsă să conducă. Simți valuri de plăcere în tot corpul. Nu voia să aibă nevoie să respire, nu voia decât să-l sărute tot timpul, lipită de pieptul lui. Îi scăpă un geamăt scurt și începu să tragă de cămașa lui. Îl sărută pe gât, acolo unde se simțea pulsul bătând neregulat, iar degetele descheiară, nerăbdătoare, nasturii cămășii lui.

Își îngropă capul la pieptul lui, mirosindu-i parfumul.

— Întotdeauna mi-a plăcut cum miroși.

— Cum adică?

— Ca un bărbat, murmură ea, mângâindu-i cu limba

sfârcul întunecat.

— Erin, şopti el cu o voce îngroşată. Lasă-mă să te ating!

— Nu încă.

Erin ştia că odată ce el ar fi atins-o, s-ar fi predat imediat. Voia să mai savureze puţin rolul ei de cuceritoare.

Degetele ei găsiră fermoarul blugilor lui, pe care îl desfăcu în grabă. Garth gemu. Penisul lui era mare şi întărit în mâinile ei şi Erin simţi excitarea cuprinzându-i toate locurile secrete ale corpului, simţi sângele cum îi fierbe în vene şi realiză că ajunsese la capătul puterilor. Mâinile începură să-i tremure şi scăpă un sunet ciudat, jumătate geamăt, jumătate râs.

— Ar trebui să mă înveţi tehnica asta încă o dată.

— Dumnezeule, Erin. Lasă-mă să te ating sau înnebunesc. Erin se aplecă şi limba ei atinse uşor penisul lui excitat la maximum. Garth se stăpâni cu greu să nu ejaculeze.

— E bine aşa? întrebă ea, gâfâind.

— Dacă o s-o faci mai bine şi mai multă vreme, o să-mi dau sufletul. Vreau să te ating, iubito.

Ea îl privi cu atâta pasiune, încât Garth îşi simţi picioarele ca gelatina.

— Bine. Nu vreau decât să-ţi fac plăcere, Garth. Vreau să ştii ce însemni pentru mine... indiferent ce s-ar întâmpla.

El o ridică, aşa încât să-i poată săruta chipul, atât de preţios pentru el.

— Nimic n-o să se întâmple. N-o să las eu să se întâmple, spuse el, încărcând să-i scoată hainele. Îţi jur asta, Erin, pentru că vreau să am grijă de tine.

Mâinile îi trecură peste corpul ei încins ca un vânt de primăvară.

— Vreau să te iubesc… Vreau să mă căsătoresc cu tine.

La început, Erin crezu că n-a auzit bine. Emoţiile ei trecură de la extaz la vinovăţie. Garth o sărută cu pasiune, iar ea îi răspunse la fiecare şoaptă, la fiecare sărut şi la fiecare atingere. Le păstra pe toate în amintire şi, cumva, simţi că, puţin câte puţin, moare pe dinăuntru.

Mai târziu, Erin îl sună pe avocatul ei din Denver. El o compătimi pentru situaţia în care se afla, îi promise că-i va acorda şerifului Blackwell tot sprijinul şi-i aminti lui Erin că-i va trimite un cec de la una dintre investiţiile tatălui ei.

Îngrijorată închise telefonul şi-l privi pe omul care-i repara geamurile şi se gândi cine ar fi putut să-i facă toate astea. Se întrebă dacă ar putea fi unul dintre foştii asociaţi ai tatălui ei. Şi numai Dumnezeu şi cu ea ştiau câte telefoane de ameninţare primise după moartea acestuia. Erin îşi dăduse seama cu mult timp în urmă că nu toate afacerile lui fuseseră rezolvate, ceea ce îi adusese şi mai

multe regrete cât timp fusese însărcinată. Cum telefoanele de amenințare continuaseră, ea își schimbase numele și se mutase în casa pentru femeile însărcinate, necăsătorite. Pe urmă, când Luke a mai crescut, prietenii lui au început să-l întrebe unde era tatăl lui. Asta a lovit-o pe Erin și a știut că era timpul pentru un nou început. Hotărârea a fost luată în momentul în care avocatul ei a informat-o că unul dintre terenurile concesionate de tatăl ei îi putea fi dat înapoi. Acest teren era chiar ferma de cai din Tennessee, cea unde stătea acum.

Încă nu descoperise cum se apropiase atât de mult de Garth Pendleton. Această coincidență, sau accident al sorții, era de neexplicat pentru ea.

— Dacă te simți atât de nefericită aici ai putea să te muți la mine.

Vocea lui Garth rupse tăcerea și o readuse la realitate.

— Nu sunt nefericită, spuse ea. Doar că mă gândesc la ceva.

— Dar arăți nefericită, observă el întinzându-i un pachet de scrisori. Le-am găsit în cutia poștală.

— Mulțumesc.

O tăcere grea se lăsă între ei. Erin îi simți privirea întrebătoare. Dacă ar fi fost altcineva, atunci poate că ar fi avut o șansă să aibă o legătură care să dureze. Dar chiar dacă își schimbase numele, tot nu putea să schimbe faptul

că era fiica celui pe care îl omorâse Garth. Dacă el ar fi aflat vreodată, nici nu s-ar mai fi uitat la ea. Erin era sigură de asta. Îşi muşcă buzele ca să nu ţipe, simţind durerea care trecu prin inima ei. Îl iubea, dar nu putea să-l aibă pentru totdeauna. Dar nici nu putea să-l alunge. El trebuia să plece singur, pentru că ea nu va avea niciodată curajul să-i spună aşa ceva.

Îşi concentră atenţia pe teancul de scrisori şi extrase dintre ele cecul trimis de avocat.

— Uite-l, mormăi ea, punând restul scrisorilor pe bufet.

Într-un sfârşit se uită la Garth şi-i întrebă:

— Cafea?

— Da. Şi o discuţie fără ascunzişuri. Vreau să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Dar ştii deja ce s-a întâmplat. Nişte tipi au tras câteva împuşcături, au ţipat şi s-au cărat. Iar şeriful spune că gloanţele provin de la o puşcă de vânătoare.

— Atunci ar putea fi şi un copil, gândi el cu voce tare. A vorbit Blackwell cu tinerii aceia doi care lucrează pentru tine? Ei ar putea şti ceva.

— Sunt sigură că Blackwell e un om deştept. O să afle el ceva şi mă va ajuta să ies din situaţia asta.

— Oricine te poate ajuta acum, spuse el evaziv şi întoarse capul într-o parte.

— Garth… Ştii ce ţi-a spus şeriful.

— Spune-mi Erin, ar putea fi cineva din trecutul tău?

— N-am niciun motiv să cred asta. Şi pe urmă, Blackwell va cerceta toate posibilităţile. Nu trebuie să-ţi faci griji.

— Iubito, până când tipul care ţi-a făcut asta nu va sta după gratii, nu voi fi liniştit. Şi dacă ai şi cea mai mică bănuială că trecutul tău ar putea avea vreo legătură, ar fi mai bine să-mi spui acum.

Erin se întoarse şi goli ceaşca de cafea în chiuvetă.

Deodată, Garth apăru în spatele ei şi o întoarse cu faţa la el.

— Am vorbit serios când ţi-am spus că vreau să te apăr. Eu nu mă joc cu vorbele.

Ea se luptă cu dorinţa de a-i povesti tot, dar până la urmă altceva îi ieşi din gură.

— Înseamnă foarte mult pentru mine, dar vreau să se ocupe şeriful de asta.

— Nu pot să-ţi promit nimic, Erin.

Ea îi luă mâna şi o duse la buze.

— Dă-i doar câteva zile. Te rog…

— O să vedem, spuse el sceptic… A, să nu uit. Carly ne-a luat bilete pentru balul de binefacere care se organizează peste două săptămâni. Ştii, pentru fundaţia „Copiii care şi-au pierdut un părinte”. Bineînţeles va fi cină şi dans. Eşti de acord?

— Cu cina da, cu dansul nu.

— De ce? Credeam că te-am vindecat săptămâna trecută de frica de dans.

Erin zâmbi când îşi aminti.

— Eram numai noi doi atunci. Şi, pe urmă, mi-ar lua foarte mult timp ca să le explic doamnelor de acolo concepţia ta pentru dans.

— Nu vrei să fii văzută cu Pendleton-Diavolul, nu-i aşa?

— Nu e vorba despre asta. Dar ideea de a dansa în public îmi dă fiori.

— Dacă spui tu…

— Garth, ce aş putea spune ca să te conving?

— Nimic. Şi oricum nu voiam să mă duc acolo.

— Dar mi-ar plăcea să merg. Nu putem să mâncăm acolo şi să dansăm acasă?

— În regulă. Putem să dansăm şi aici.

Uneori era dificil să-i citeşti pe Garth, se gândi ea. Era atât de complex. Ori de câte ori o parte a personalităţii lui se ascundea, apărea alta necunoscută. Nu ştia nici jumătate din ce se petrecea în interiorul lui.

— Cred că nu înţelegi cât de important eşti pentru mine, spuse ea zâmbind. N-ai nici cea mai vagă idee despre asta, nu-i aşa?

— E prea devreme pentru asta, iubito, zise el mângâind-o pe păr.

Îşi dădu seama că nu asta voia să audă Erin. Dar el

încă se mai gândea la dimineaţa care trecuse, când îi spusese că vrea ca ei să se căsătorească. Singurul ei răspuns fusese un oftat lung.

— Dar te iubesc, spuse ea moale.

Garth se uită la ea surprins.

— Te iubesc cu adevărat. Îmi pare rău dacă te deranjează, dar am vrut să ştii. Eu…

— Domnişoară Lindsey, am reparat ferestrele. Vocea muncitorului îi întrerupse, dar Garth nu-şi putea desprinde privirea de pe Erin nici dacă ar fi vrut.

— După cum vezi, am cronometrat groaznic ce voiam să-ţi spun.

Garth dădu din cap. Cronometrarea ei era groaznică. Oricând ar fi vrut să-i spună „te iubesc”, era perfect pentru el. Se pregăti s-o asigure de asta, dar ea ridică mâna şi-l opri.

— Nu, nu spune nimic, gândeşte-te doar la ce ţi-am spus. Şi o să discutăm mai târziu… dacă vrei, zise ea nesigură. Acum trebuie să semnez nişte hârtii şi oricum e timpul să-l iau pe Luke de la şcoală.

Garth rămase acolo, gândindu-se la ce-i spusese Erin. Îl cuprinse o euforie pe care n-o mai simţise niciodată. Îl iubea. Erin îl iubea. Începu să se învârtă prin cameră, făcând planuri de viitor. Dacă-l iubea, atunci se puteau căsători. Destul de curând, se gândi el. Puse pe masă ceaşca de cafea, scutură din cap, uimit că Erin ar putea să-

i aparţină. Era absolut incredibil. Un vis pe care nu îndrăznise niciodată să-l aibă devenise realitate. Se aşează lângă dulap şi lovi neatent vraful de scrisori. Una dintre ele îi atrase atenţia. Era de la biroul unor avocat din Denver. Vederea numelui îl făcu să i se întoarcă stomacul pe dos. Unul dintre numele de pe scrisoare i se părea cunoscut. Rareori uita ceva. Era ceva cu numele acestui avocat. Se încruntă, amintindu-şi brusc de o întâmplare. Acum şapte ani, într-un bar, tipul se lăudase cu ceva. Putea să audă şi acum vocea lui. În afară de faptul că îi plăcea să bea cam multă bere şi că purta haine demodate, tipul era singur. Garth ştia asta şi înţelesese întotdeauna singurătatea. Îşi aminti că omul spusese ceva despre avocatul lui: „A terminat Harvard. Da, Harrington e tăios ca un cuţit. Dacă ai vreodată nevoie de un avocat…”

Tom Calloway. Numele bărbatului ţâşni din memoria lui ca un pumn în faţă. Împinse scrisorile departe de el, ca şi cum prin acest gest ar fi putut şterge efectul numelui asupra lui.

Sfârşise prin a avea nevoie de un avocat, dar nu se dusese la Harrington, nici măcar n-ar fi putut să-l întrebe ceva, odată ce-l omorâse pe Calloway.

Garth închise ochii. Oare de ce primea Erin scrisori tocmai de la acest avocat? Locuise ea în Denver? Avea vreo legătură cu… Nu. Erin nu ştia absolut nimic despre ce se întâmplase în Denver. Cu excepţia lui John Blackwell,

nimeni din Beulah County nu ştia asta. Nici fraţii, nici sora lui. Şi Dumnezeu să-l ajute dacă Erin va afla asta vreodată.

Totuşi scrisoarea îl deranjă, amintindu-i de nişte întrebări la care Erin nu-i răspunsese. Şi dacă ea nu-i dăduse răspunsurile, atunci trebuia să le afle singur.

Uşa din faţă se deschise brusc şi Luke intră în casă, strigându-l pe Garth. Se pregăti pentru un lung comentariu asupra descoperirilor pe care le făcuse Luke azi.

Garth fixă telefonul. Într-un fel ar viola intimitatea lui Erin dacă l-ar suna pe Harrington. Dar dacă avocatul l-ar putea ajuta să-l descopere pe autorul împuşcăturilor, n-ar trebui să-şi încerce norocul?

Deşi îi respecta lui Erin dreptul la intimitate, îşi dori ca ea să aibă destulă încredere în el ca să nu se ascundă prea mult. Şi totuşi, Erin a lui părea să se ascundă de el. Doamne, ce să facă? Nu putea risca siguranţa lui Luke şi a lui Erin din cauza indeciziei lui.

Garth formă numărul şi aşteptă.

— Harrington, Fitzgerald & Simmons, răspunse, în cele din urmă, o voce.

— Sunt din Beulah County în legătură cu Erin Lindsey. Aş vrea să vorbesc cu domnul Harrington.

— Ah, trebuie să fiţi şeriful Blackwell. Domnul Harrington mi-a lăsat nişte documente pentru dumneavoastră.

Garth încercă să-l întrerupă, dar nu mai avu timp.

— Aha… iată-le. Omul care a concesionat proprietatea înainte ca domnişoara Lindsey să ia reşedinţa este Walter Terry. Are un fiu de şaisprezece ani pe nume Randall. Conform ultimului raport, soţia lui a murit. Domnul Harrington a notat aici că Terry a fost foarte dezamăgit când concesiunea nu i-a mai fost înnoită.

— Aveţi, cumva, adresa lor?

Omul i-o dădu, numind oraşul Danville.

— E doar la câteva ţinuturi de aici, murmură el.

— Sper să vă folosească informaţiile. Ne pare rău că nu avem mai multe. Cred că domnul Harrington v-a spus că n-am mai primit niciun telefon de la asociaţii tatălui lui Erin în ultimii doi ani.

Garth se încruntă.

— Am înţeles că tatăl ei a murit.

— Da… Domnul Calloway a murit, e adevărat, dar, după cum ştiţi, unii dintre asociaţi au urmărit-o pe domnişoara Calloway, adică Lindsey, după moartea lui. Sunt sigur că ăsta e unul dintre motivele pentru care ea…

Garth nu mai auzi restul frazei. Mâinile începură să-i tremure necontrolat.

Erin Calloway!!!

Camera începu să se învârtească…

— Domnule Blackwell… Domnule Blackwelt, mai sunteţi acolo?

Vocea penetră cu greu ceaţa deasă din jurul lui. Se forţă să ia o gură de aer.

— Mulţumesc pentru informaţie, spuse el.

Puse receptorul jos şi gândul i se îndreptă, ca întotdeauna, către Erin. Închise ochii strâns şi gemu ca un animal rănit. Niciodată nu simţise o astfel de durere. Niciodată! Doamne, de ce se îndrăgostise tocmai de ea? Dintre toate femeile, de ce tocmai ea?

„Ai fost un prost”, strigară diavolii din el. „Un prost!“ Se blestemă din nou pentru stupizenia lui şi apoi, într-un acces de furie şi de durere, smulse telefonul din priză şi dădu cu el de pământ.

Capitolul 12

Erin nu mai auzise nimic de la el timp de trei zile. Aruncă o privire la cerul înnorat şi o duse pe Rapunzel în grajd.

Seara trecută ridicase receptorul ca să-l sune pe Garth, dar reticenţa învinse şi închise înainte ca el să răspundă.

În aer plutea un miros de cai şi de ploaie şi Rapunzel necheza uşor, împingând-o cu botul.

Erin zâmbi, în ciuda nefericirii care se vedea pe chipul ei.

— Vrei să alergi, nu-i aşa? spuse ea, mângâind iapa. Poate mâine. Nu ai voie să stai în ploaia rece.

Vântul începuse să bată chiar când Erin adusese iepele de la păşune. Acum, stropii cădeau cu zgomot pe acoperişul grajdului şi era exact genul de ploaie care te udă până la piele şi care o făcea să se simtă bătrână.

Uşa grajdului se izbi de perete şi în prag apăru Garth. Era îmbrăcat în blugi, ca de obicei, şi cu jachetă de piele neagră, dar Erin sesiză ceva diferit la el. Nu era vorba de starea lui de vigilenţă, pentru că el era întotdeauna aşa. Nu era nici expresia lui dură, pentru că el foarte rar zâmbea. Îi întâlni privirea şi inima ei aproape că se opri. Asta era. Ochii lui aveau o strălucire ciudată. Era teamă şi tristeţe.

În loc de căldura pe care se aşteptase s-o citească pe faţa lui, găsi o răceală de gheaţă.

— Eşti ud până la piele, spuse ea într-un târziu. Cred că ai îngheţat. Să-ţi aduc o umbrelă, continuă ea şi se duse spre cămăruţa în care ţinea umbrelele. Putem să mergem în casă şi. O să-ţi fac nişte…

Garth îi puse mâinile pe umeri şi o întoarse cu faţa spre el, amuţind-o.

— Blackwell l-a arestat pe cel care ţi-a distrus geamurile.

— Cine e?

Privirea lui trecu pe lângă ea.

— Un tânăr… Randy Terry. Tatăl lui concesionase ferma înainte să vii tu aici. Au avut numai ghinion până acum şi Randy a vrut să dea vina pe cineva. Şi pentru că tu ai venit aici, te-a ales pe tine.

N-ar fi bănuit niciodată asta. Îşi trecu degetele prin păr surprinsă.

— N-am ştiut niciodată prea multe despre chiriaşii mei, spuse ea. Avocatul meu se ocupă de asta.

Erin se uită întrebătoare la Garth.

— Ce facem acum?

— Trebuie să te hotărăşti dacă îl denunţi sau nu.

— E tânăr… spuse ea, încruntându-se.

Garth clătină din cap.

— Erin, nu trebuie să te hotărăşti acum.

— Cred că ai dreptate.

El o privi încordat.

— Erin… trebuie să stăm de vorbă, spuse el cu mai multă emoţie decât ar fi vrut.

Erin îşi muşcă buzele. Era timpul să plătească pentru dragostea ei. Se întrebă cât de mult ştia Garth.

— În regulă, zise ea. Doar să-mi iau umbrela şi…

— Nu. Nu aici. Mergem la mine acasă.

— Dar Luke se întoarce curând şi eu nu pot să nu…

— Carly îl aşteptă în casă. Russ e plecat din oraş, aşa că va sta cu el toată noaptea.

— Toată noaptea! Dar nu pot să fac asta. Lui Luke nu-i…

— Luke o cunoaşte pe Carly şi se simte bine cu ea. Nu trebuie decât să suni la şcoală şi să-l anunţi. Carly va avea grijă de el. Şi de când l-au prins pe Randy, nu mai ai de ce să te temi.

Erin scutură din nou din cap, simţind cum şansele de a scăpa de discuţia cu Garth se năruiau una câte una.

— Garth, nu ştiu ce să zic…

— Nu poţi să zici nimic decât da, Erin, pentru că nu accept un refuz. Trebuie să vorbim şi probabil ne va lua toată noaptea.

Garth fierbea pe dinăuntru şi, chiar dacă Erin ştia că el n-ar fi rănit-o niciodată, totuşi o speria. Cât de mult ştia din adevăr? Cât de mult? Nu voia să meargă cu el, nu voia

să-i răspundă la întrebările acuzatoare. Dacă nu i-ar fi păsat de el l-ar fi refuzat. Dar îl iubea şi dacă el dorea să stea de vorbă, atunci o făcea şi pe asta.

— Bine, acceptă ea cu o voce slabă. O să merg. Îi luă câteva minute să-l sune pe Luke şi să-i spună despre Carly, după care amândoi se îndreptară spre cabana lui Garth.

Au parcurs drumul în linişte şi Erin se pregăti pentru ce avea să urmeze…

Când Garth opri, deschise imediat uşa şi coborî din maşină, încercând să scape de tensiune măcar pentru o clipă. Intră în casă şi imediat amintirile îi străbătură mintea, una după alta.

— De când ştii?

Vocea lui era dură ca oţelul şi amintirile dispăruseră ca şi cum nici n-ar fi existat. Erin închise ochii şi respiră adânc. Înţelesese foarte bine ce o întrebase. Nu avea nevoie de explicaţii suplimentare.

— Din prima noapte când ai venit la mine. Am ştiut de când ţi-am aflat numele.

— Ai ştiut tot timpul şi nu mi-ai spus nimic?

— Vrei explicaţii? Vrei să-ţi spun ce rost a avut? Niciunul. Şi n-o să aibă niciodată. Am simţit ceva pentru tine chiar de la început, am crezut în acel ceva şi mai ales în tine. Dar tu nu accepţi un refuz. Ai tot continuat să te ţii după mine.

— Poate m-aş fi oprit dacă mi-ai fi spus cine eşti cu

adevărat, domnişoară Calloway.

— Numele meu nu este Calloway. Vrei să-ţi arăt actele?

— Tot ce vreau să ştiu este când aveai de gând să-mi spui?

— Niciodată.

— Niciodată?

— Ştiam că o să afli la un moment dat. Cum aş fi putut să te avertizez? După ce am făcut dragoste, crezi că aş fi putut să-ţi spun: „O, apropo, Garth, aş fi vrut să nu-l calc pe nervi pe tatăl meu. Atunci, poate el nu ţi-ar fi omorât şeful şi nu te-ar fi împuşcat şi pe tine. Şi atunci, poate nici tu n-ai fi fost nevoit să-l omori?”

— Stai puţin. Am discutat despre asta. Doar nu te învinuieşti din nou pentru moartea tatălui tău, nu-i aşa?

Tăcerea ei spuse totul. Garth o privi, mişcările ei rigide şi vocea tremurătoare tăindu-i din furie.

— Eşti nebună.

— Nu sunt nebună. Dar tu nu l-ai văzut când i-am spus că sunt însărcinată. N-a mai vorbit cu mine. Nici măcar nu s-a mai uitat la mine. Pentru el a fost ca şi când aş fi murit… şi cred că ar fi fost mai fericit dacă se întâmpla aşa.

— La naiba, spuse el emoţionat.

Teoretic ştiu că nu e vina mea. Dar de fie care dată când mă gândesc la asta, îmi amintesc ce l-a făcut să-şi

piardă controlul.

— Opreşte-te, Erin. Tu nu puteai să-l controlezi pe tatăl tău. El era adult şi lua singur deciziile. Nimeni nu l-a împins afară din casă cu o puşcă în mână. Nimeni, spuse el respirând adânc. Tom Calloway a plecat singur, nu tu l-ai împins să facă asta.

— Ai dreptate, spuse ea apăsându-şi fruntea cu degetele. Ştiu că ai dreptate şi câteodată simt că mi-am găsit liniştea sufletească. Dar, alteori, sentimentele mele nu se iau după ce spune raţiunea.

— Atunci va trebui să mai încerci. Tatăl tău era la pământ. Asociaţii lui erau nişte escroci. El obişnuia să bea cam mult şi te-a lăsat baltă încetul cu încetul.

— Totul a început când a murit mama. Se pare că nu-şi mai găsea locul fără ea.

— Ştiu ce vrei să spui. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu tatăl meu.

— Da, mi-aduc aminte, oftă ea. Îmi pare rău că tata a tras în tine, Garth! Îmi pare aşa de rău!

— Erin, şopti el şi o trase lângă el, frustrat şi confuz.

Nu asta avusese de gând. Încă mai era furios şi încă mai voia răspunsuri.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu ştiu. La început am încercat să-l protejez pe Luke. După aceea am început să am nişte sentimente speciale pentru tine. Ai făcut ca totul să fie uşor de uitat…

Se uită în tavan, ca şi cum ar fi aşteptat ajutor din cer.

— Şi numai Dumnezeu ştie, continuă ea, cât am vrut să uit. Am vrut ca toate astea să rămână în trecut. Şi apoi… se părea că tot ce-mi doream erai tu.

Inima lui se opri. Nu mai avea ce să spună şi nici nu putea să gândească. Erin îi mărturisise exact ce voia să audă de la ea, dar, într-un fel, faptul că ea nu-i spusese despre tatăl ei, îi lua mult din această plăcere. Simţi o tristeţe insuportabilă.

— De ce nu mi-ai spus măcar săptămâna asta?

Privirea ei se întunecă.

— Pentru că n-am vrut să se termine totul între noi. Nu încă. Mi-a fost frică, zise ea uitându-se la el şi muşcându-şi buzele, şi încă îmi este.

Garth simţi cum se ridică un zid între ei pentru că el n-o putea ajuta. Cine ştie ce se va întâmpla între ei? Cine ştie dacă vor fi în stare să depăşească această problemă? Se retrase în el şi fizic şi emoţional.

— Avem toată noaptea la dispoziţie. O să fac focul.

Ea scutură din cap dezamăgită şi Garth simţi exact acelaşi lucru. Nu voia s-o piardă, dar cum putea s-o păstreze?

— De ce a cumpărat tatăl meu o fermă de cai aşa de aproape de tine?

— Stăteam de vorbă într-o zi şi tatăl tău mi-a spus că vrea să cumpere nişte proprietăţi. Eu i-am spus despre

Silver Creek. Nu mi-a răspuns nimic atunci. Şi nici n-am ştiut că a cumpărat-o până hu am văzut în ziar… Mda… Mai ai şi alte întrebări?

Cum a fost cu rana ta?

— Am pierdut mult sânge şi a trebuit să stau o noapte în spital. N-am fost niciodată acuzat de crimă. Ţi-ai fi dorit să mă aresteze şi să mă închidă?

— Nu. Am fost prea stupefiată de ceea ce se întâmplase. Mă simţeam prea vinovată. Şi nu m-a ajutat nimeni cu înmormântarea, decât avocatul. Apoi a trebuit să iau o hotărâre în legătură cu copilul.

— Te-ai gândit vreodată la avort?

— Zece secunde, da, m-am gândit. Dar n-am putut s-o fac. M-am gândit să-l dau spre adopţiune, dar, când l-am simţit mişcându-se, n-am mai avut de ales. Cel mai mult am avut nevoie de o casă. Nu împlinisem încă optsprezece ani, aşa că a trebuit să mă duc într-o casă pentru mamele necăsătorite până când am născut. Cu banii n-am avut probleme, doar că nu aveam pe nimeni, până când ai apărut tu. Şi tu nici măcar nu mai suporţi să te uiţi la mine.

Privirea lui se întoarse la ea şi Erin văzu licărul de emoţie apărând şi dispărând, îi simţi ezitarea şi se gândi să-l implore.

— La ce te gândeşti când te uiţi la mine, Garth?

El nu-i răspunse şi Erin se simţi cuprinsă de disperare

şi de îndrăzneală în acelaşi timp. Ce mai avea de pierdut?

— Îţi mai aminteşti când am fost aici ultima oară? Când te uiţi la mine îţi aminteşti cum am făcut dragoste şi cât de mult te-am dorit? Te gândeşti cât de mult te iubesc?

El tot nu-i răspunse, iar ea începu să tremure şi vocea i se frânse.

— Nu poţi să mă mai doreşti dacă te tot gândeşti cine a fost tatăl…

— Lua-te-ar naiba, Erin!

În acel moment Garth îşi dorea ca Erin să fi fost altcineva. Pentru el conta că era fiica lui Tom Calloway. Nu-i plăcea să admită asta. Nu era adevărat. Se temea că la un moment dat Erin l-ar fi privit cu repulsie.

Instinctul îi spunea să renunţe, dar sentimentele pentru ea erau mult mai puternice. O luă în braţe şi o strânse aşa de tare, încât ea abia mai putea respira.

— Nu e vorba că nu te vreau. Niciodată nu s-a pus problema asta, pentru că întotdeauna te-am dorit şi încă te mai doresc.

Erin îndură cu stoicism ostilitatea din privirea lui. Orice ar fi fost mai bine decât distanţa care-i separa acum.

— Nu ştiu dacă o să putem trece peste toate în noaptea asta. Nu ştiu ce vrei de la mine. Îmi doresc doar să…

Se opri şi se uită în jos, simţindu-se stupidă.

— Să ce?

— Îmi doresc să fiu cea de care ai tu nevoie, măcar în noaptea asta. Îmi doresc să-ţi pot alunga furia şi să-ţi schimb dezamăgirea în speranţă. Aş vrea să-ţi iau durerea şi să te vindec.

Garth închise ochii. Cuvintele ei îl atinseseră drept în inimă. Părea că simte, că ştie ce simte fără ca el să spună un singur cuvânt.

— Nu ştiu ce va fi mâine. Dar am nevoie de tot ce-mi poţi da în noaptea asta.

— Ai nevoie de tot ce îţi pot da? Atunci îţi voi da tot ce am.

Erin îl sărută până când rămaseră amândoi fără suflare.

Îl întinse pe pat şi-l dezbrăcă cu grijă, sărutându-i fiecare bucăţică din corp pe care o dezvelea. Buzele ei dulci îi torturau pieptul, apoi coborâră mai jos, între pulpe.

— Erin, şopti el, nemaiputând suporta. Erin…

Gura ei înăbuşi restul cuvintelor într-un sărut care-l lăsă fără suflare, în timp ce-i imobiliza sexul întărit între picioare şi, cu o încetineală chinuitoare pentru el, aluneca în interiorul ei umed şi strâmt. Senzaţii fierbinţi începură să urce în el, răspândindu-se prin corp până când vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare începură să pulseze în năvala sângelui. Când se apropie orgasmul, Garth simţi că i se taie respiraţia şi inima înceta să-i mai bată. Erin îi găsise în noaptea aceea toate părţile ascunse ale corpului

şi ale sufletului, acolo unde îşi ascunsese dezamăgirile, rănile şi durerea, iar tandreţea ei reuşise aproape să-l vindece. Ar fi trebuit să se liniştească, dar – destul de ciudat – compasiunea ei îi trezise şi mai mult foamea pentru ea

— Încă o dată, murmură el, lipind-o de el.

— Da, spuse şi ea, arcuindu-se către el.

Pentru Erin noaptea aceea se transformase într-o adevărată orgie de seducţie şi îmbrăţişări pasionale.

Îşi folosi toate resursele, încercând să fie femeia de care avea nevoie Garth, încercând să doboare zidul dintre ei şi să-i ofere ceva care să dureze mai mult decât o noapte, în unele clipe se simţea protector faţă de el având o grijă aproape maternă. Alteori nu era decât pasiune pură, erau bărbatul şi femeia lui…

La un moment dat, adormiră epuizaţi, iar când se lumină de ziuă, Garth se trezi primul şi o mai posedă o dată.

— Garth, şopti ea. Dragostea mea…

— Spune încă o dată, Erin.

Nota rugătoare din vocea lui o emoţlonă şi ea îngână cele două cuvinte de mai multe ori, până când glasul ei deveni o şoaptă răguşită.

Noaptea trecuse fără consecinţe pentru amândoi. Erin îşi dădu seama că nici măcar nu-şi amintise să folosească un contraceptiv. Nu era chiar grozav, se gândi ea, pentru

cineva care avusese experienţa unei case pentru mamele necăsătorite. Spera doar ca acolo sus, cineva să aibă grijă de ea de data asta.

Ceea ce o speria cel mai tare era vulnerabilitatea pe care o simţea. Noaptea trecută fusese pentru ea mai mult decât sex. I se dăruise lui Garth şi, dacă el ar da înapoi acum, ar lăsa-o cu un gol pe care nimeni n-ar putea să-l umple.

Se îmbrăcă şi se duse spre bucătărie, de unde venea un miros de cafea proaspătă. Îşi turnă cafea într-o ceaşcă şi îşi puse o linguriţă de zahăr.

— O să te duc acasă după ce termini, spuse Garth din spatele ei. Erin îngheţă.

— Atunci… asta a fost tot?

O tăcere lungă urmă, prea lungă pentru nervii ei întinşi la limită.

— Spune-mi, zise ea, întorcându-se spre el. Noaptea trecută n-a însemnat nimic pentru tine? Totul s-a terminat între noi?

Erin putea spune că Garth nu arăta bine. Avea ochii roşii, iar gura îi era ca o dungă subţire şi, pentru prima oară în viaţă, părea că nu ştie cum să-şi folosească mâinile.

— E prea devreme, Erin. Am vrut ca lucrurile să fie altfel cu tine. Am vrut ca tu să n-ai nicio legătură cu trecutul meu urât. Cred că am vrut prea mult.

— Şi dacă eu am nevoie de tine, indiferent de trecutul tău? Dacă te iubesc atât de mult, încât nu există destule cuvinte ca să mă pot exprima?

— Nu ştiu, spuse el, trecându-şi mâna peste faţă.

Erin simţi un nod în gât şi începu să plângă.

— Este din cauza mea? Pentru că sunt fiica lui Tom Calloway? Pentru că de fiecare. Dată când mă priveşti, te gândeşti la el?

Garth privi într-o parte şi îşi dădu seama că presimţirile ei cele mai negre se adeveriseră. Se apropie de ea şi-i puse mâinile pe umeri.

— Ce mi-ai dat tu noaptea trecută nu mi-a oferit nimeni până acum. Nici nu ştiu ce să spun.

— Ce-ar fi să spui „te iubesc”? şopti ea.

— Te iubesc! zise el serios.

— Atunci putem să…

El scutură din cap şi inima ei se opri.

— Nu pot… nu pot să trăiesc aşa. Să mă uit la tine şi să ştiu că nu pot schimba ce s-a întâmplat. Mi-aş petrece fiecare minut întrebându-mă dacă nu te vei trezi odată privind adevărul în faţă şi uitându-te la mine cu ură în loc de dragoste.

Erin ştia ce vrea să spună. Şi mai ştia că nu va fi în stare să-i schimbe hotărârea.

Ar fi vrut să-şi astupe urechile ca să nu mai audă şi să închidă ochii ca să nu mai vadă ceea ce se citea pe faţa lui.

Ar fi vrut să ţipe, dar expresia de neajutorare din ochii lui o făcu să sufere în tăcere.

— Îmi pare rău, Erin. Pur şi simplu, nu mai pot fi cu tine.

Durerea aproape o doborî pe Erin şi-i scăpă un suspin.

— Erin, te rog…

Clătinându-se, ea scutură din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui să nu plâng, spuse ea suspinând din nou. Să nu îndrăzneşti, iar dacă te deranjează, îmi pare rău pentru tine. Mă doare prea tare ca să mă pot abţine să nu plâng.

Se întoarse şi plecă, trântind uşa.

Capitolul 13

Nu voia să fie aici.

În mod normal lui Garth îi plăcea să se distreze, dar, în starea în care era, locul lui nu se găsea între nişte oameni gălăgioşi care sărbătoresc Ziua Recunoştinţei. Dacă nu putea să fie cu Erin, atunci trebuia să se afle acasă în compania unei sticle de Jack Daniel’s. Trecuseră zece zile de la noaptea aceea şi Garth se înjurase deja în toate felurile pentru prostia pe care o făcuse lăsând-o pe Erin să plece. Ar fi trebuit să ia ce-i oferise ea, să-i pună verigheta pe deget şi s-o lase însărcinată, aşa încât să nu mai poată pleca de lângă el niciodată. Se simţea ca şi când cineva i-ar fi trecut inima prin tocător şi dependenta de Erin îl îngrozea.

Zilele care trecuseră îl făcuseră să privească lucrurile din altă perspectivă. Poate că vorbise serios când îi spusese că-l iubeşte. Se gândi ce ticălos nenorocit fusese ca să-i declare că nu poate fi cu ea, rănind-o atât de tare. Acum îi lipsea zâmbetul ei atât de mult, încât şi-ar fi dat şi viaţa numai pentru un surâs de-al ei. Îl durea prea tare şi nu mai putea să suporte situaţia. Diseară o să încerce să găsească o modalitate de a-i spune lui Erin ce simţea. Şi pe urmă o să sune la o florărie şi o să comande un buchet mare de crini pentru că ştia că-i plac foarte mult. O să se ducă la ea chiar mâine. Sora lui, Carly, aproape îl obligase

să vină aici pentru a-i distrage atenţia de la gândurile negre. Şi acum tot ce făcea el era să privească fix fiecare blondă, sperând că poate era Erin.

Russ Bradford îl întrerupse din visare.

— Puiul nu e rău…

Garth se zgâi în farfuria sa şi apoi se uită la cumnatul lui.

— Cred că nu mi-e foame.

— Hm… mormăi Russ, aranjându-şi nodul de la cravată.

Garth privi cu coada ochiului spre femeile care se întorceau de la toaletă. Observă cum Sara Kingston îi aruncă o privire fratelui său, Daniel.

— Crezi că fratele tău o să se hotărască vreodată în privinţa Sarei? murmură Russ.

— Face ce vrea cu timpul lui.

— Sper să nu aştepte mai mult de doi ani.

Unul dintre lucrurile pe care le aprecia la Russ era abilitatea lui de a-i smulge un zâmbet chiar şi în momentele cele mai dificile ale vieţii lui.

— Nu ştiu, dar, lăsându-l pe Daniel… Văd că tu n-o duci prea rău, judecând după semnul acela roşu pe care gulerul tău nu-l ascunde deloc.

— E de la soră-ta, chicoti Russ. O să mă omoare într-o zi, spuse el satisfăcut. Dar ce mod plăcut de a muri!

Garth se simţi un pic invidios observând dragostea

care îi unea pe Russ şi pe Carly.

— Carly spunea că vii cu Erin Lindsey în seara asta, continuă Russ.

Garth înţepeni.

— Da, dar n-a mers.

Russ scutură din cap, cu înţelegere.

— Mai bine te-ai gândi ce poţi face ca să meargă. E foarte uşor să încerci. Bineînţeles, e mult mai uşor să renunţi. Ai grijă că s-ar putea să…

Russ se opri în mijlocul frazei, privind de-a lungul camerei.

— Spuneai că Erin nu vine?

Garth îl aprobă din cap.

— Atunci cum se face că tocmai intră pe uşă?

Garth privi spre uşă şi simţi că inima i se opreşte. Clipi de câteva ori, dorindu-şi ca tot ceea ce vedea să nu fi fost doar închipuirea lui. Dar nu, se asigură el, era adevărat. Venise şi purta aceeaşi rochie pe care o îmbrăcase la ziua lui, rochie care îi provoca o mulţime de amintiri senzuale.

Erin o asculta pe Carly, încercând în acelaşi timp să privească lumea din camera întunecoasă.

— E prea întuneric aici, murmură ea.

O privi îndreptându-se către masă şi se ridică încet, lăsând paharul de vin pe masă.

Troy încercă să-l oprească.

— De ce nu aştepţi să…

— Deja am aşteptat prea mult. Urează-mi noroc, frăţioare!

Se îndreptă către ea, nu înainte de a-l auzi pe Troy comentând:

— Cred că de data asta Carly a câştigat pariul. N-o să auzim niciodată de sfârşitul poveştii ăsteia.

Garth nu-i băgă în seamă nici pe el nici pe restul oamenilor de acolo. Privirea lui era fixată cu intensitate pe femeia care însemna ceva pentru el, de altfel şi singura care însemna ceva pentru el. Se gândi la mii de lucruri pe care să i le spună: „Te iubesc”, „Eşti cel mai frumos lucru din viaţa mea”, „Căsătoreşte-te cu mine”.

Dar, în momentul în care se opri în faţa ei, mintea i se goli. Erin era cel mai frumos vis al lui şi se simţi la fel de neajutorat ca un nou-născut. Întâlnindu-i privirea ea îşi muşcă buzele şi încercă să zâmbească. El observase că întotdeauna îşi muşca buzele când era nervoasă.

— Trebuia să te văd, spuse ea moale.

O luă de mână şi ieşiră afară în noaptea răcoroasă de noiembrie. Urmă o tăcere lungă pe care Garth o sparse, simţind că nu mai poate suporta tensiunea.

— Doamne, Erin, mi-a fost dor de tine.

— Serios?

— Serios. Îţi dau cuvântul. De când ai plecat nimic n-a mai meritat atenţia mea.

Ea se ghemui în braţele lui, sorbindu-i aproape respiraţia.

— Aş vrea să-ţi spun atât de multe, dar nu ştiu cu ce să încep.

— Mi-a fost teamă că nu mă mai vrei, şopti Erin. Mai ales după ce ai spus că…

El îi puse un deget pe buze.

— Sst… Te rog… Am fost un prost. Nu ştiam ce vorbesc. M-ai luat prin surprindere şi încă mai eram furios că nu mi-ai spus cine era tatăl tău. Mă gândeam că într-o zi s-ar putea să mă urăşti.

— Garth, oftă Erin.

— Nu mi-a trebuit mult ca să-mi dau seama că făcusem cea mai mare greşeală din viaţa mea. Dar n-am ştiut cum să mă întorc la tine. Dacă nu mă mai iubeai?

Erin scutură din cap, frustrată.

— În ultimele zile am încercat să nu te mai iubesc. Am fost aşa de furioasă că ai putut să mă dai afară când eu eram în stare să fac orice pentru tine! apoi m-am înfuriat pe mine pentru că-mi păsa prea mult de tine. Am ajuns la concluzia că trebuie să fiu nebună să iubesc pe cineva care nu mă vrea.

— Aici ai dreptate. Dar, în acelaşi timp, greşeşti. Eşti nebună să iubeşti un om ca mine. Nu pot înţelege şi nici n-am să înţeleg vreodată. Dar nu-i adevărat că nu te vreau. Întotdeauna o să te vreau, Erin!

Erin închise ochii, simţindu-se gata să izbucnească în plâns.

— Carly m-a convins să vin în seara asta. Mi-a spus că eşti dărâmat. Şi sper că eşti şi nefericit. Ştii cât de tare m-ai lovit?

— Îmi pare rău, Erin. Şi dacă asta te ajută cumva, să ştii că m-am simţit gol pe dinăuntru. Mai rău a fost că mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Aproape că nu voiam să vin, şopti ea.

— Mă bucur că ai venit. Sunt aşa de fericit…

Vocea lui îi alungă furia.

— Ai spus că viaţa ta aproape depinde de mine.

— Şi aşa e, zise el convins. N-am crezut niciodată că o să simt aşa pentru o femeie şi încă mi-e greu să cred că se întâmplă.

— S-ar putea ca lucrurile să nu fie niciodată simple între noi. Eşti pregătit să faci faţă?

— M-am gândit mult săptămâna asta la tine… şi la mine. La trecutul tău şi la al meu. Vorbind cu tine despre modul în care te simţeai vinovată, m-a ajutat foarte mult. Întotdeauna m-am întrebat dacă n-aş fi putut face altfel, se confesă el. Şi totuşi ştiu că am făcut tot ce am putut în timpul acelei secunde. Şi sunt al naibii de fericit că sunt viu, Erin, şi asta datorită ţie.

Ea aşteptă, dându-şi seama că voia să spună mai multe.

— Mi-am dat seama că nu pot schimba ceea ce făcusem deja. Nici pe tine nu puteam să te schimb şi nici nu vreau să te schimb pentru că… tu… Erin Calloway, Erin Lindsey, şi sper, în curând, Erin Pendleton, eşti femeia care a dat sens vieţii mele.

— Vrei să spui că încă vrei să…

— Să mă căsătoresc cu tine.

— Da, spuse ea. Oh, Garth, da…

— Trebuie să fii sigură de asta.

— Sunt sigură. Şi voi fi tot timpul lângă tine ca să ţi-o dovedesc.

— În fiecare zi.

— Da. Dar…

— Dar ce? spuse el, simţind că i se strânge stomacul.

— Dar tot nu pot să dansez, zâmbi ea. O să încerc să învăţ. Îţi promit.

Garth închise ochii şi respiră uşurat. Lipindu-şi fruntea de a ei izbucni în râs.

— O să mai exersăm.

Zâmbi şi pentru Erin era ca şi cum ar fi apărut soarele după o zi ploioasă.

— Cred că aud chiar acum muzica, zise el.

Erin refuză să se gândească la domnişoara

Snyder în cea mai frumoasă zi din viaţa ei.

— Erin… Te rog…

— La urma urmei sunt picioarele tale, spuse ea.

— Of, iubito, murmură el. Nu pot să cred că eşti aici. Lamă de gât şi relaxează-te. O să te balansezi doar în ritmul muzicii. Va fi imposibil să-mi Jin mâinile deoparte până ajungem acasă.

Ea se lipi de el cu atâta încredere, încât inima lui se contractă.

— Te iubesc, Erin.

— Şi eu te iubesc, să nu mă mai goneşti.

— Niciodată.

— Trebuie să te mai întreb ceva. Când te uiţi la mine, pe cine vezi?

— O văd pe femeia care ţine în palme inima mea.

Erin închise ochii şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Prea mişcat ca să mai spună ceva, Garth îi şterse lacrimile cu o mână care, în mod neobişnuit, tremura puternic.

— Dar tu ce vezi când te uiţi la mine? o întrebă el.

— Văd că eşti viaţa mea, spuse ea simplu. Dragostea mea.

O sărută cu toată dragostea şi pasiunea din inima sa. O sărută până când simţi propriile lacrimi curgându-i pe obraji.

Atunci Pendleton-Diavolul închise ochii şi şopti o rugăciune de mulţumire.

Sfârşit